

Catalunya

Òrgan dexpressió de la CGT de Catalunya Gener 2009 número 104 0,50 euros www.revistacatalunya.cat www.cgtcatalunya.cat

Grècia, bressol de la demo(a)cràcia

Muntatge: **Josep Llunas**

Editorial

Cap a la mobilització contra la crisi i les seves conseqüències

Davant de la situació actual dem - pitjorament de les condicions laborals i socials de la classe treballadora que es concreta en els continus acomiadaments o expedients de regulació docupació temporal com a conseqüència duna crisi generada per lespecu - lació capitalista.

Davant de la degradació que es plasma en aspectes socials com Habitatge, Salut o Ensenyament i afecten la nostra vida diària.

A la CGT entenem que no hem de permetre que les conseqüències de la crisi despeculació finan - cera recaiguin sobre la classe treballadora. A més, la veritable crisi és la dels salaris, que en els últims 20 anys shan anat reduint mentre sincrementaven, de manera es - candalosa, els beneficis de les empreses. Daltra banda, aquestes utilitzen la psicosi de crisi per reestructurar les seves empreses, empitjorant encara més les condicions de treball i perseguint una major flexibilitat en línia amb laberrant Directiva Europea de les 65 hores que es vota avui en el EuroParlament.

A la CGT afirmem que la fragmentació de la lluita empresa a empresa no és la solució. La resposta necessària davant daquest atac ha daglutinar les lluites al camí cap a una vaga general on convergeixin treballadors, estudiants, immigrants i altres col·lectius afectats per la crisi i les polítiques antisocials dels governs i empresaris.

Des de la CGT de Catalunya fem una crida al conjunt dels ciutadans de Catalunya a la mobilització. Ladministració és qui resol els expedients i per tant, és a ella a qui hem dexigir que rebutgi els plante - jaments de les empreses. Aquesta crisi lhan de pagar els empresaris amb els beneficis obtinguts en els últims anys i com una forma de devolució dels abundants ajuts públics rebuts.

Per això, la CGT cridem a tota la ciutadania a lluitar tant en el seu lloc de treball, com en les mobilitzacions que es convoquin contra els ERO, els acomiadaments i les Directiva de les 65 hores, de la Vergonya (retorn dels immigrants), Bolkenestein i Pla Bolonya, i en defensa del repartiment del treball i la riquesa, per les 35 hores setmanals, per la millora dels drets socials (ajuts per l'habitatge i atur indefinit pels afectats per la crisi), en defensa dels serveis públics (sanitat, ensenyament,...) i en defensa de la renda bàsica ciutadana. Que la crisi la paguin els bancs i els rics, no la classe treballadora!

Agurrelj

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è
25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Àlex Tisminetzky, Rafael Cid, Raimundo Viejo, Roger Cremades Rodeja, Ferran Aisa, Joseba Quimera, Ernesto Laguna, Grup Surrealista dAtenes, Laura Rosich, Kaosenlared, CNT França, Pep Juárez, Pilar Palacio, Enric Duran, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Laura Rosich, Joan Ramon Ferrandis i Dídac Salau. **Il·lustracions:** Azagra, Latuff i Agurrelj. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán Mozzer. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laborados.

Aquest número del ***'Catalunya'*** sha tancat el dilluns 25 de desembre del 2009.

"Si només els rics estudien, només els rics sabran, ens enganyaran amb qualsevol cosa: unes mamelles en cromo, uns culs fotografiats, quatre paraules solemnes i un futbol manipulat"

No el coneixia de res, de Raimon.

REPORTATGE

Pla Bolonya: elitilitzar l'ensenyament a base de fer imprescindibles títols superiors caríssims només aptes per rics

La LEC i el Pla Bolonya són estratègies comunes per mercantilitzar l'ensenyament

ATUREM BOLONYA

Per què les i els estudiants han ocupat facultats i es mobilizen?

Col.lectiu Catalunya, sobre textos agafats d'Enfocant.net i Especialbolonya.wordpress.com

La vaga d'estudiants i les ocupacions de diverses universitats han posat en el centre d'atenció la qüestió de l'anomenat "Pla Bolonya", que és com es coneix a l'anomenat Espai Europeu d'Ensenyament Superior (o EEES). Vist des de fora, tenim la impressió que es tracta de reformar els estudis universitaris des d'un punt de vista neoliberal i posar la Universitat al servei de l'empresa capitalista. Podem tenir-ne un indici en el fet, per exemple, que les universitats catalanes no depenen de la Conselleria d'Educació, sinó del Departament d'Innovació, Universitats i Empresa, que té com a competències: comerç interior, artesania, turisme, indústria, seguretat industrial, innovació i internacionalització, universitats i foment de la recerca.

El pla Bolonya té una sèrie de característiques que són les que han ocasionat aquesta onada de protestes i d'ocupacions. En primer lloc la divisió tradicional entre estudis universitaris de diplomatura i de llicenciatura desapareix, ara es faran estudis de grau (quatre anys) a totes les carreres, amb matèries transversals i amb llargues pràctiques (no remunerades) a les empreses. Tot el que estigui per sobre d'aquesta formació (segons cicles, doctorats, postgraus, etc.) es farà a base de màsters, el cost dels quals ja no haurà de ser subvencionat per l'estat sinó per finançament privat, en considerar-se formació especialitzada.

El problema està en el fet que per exercir a determinades professions haurà de ser obligatori haver cursat aquests màsters. És evident que una reforma daquest tipus del sistema educatiu superior, que obstaculitza el seu accés per a les classes menys privilegiades, no podia passar sense resposta.

Un llarg llistat de mobilitzacions que s'ha saldat de moment amb sis expulsions d'estudiants de la Universitat Autònoma de Barcelona. Però per tal de fer-nos una idea més detallada presentem un resum de les principals característiques del pla extret del lloc web Especialbolonya.wordpress.com.

L'objectiu real de Bolonya?

El Procés de Bolonya o la construcció de l'EEES no és una reforma que respongui a les necessitats de l'ensenyament superior, dels estudiants, dels professors o de la societat (entesa com alguna cosa més que sector empresarial). És una reforma al servei de la patronal. Els seus objectius són dos: En primer lloc produir treballadors més barats i flexibles mitjançant la rebaixa dels continguts i per tant, de les competències professionals dels estudiants de grau, el què comportarà probablement salaris més baixos i traspassar el cost de la formació dins de lempresa des de l'empresa a lestudiant/futur treballador, produint un abaratiment del cost de la mà dobra. En segon lloc, liberalitzar el mercat de serveis educatius i reduir la presència de lEstat com a proveïdor del servei públic. Com es farà això? per una banda, restringint el finançament públic via reducció dels pressuposts de les universitats i el destinat a beques i fent la universitat atractiva per a la inversió privada. Una via per reduir aquest finançament públic seria incrementar el cost dels estudis pels estudiants de grau i postgrau (taxes, preu del crèdit,...)

Per què? Perquè la UE vol ser competitiva i això passa per fabricar treballadors més barats i flexibles tal com diu explícitament l'Estratègia de Lisboa. Perquè el mercat de l'ensenyament és un negoci molt sucós: a nivell mundial, la despesa pública en educació l'any 2005 va ser de dos bilions de dòlars, més del doble que el mercat mundial de l'automòbil. Durant l'any 2025, 160 milions de joves cursaran estudis superiors en tot el món. Actualment són 84 milions.

L'educació superior, considerada com a mercaderia està en el punt de mira de les empreses multinacionals, que veuen aquest sector com una font de beneficis molt interessant però que en la seva majoria és de titularitat estatal: per això s'ha de liberalitzar amb el beneplàcit dels Governs estatals. Tradicionalment l'accés a l'educació superior i la lluita per la democratització en el seu accés (per exemple amb programes de beques) es relaciona amb el fet que tenir un títol universitari permetia accedir a millors llocs de treball (a més de l'adquisició de coneixements i capacitat crítica). Bolonya suposa un canvi de paradigma radical.

Està totalment implantat l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior?

Que està succeint als països on sestà aplicant? Les directrius privatitzadores recollides al protocol

de Bolonya de lany 1999 sestan aplicant amb noms diferents i per governs de tota mena de tota Europa. Ara bé, no a tot arreu les noves legislacions que instauren les mesures del pla Bolonya han tingut la mateixa acceptació, com per exemple en el cas francès i grec, on s'han trobat fortes protestes.

Què passa a on s'ha aplicat el Pla Pilot?

Abans dimplementar el procés de Bolonya es varen posar en marxa diferents plans pilot per tal de veure tant la reacció dels estudiants com els problemes que podria portar la seva aplicació. A canvi, a les universitats que els han implementat, se les ha dotat dun extra pres - supostari, és per això que moltes universitats es varen oferir per participar independentment de si es podia fer amb garanties, és a dir, a tota velocitat. Una de les universitats pioneres ha estat la UAB (Universitat Autònoma de Barcelona), malgrat que el seu claustre es va declarar insubmís a laplicació de la Llei d'Ordenació Universitària que començava a regular aquests canvis (insubmissió conculcada pel Rector mitjançant circulars vergonyoses als professors). Des del curs 2004/2005 a la UAB són onze llicenciatures les que han començat a aplicar plans pilots.

A grans trets, pel que fa al Grau a moltes facultats han fet coincidir laplicació dels crèdits ECTS (crè - dits europeus) amb una revolució pedagògica inspirada en els princi - pis de la LOU i el procés de Bolonya en general: el pes recau sobre lesforç de lestudiant amb algunes temptatives d'avaluació continua - da, que malgrat les entregues pe - riòdiques setmanals de controls de lectures i avaluacions, continua sense poder-se escapar del tradicional examen final. Lobsessió pel treball en grup i lentrenament en habilitats "transversals" (com parlar en públic) sense mitjans materials ni humans suficients, condueix a treballs de grup amb més de 20 persones, amb serioses dificultats per coordinar-se (sha de tenir en compte el temps que treu fer els controls de lectura, treballar, desplaçar-se...) i amb una extensió màxima de dues planes!. Classes participatives? Debats de més de 100 persones a on savalua la participa - ció encara que no hi hagi temps material per a tothom. Caldria fer desdoblaments i, per tant, professorat i això ara per ara no hi és per manca de finançament.

Pel que fa als màsters

A banda dels Plans Pilot, limple - mentació de l'EEES veritablement sha començat "per dalt. És a dir, abans de tenir graduats Bolonya, han començat a impartir Màsters Oficials amb crèdits ECTS de dos anys de durada. Els dos primers anys del vell doctorat es substitueixen per un màster amb places limitades al qual saccedeix en funció de lexpedient acadèmic i del currí - culum, és per això que hi ha preinscripció. Aquests màsters per tant ara capten a antics llicenciats. Com que el primer any del màster sol ser un refregit dassignatures del segon cicle de Llicenciatura no es pot demanar que facin una altre vegada lassignatura, hi ha un reconeixe - ment de crèdits (és a dir, pagar taxes). En el cas de que la persona en qüestió no sigui de la mateixa llicenciatura, fa aquestes assignatures a les classes de segon cicle de llicenciatura (que encara nhi han) però a un preu sensiblement més elevat al que han pagat els seus companys de classe donat que en teoria, fa un màster i per tant no sols és triplica el preu sinó que no té accés a cap beca segons el seu nivell de renda, a diferència dels seus companys de classe.

Les conclusions serien: en primer lloc, laplicació de Bolonya ha co - mençat pel sector de serveis educatius més rentables, en contra de qualsevol criteri acadèmic. Els Màsters no són una veritable especialització pel fet que inclouen els continguts abans compresos a les llicenciatures. A més als Màsters, només es podrà accedir prèvia selecció per expedient i currículum ...i el preu és tres vegades superior al que es paga ara a la llicenciatura. Per tant, sense opció a beca un altre filtre seran les possibilitats econòmiques de lestudiant: o sendeuta amb préstecs o li toca la loteria i pot optar a les anomenades beques dexcel·lència (FPU, FPI, FI, PIF, ...), molt rares.

Com afecta la butxaca dels estudiants?

És el mateix una beca-préstec que una beca? Òbviament, no. Laplica - ció de Bolonya suposa un increment del preu que un estudiant havia de pagar per accedir a un títol universitari, amb lagreujant de que el que abans era segon cicle es converteix ara en posgrau i per tant, sel considera com els antics docto - rats a efectes de càlcul del preu de matrícula (més car). Fins ara les beques de règim general per universitaris del MEC i de la Generalitat es concedien segons el nivell de renda i havent assolit un mínim de crèdits. La voluntat d'equiparar el Grau amb els estudis de diplomatura o llicenciatura i deixant fora d'aquesta consideració als estudis de posgrau invalida el poder rebre una beca per aquests últims estudis. Això és un nou camp de negoci pels bancs, coberts per les institucions públiques com la Generalitat que els promociona. Enlloc de beca es podrà accedir a préstecs suaus, però préstecs al cap i a la fí que s'hauran de retornar un cop finalitzats els estudis. La filosofia duna beca és que tens dret a accedir als estudis superiors, encara que a casa no hi hagi recursos econòmics. La filosofia del préstec és: això ho fas perquè vols, no és necessari i per tant no hem dafavorir el dret a le - ducació superior a les rendes més baixes. Això és el mercat educatiu.

L'accés al món del teball

Probablement, els estudiants graduats Bolonya cobraran menys perquè: tindran menys continguts i habilitats professionals específiques; no tindran una categoria laboral reconeguda com sí succeeix amb els llicenciats.

I probablement les mateixes competències seran reconegudes en diferents convenis i això dificultarà l'organització dels futurs treballadors i la pressió sindical per a millorar les seves condicions salarials i de treball, diversificades artificialment.

A quina lògica respon això?

Bolonya neix en la lògica de la teoria del capital humà. Els models educatius de l'edat d'or del capitalisme ja no serveixen. En l'era de la tercera revolució industrial, els coneixements bàsics que adquireix un treballador queden caducs en pocs anys, liquidats pel dinamisme tecnològic i de les estructures econòmiques i productives.

Les empreses arriben a la conclusió que el que els interessa és que els models educatius reglats en lloc de donar continguts als futurs titulats, els entrenin, en una sèrie de competències bàsiques o aptituds (treball en equip, capacitat de síntesi).

Mentre es desocupen diverses facultats i el rectorat de la UAB, es manté l'ocupació del rectorat de la UB com a element aglutinador de la lluita contra el Pla Bolonya

Col·lectiu Catalunya

Estudiants de diferents universitats catalanes van acordar ocupar conjuntament el rectorat de ledifici his - tòric de la Universitat de Barcelona durant les festes de Nadal i organitzar-hi diverses activitats. Així ho van anunciar en una roda de premsa realitzada el dia 19 de desembre a les portes de UB en la què van tornar a rebutjar el procés de Bolonya i van condemnar les paraules del conseller Huguet i les darreres accions dels Mossos.

El divendres 19 a les 19h va ser el moment en que vàries facultats ocupades de les diferents universitats de Barcelona es van traslladar al Rectorat de la UB per mantenir locupació daquest edifici, que ja estava ocupat des del 20 de novembre, durant tot el Nadal. Es va realitzar una roda de premsa i a continuació es va obrir el micròfon als moviments socials (entre ells la CGT) perquè puguessin transmetre els seus missatges. En la roda de premsa davant del rectorat ocupat de la UB hi van parlar representants de les universitats de Barcelona (UB, UPC, UPF i UAB), representants del professorat de la UPF i dels sindicats, convidant a tothom, activistes, col·lectius i moviments socials a anar a la UB i a seguir donar suport a aquesta lluita dels estudiants que té una intensitat que no es veia des de feia molts anys, més quan aquesta lluita està sent fortament criminalitzada a nivell mediàtic. A més, es demanava la retirada de les 6 expulsions que el Rectorat de la UAB ha decidit finalment dur a terme a estudiants que es van mobilitzar el curs passat contra Bolonya en el campus de la UAB. Unes expulsions que poden ser considerades com a gravíssimes, que shan dut a terme utilitzant un reglament franquista del 1954 i que suposen un fre al diàleg i un atac al conjunt del moviment estudiantil.

L'àmplia representació d'estudiants de totes les facultats de les diferents universitats i de representants dels diferents col·lectius i moviments socials que conformen el teixit associatiu de Catalunya, als quals sels havia estès una invitació a lacte, va exemplificar el suport a la lluita estudiantil en contra del procés de Bolonya, en el ben entès que es tracta duna lluita per preservar la universitat pública i en conseqüència duna lluita pel benefici de tota la societat.

Els punts que es van tractar van ser lestat tant lestat de les mobilit - zacions i dels esglaons assolits, com el de la repressió i criminalització que pateix ara mateix el moviment estudiantil. Per a tractar a aquest darrer punt va intervenir un dels estudiants de la UAB que fins fa poc estava amenaçat dexpulsió.

Aquest estudiant va fer públic que a la taula de negociacions del dia 18 a la UAB, es va decidir fer efectiva de manera immediata la resolució de 6 expulsions i 22 amonestacions públiques a estudiants mobilitzats en contra del procés de Bolonya. Lim - mediatesa de laplicació es va argu - mentar com a conseqüència directa de les mobilitzacions arreu de lEstat espanyol.

Es va fer palès per les circumstàncies de lacceleració de la resolució, i pels motius i justificacions donades durant les negociacions, que aquests expedients tenen com a objectiu a reprimir el moviment estudiantil, i no per a sancionar unes conductes determinades, com havien mantingut fins ara.

Les intervencions van finalitzar acompanyades de crits contra el procés de Bolonya, contra la privatització de les universitats públiques i demanant la dimissió del conseller Huguet.

Sobre el tema dels 6 estudiants expulsats i els 22 expedientats per la UAB, podeu anar al web:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2490
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2494

Més informació sobre la lluita contra Bolonya:
especialbolonya.wordpress.com/
tancadaalacentral.blogspot.com/
ocupemlesaulesuab.wordpress.com/

La lluita contra la LEC, la lluita contra Bolonya: la mateixa lluita

En defensa de l'ensenyament públic: ara a la universitat!

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

En els últims temps estem assistint a la implementació de lEspai Europeu dEducació Superior popularment conegut com Pla Bolonya, amb lexcusa de dur a terme una reforma del sistema universitari.

Tot aquest procés, que sha fet desquenes a la comunitat universitària i a la resta de la societat, comporta un increment del pes de lempresa privada en leducació superior incidint, entre daltres, en plans destudi, en les carreres que simpartiran, en una multiplicació de màsters i cursos privats i en la orientació de la recerca.

Paral·lelament els canvis en lestructura dels plans destudi suposaran concentrar bona part de la formació en làmbit del postgrau, seguint un model anglosaxó fortament elitista.

La mateixa "lògica neoliberal" que ens ha portat a la crisi econòmica actual simposa a les universitats públiques i ens mostra com les polítiques que són dutes endavant no es corresponen als discursos i principis proclamats.

Aquesta reforma del sistema universitari pretén la reconversió mercantil de les universitats, la qual cosa és símptoma de lagreujament dun problema que té arrels de caràcter social, econòmic i polític. El procés de Bolonya no pot suposar de cap manera la desaparició de lautonomia acadèmica enfront del mercat. Les universitats han de ser finançades amb criteris autònoms (interessos de la raó i no del mercat) i no amb criteris de rendibilitat econòmica.

A la pràctica sestà fent de les universitats un lloc on les decisions soculten, la desinformació és la regla, la crítica està penalitzada i el diàleg es redueix al monòleg. És un avanç duna normalitat que sassenta dia a dia, i que cal continuar denunciant:

-El govern de les universitats es basa cada vegada més en decisions centralitzades, per sobre duna desconcertada i desinformada comunitat universitària. El secretisme de certes decisions preses en espais aliens al món educatiu no pretén la transparència, ni facilitar explicacions a la societat, sinó seguir el llegat daltres formes de fer política, reproduint el fosc model de govern europeu (Tractat de Lisboa, Directiva de les 65 hores setmanals, Directiva del retorn).

-El model dautonomia universitària està quedant enrere. Les universitats estan claudicant davant de directrius arribades des dinstàncies governamentals (autonòmiques, estatals o europees), des de partits polítics o des de grups de pressió empresarials, tots ells equiparats, en una equació sui géneris, amb "la societat". I en consonància amb la sintonia, mil vegades repetida, de que no es poden deixar les universitats en mans dinteressos corporatius del professorat o lalumnat, les universitats són governades pel Ministerio de Ciencia e Innovación dirigit per una persona de la Junta Executiva de la CEOE i, a Catalunya, per un Departament dInnovació, Universitats i Empresa.

-Lespai universitari és un lloc on cada cop és més normal el recurs a la força dels Cossos Policials i de les Empreses de Seguretat privada. La mediació, el diàleg i les decisions consensuades han estat reemplaçades per lexercici autoritari del poder. Sens diu que la força tan sols saplica per tal dassegurar el funcionament "normal" dels òrgans universitaris, però el seu ús comporta lesions a membres de la comunitat universitària i un estat dexcepció que sestà convertint en permanent. Sota aquestes pràctiques es disfressen dordre públic conflictes darrel política com lactual. Un bon exemple daixò és la criminalització que estan patint les ocupacions promogudes per amplis col·lectius destudiants a tot lEstat.

-La nova imatge dels espais universitaris està adoptant lestètica dels recintes protegits per cordons dagents uniformats. La idea duniversitat com espai de debat, reflexió crítica i pensament obert sembla allunyada de les fotografies que avui podríem prendre en els diferents campus, on els nous temps ens volen oferir escenaris "ordenats", jerarquies inqüestionables i estaments disciplinats.

-Des dels òrgans de govern de les universitats i des de la mateixa Generalitat es fan discursos de diàleg i de bones intencions, i sobretot de respecte a la legalitat. Però el vocabulari és equívoc ("nova carrera acadèmica" per a parlar de reestructuració de plantilla, "excel·lència" per a parlar dhabilitats de gestió, "mèrits" per a parlar de lenginy a lhora de vendres a lempresa privada). Però a la pràctica, la legalitat es canvia o sobvia a conveniència. I sempre safirma que únicament es pot seguir una trajectòria, la de les decisions del Govern, en un clar exemple real de fe en un "pensament únic".

-La contenció de lalumnat crític que es mobilitza sha dut a terme a través de formes repressives pròpies del franquisme: intervencions i càrregues policials, criminalització mediàtica i mesures sancionadores, com són les 15 denúncies penals i 28 expedients sancionadors promoguts per la UAB. Aquestes mesures són impulsades pels equips de govern i emparades pels poders polítics. Els mitjans de comunicació transmeten lalarma davant el suggeriment de que existeixen possibles agents subversius o suposades amenaces i reprodueixen cegament les versions de les autoritats institucionals.

Per tot això, creiem que ja és hora de començar a observar el què succeeix al nostre voltant. És necessari recobrar la lucidesa que sens suposa als i les treballadores de lensenyament, i no oblidar que lespai universitari ha de ser un lloc social obert, públic i transparent, on també hi tingui cabuda la crítica a les autoritats i a les normes. Creiem que cal impedir que el model dUniversitat que sestà gestant sigui definitivament normal. La lluita dels i les estudiants ens ensenya que això és possible. És per això, que requerim a la comunitat universitària i als treballadors/es de lensenyament que facin seves i impulsin les següents exigències:

1. Una moratòria per a totes aquelles decisions que no hagin estat suficientment explicades, argumentades, debatudes i consensuades, encara que hagin estat confirmades per certs òrgans de govern.

2. Que sobri un veritable procés participatiu per tal que el conjunt de la societat pugui decidir de manera informada sobre com ha de ser la universitat publica i quin ha de ser el seu encaix en el conjunt de lensenyament.

3. Laturada de tot intent de dur endavant mesures repressives i la anul·lació immediata dels actuals expedients sancionadors contra grups o persones que mantenen un esperit crític i que actuen en conseqüència, perquè si ara poden formar part de lalumnat, després poden afectar a personal precari, i després a altres estaments, i algun dia potser perilli la llibertat de càtedra, així que esperem no haver de dir Ara vénen per mi però ja no queda ningú que pugui alçar la veu.

4. La dimissió daquells càrrecs polítics i de govern de les universitats que hagin tingut responsabilitats en lespiral repressiva contra el moviment estudiantil i que de moment ha resultat en 6 expulsions dalumnes de la UAB i 15 denúncies penals també contra estudiants daquesta universitat.

www.cgtcatalunya.cat/cgtense/

Manifest dels Bombers de Barcelona

Coordinadora de Conveni: CGT, CCOO, ASI, UGT, PBB

Demanen un Cos de Bombers digne per la ciutat de Barcelona. Les principals queixes rauen en la manca d'inversions per material, manteniment de les dependències i vehicles (cascos amb la vida útil caducada, locals en estat lamentable, vehicles de més de 17 anys d'antiguitat…) L'altre qüestió que genera les protestes és el preu reduït que cobren en concepte de perillositat i d'hores extres, que no està equiparat al dels Bombers de la Generalitat.

MANIFEST DELS BOMBERS DE BARCELONA

Benvolguts/des ciutadans/es:

Els Bombers de Barcelona

Manifestem
Que ens trobem en una situació de precarietat laboral que alhora afecta a la seguretat de tot ciutadà/ana.
Que els Bombers de Barcelona sempre hem servit la ciutadania amb il·lusió, altruisme i la satisfacció de poder ajudar a les persones.

Rebutgem
La política restrictiva de l'Ajuntament de Barcelona, el qual ha descuidat i abandonat el seu cos de bombers fins a situar-lo a la cua d'Espanya pel que fa a condicions laborals.
La política repressiva que l'Ajuntament de Barcelona està duent a terme contra els Bombers de Barcelona, amb sancions i seguiments policials que atempten contra el dret a la llibertat d'expressió.

Reivindiquem
Inversions per tal d'evitar el deteriorament i millorar les instal·lacions, els vehicles, els equips i les eines indispensables per tal de poder oferir un servei segur i de qualitat a la ciutat.
El cos de bombers que la ciutat es mereix.
Equiparació amb les condicions laborals dels Bombers de la Generalitat de Catalunya.

Exigim als nostres representants i poders públics
Que portin a terme les mesures executives i legislatives necessàries per a posar en pràctica les reivindicacions exposades anteriorment.
I convidem a la ciutadania a que amb la seva signatura faci seu aquest manifest.

El Parlament Europeu no n'aprova les parts més polèmiques

Els paranys de la proposta de "Directiva sobre temps de treball"

Secretariat Permanent - CGT

El debat en el Parlament Europeu sobre la proposta de nova "directiva sobre temps de treball" ha donat com a resultat una situació enganyosa en la qual els poders polítics i els mitjans de comunicació ressalten els aspectes socialment més positius però callen i amaguen, alguns altres continguts fonamentals que no obstant això, es poden considerar totalment lesius per als interessos de la majoria.

La modificació del text que pretenia possibilitar jornades de 65 hores i una nova redacció que propugna eliminar la possibilitat actual que determinats països permetin acords individuals de jornada (opting out), constitueixen dos aspectes de limitació sobre una possible flexibilització absoluta del temps de treball.

Però si mirem amb deteniment el conjunt de modificacions inicialment aprovades pel Parlament europeu en la votació del dimecres 17 de desembre, veiem que ens trobem amb un nou document que segueix propugant la flexibilització de la jornada de treball i que segueix intentant legislar en la mateixa direcció inicial: la subordinació de la vida dels treballadors i treballadores als dictats de les empreses; empitjorant l'actual regulació del temps de treball.

- Si fins a ara el còmput de la jornada de 48 hores era sobre períodes de 4 mesos, ara es planteja sobre un còmput anual amb tot el marge de flexibilitat que això comporta.
- Dintre del marge de flexibilitat ofert, es planteja un possible límit màxim de "fins a 60 h. setmanals" en períodes de 3 mesos.
- Encara que en alguns casos com el dels metges sembla que s'estableix una consideració del temps de guàrdia com a temps de treball efectiu, segueixen quedant altres col·lectius de treballadors la situació dels quals no queda igualment clarificada.
- S'inicia ara un període de 90 dies en els quals la Comissió Europea i el Parlament iniciaran un procés intern de debat per a dotar d'un nou redactat definitiu a aquesta proposta de directiva pel que fins a aquest moment i amb un nou text no sabrem com es regularà finalment. En el resultat de la votació del parlament europeu, la CGT, troba enormes motius per a la preocupació i sobretot motius per seguir lluitant i mobilitzant-nos en defensa d'unes condicions dignes de treball enfront d'una situació degradada en la qual l'única formula dels poders públics i econòmics sembla ser la de privatitzar, flexibilitzar i precaritzar.

Per això i des de la perspectiva del repartiment del treball i de la riquesa la Confederació General del Treball mantindrà i intensificarà la seva actual campanya de mobilitzacions.

El Parlament Europeu rebutja la directiva de la jornada laboral de 65 hores i nosaltres continuem reivindicant-ne 35 o menys

Kaos en la Red

En una esperada i tibant votació, l'Eurocambra va rebutjar el 17 de desembre la directiva comunitària que hagués permès ampliar la jornada laboral de 48 fins a 65 hores setmanals en tota la Unió Europea. El Parlament europeu va rebutjar per majoria el text actual de la Directiva, contradint el pacte arribat per la majoria dels governs de l'Europa del capital.

Un fet que només s'explica per l'enorme impopularitat d'una mesura tan regressiva i la contestació social que ha estat objecte, en la qual han jugat un paper molt destacat els activistes i col·lectius alternatius al sindicalisme oficial i conciliador de la CES.

No obstant això, poc es pot confiar en un parlament com l'europeu, la funció del qual i composició és part de l'estructura de poder del capital europeu.

Caldrà seguir mobilitzant-se no només per a bandejar definitivament la possibilitat que la directiva ressuciti amb algunes modificacions menors, sinó i sobretot per a seguir donant passos en una exigència urgent per a plantar cara a l'atur creixent producte de la crisi del capitalisme: escala mòbil d'hores de treball o, el que seria el mateix com primer pas cap a això, jornada màxima de trenta-cinc hores setmanals sense cap mena de reducció salarial!

CGT ocupa el Departament de Treball contra els ERO i les seixanta-cinc hores

Col·lectiu Catalunya

Una vintena de delegats de la CGT, representants dels treballadors i treballadores de deu empreses (entre elles, Nissan, Funosa, SEAT, DHL, Acciona, Inoxfil i Malhe) van protagonitzar el 17 de desembre un tancament simbòlic a la seu dels serveis territorials del Departament de Treball a Barcelona. Amb aquesta acció van denunciar els acomiadaments, tancaments i expedients de regulació d'ocupació que s'acumulen contra la classe treballadora a Catalunya, així com la degradació de les condicions laborals. La tancada es va desenvolupar entre les 11 i les 14 hores, mentre a les portes de l'edifici es concentraven una setantena de persones. En acabar l'acció es van llençar per les finestres munts de papers extrets de les papereres dels despatxos del Departament de Treball, simbolitzant els ERO que s'estan portant a terme i que consideren que el que s'hauria de fer amb ells és llençar-los a la paperera.

Coincidint amb la votació al Parlament Europeu de la directiva de prolongació de la jornada de treball fins a 65 hores, que ha quedat temporalment aplaçada, la CGT reclamava, per afrontar la crisi, el repartiment del treball i de la riquesa i la reducció de la jornada laboral a 35 hores setmanals per llei i sense disminució de salari. El sindicat exigeix també a l'administració catalana que rebutgi els plantejaments de les empreses i no aprovi cap més ERO. Aquesta crisi l'han de pagar els empresaris amb els beneficis obtinguts en els últims anys: serà només el retorn d'una part dels enormes ajuts públics que han rebut.

L'acció es va portar a terme després de l'assemblea realitzada per la Campanya "Que la crisi la paguin els rics", en la qual participa la CGT conjuntament amb altres organitzacions sindicals i col·lectius socials, assemblea realitzada a la Casa del Mar a partir de les 9.30 h., en aquell 17 de desembre en que en el Parlament Europeu es votava la proposta de Directiva de les 65 hores, com una acció més de la campanya que s'està desenvolupant contra aquesta directiva europea.

Podeu veure fotografies, videos i manifest repartit en el web: **www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2489**

Concentració contra la prolongació il·legal de la jornada laboral al Banc de Santander aprofitant el clima de por provocat per la crisi

Secció Sindical CGT SCH i Col·lectiu Catalunya

La CGT es va concentrar el 26 de novembre davant les oficines principals del Banc Santander a Madrid i Barcelona i va denunciar davant les inspeccions provincials de treball la imposició per als treballadors de l'esmentat banc de la prolongació de la jornada laboral de manera il·legal.

Cada any la plantilla del Banc Santander és forçada a realitzar un mínim de 5 milions d'hores fora de la seva jornada laboral però sense abonar aquestes hores als treballadors ni cotitzar-les a la Seguretat Social o declarar-les a Hisenda, un frau que equival a la destrucció de més de 3.000 llocs de treball. En particular, s'imposa un horari que comença a les 8 del matí i finalitza passades les 8 de la tarda. Aquest horari significa una flagrant vulneració del conveni col·lectiu de la banca privada, on s'estableixen uns horaris molt concrets amb una jornada intensiva durant els mesos d'octubre a abril de 8 a 15 hores (fins a les 13,30h els dissabtes) i, alternativament, una jornada partida de 8 a 17 h. de dilluns a divendres. En qualsevol cas, el conveni col·lectiu estableix que la jornada màxima anual per a tots els treballadors serà de 1700 hores. Però la majoria dels treballadors i treballadores al Banc Santander són obligats a realitzar una mitjana de 800 hores més a l'any, fins a un total de 2.500. No es tracta de casos aïllats, és una estratègia perfectament dissenyada, al més alt nivell, per la direcció del banc i s'imposa als treballadors mitjançant amenaces i represàlies. Els qui es neguen a perllongar de manera il·legal la jornada laboral i a treballar sense cobrar són degradats, traslladats a oficines allunyades dels seus llocs de residència o, en el cas dels empleats amb poca antiguitat, acomiadats.

A més a més, el Banc Santander no abona als seus empleats el major temps treballat, el que sens dubte és un frau, que afecta també a les arques de l'Estat, atès que l'impagament d'aquests diners implica que tampoc es cotitzen a la Seguretat Social ni es declaren a Hisenda. Així mateix, les repercussions sobre l'ocupació són evidents, ja que anualment el conjunt de la plantilla Santander realitza més de 5 milions d'hores extraordinàries, el que suposa la destrucció de més de 3.000 llocs de treball.

Aquest frau resulta més escandalós en tractar-se d'una empresa que preveu guanyar 10.000 milions d'euros en 2008 i que durant els últims anys ha acumulat uns immensos beneficis. Per tot això, la CGT entén que els sindicats i els diferents àmbits de l'administració de l'Estat implicats en tot l'exposat, han de treballar conjuntament per fer que les lleis es compleixin, també al Banc Santander.

LA MIRADA INDISCRETA

Violències en la Guerra Civil

Emili Cortavitarte Carral

En els darrers mesos s'han publicat una sèrie de llibres relacionats amb la violència exercida durant la Guerra Civil per persones o organismes (fonamentalment la FAI) del moviment llibertari de l'època: "L'òmnibus de la mort" de Toni Orensanz, "Diari d'un pistoler de la FAI" de Miquel Mir, "Joan Garcia Oliver, retrat d'un revolucionari sindicalista" de Lluís Alegret, "El silenci de les campanes" de Jordi Albertí...

No obstant, la revifalla de publicacions sobre la història del moviment llibertari no només té aquesta tendència. S'han editat també: el descatalogat "El eco de los pasos" de Joan García Oliver, "Escola de rebel·lia" sobre Salvador Seguí, "Solidaridad Obrera y el periodismo ácrata" de Francisco Madrid; "Joan Peiró, afusellat" de Josep Benet, i d'altres.

No podem dir, doncs, que es tracti d'un oportunisme o d'un revisionisme històric al caliu de la recuperació de la memòria històrica. Fóra una tàctica d'autodefensa massa fàcil, encara que alguna de les obres del primer grup esmentat té un to força tremendista.

Cal desprendre's d'una sèrie de mites per justificar tota acció armada tals com la violència popular o espontània exercida pel poble en armes. O l'espontaneïsme de les masses fent justícia popular contra la repressió classista soferta durant dècades. Hi va haver autodefensa front el cop d'estat dels militars sollevats, hi va haver enfrontaments armats al front i als territoris alliberats del feixisme, hi va haver defensa legítima de la revolució i dels drets socials i laborals del poble... Però, també violència indiscriminada, judicis sense garanties, assassinats...i no només provinent d'incontrolats o delinqüents. Joan Peiró ho va denunciar a "Perill a la reraguarda", en una sèrie d'articles publicats entre juliol i octubre de 1936.

En qualsevol cas, i front certes tendències revisionistes, les violències d'un i d'altre bàndol van ser clarament asimètriques. Els morts i desapareguts per la violència franquista van ser molt més nombrosos i d'una manera més sistemàtica i duradora en el temps. Mentre la violència injustificada del que anomenem bàndol republicà es va concentrar en els primers mesos de la guerra.

Com escriu Javier Rodrigo, a "Hasta la raíz", Franco ha estat el dictador que, en temps de pau, ha necessitat més morts per mantenir-se al poder.

Nissan: s'atura l'ERO i els acomiadaments a canvi d'una suspensió temporal

Col·lectiu Catalunya

Sembla que s'ha obert un parèntesi a Nissan en el conflicte laboral que va provocar el 13 d'octubre amb l'anunci de l'acomiadament de 1.680 treballadors de les plantes de la Zona Franca i Montcada i Reixac.

Després de dos mesos de confrontació i mobilitzacions, les últimes de les quals havien estat les manifestacions de 3.000 treballadors de Nissan a Barcelona el 18 de novembre i el 26 de novembre entre la plaça de Catalunya de Barcelona i la seu de la Conselleria d'Indústria de la Generalitat, en la que van participar uns 3.300 treballadors de les plantilles de Nissan, Seat i Acciona, el dia 5 de desembre sindicats i direcció de Nissan van arribar, amb la mediació del Departament de Treball, a un acord per asseure's a negociar sobre el futur de les plantes de Barcelona. Aquest acord va implicar la suspensió de la manifestació prevista pels treballadors de Nissan davant del Congrés dels Diputats.

La direcció de la multinacional japonesa i el Comitè d'Empresa van pactar el canvi de l'expedient de regulació d'extinció per un de temporal, que afectarà 3.500 persones, el 87,5% de la plantilla, fins a un màxim de 75 dies per treballador, de manera rotatòria, des de l'11 de desembre fins al 31 de març. Les parts es van comprometre a obrir una taula de negociació el 7 de gener per parlar del pla de futur, el projecte industrial i les necessitats de la plantilla.

Segons l'acord, durant tres mesos Nissan no adoptarà mesures traumàtiques ni farà cap acomiadament i els sindicats no convocaran mobilitzacions. A més, l'acord firmat ahir inclou que la direcció de l'empresa complementarà les prestacions per desocupació que percebin les persones afectades per l'ERO temporal fins al 90% del seu salari individual brut. La suspensió exclourà els empleats que

tinguin més de 53 anys. Els sindicats han desconvocat les mobilitzacions previstes, com la de Madrid, però reclamen un pla industrial de futur per a les plantes catalanes.

La Secció Sindical de la CGT va comptar amb el suport dels treballadors per poder signar l'actual acord, tal i com s'havia acordat en la passada assemblea general realitzada al Prat de Llobregat el 24 de novembre, on es va decidir que no se signaria res sense abans sotmetre-ho a la votació dels treballadors/es. Per això, la CGT, complint i acatant el que en aquella assemblea es va dir, no va signar l'acord fins que una assemblea d'afiliats realitzada el dia 12 va acordar reflectir la signatura de la CGT en l'acord, respectant així la decisió de la majoria.

El 16 de desembre la multinacional va retirar la petició d'ERO per acomiadar 1.680 treballadors i en va presentar una de suspensió de tres mesos per a 3.500 empleats. Així es donava per acabat el període de consulta. El Comitè ja va advertir que no signarà aquest expedient temporal perquè no inclou cap concreció sobre un pla industrial. D'aquesta manera, haurà de ser Treball qui resolgui sobre la suspensió de contractes.

Per veure el contingut de l'acord, podeu anar al bloc CGT Nissan: cgtnissan.blogspot.com/

Acciona també presenta un ERO

La frenada de Nissan ja s'ha traslladat als proveïdors que tenen la multinacional japonesa com a únic o principal client, que han imitat Nissan en retallar plantilla i producció. Després d'Esteban Ikeda, Estampaciones Sabadell i Ficosa, Acciona va presentar un expedient de regulació d'ocupació per acomiadar 322 empleats, la meitat de la plantilla que treballa per a Nissan. L'empresa proveïdora de serveis de logística, muntatge i neteja de la multinacional japonesa ha copiat el seu ajust argumentant-lo amb les mateixes causes: organitzatives i productives. Esteban Ikeda, que té com a principal client Nissan, ha plantejat un ERO per acomiadar 108 treballadors de la seva planta del Prat, on treballen 260 persones.

La direcció d'Acciona va informar els sindicats que havia presentat un expedient que afectava 322 dels 629 treballadors que té aquesta empresa. Del total de la plantilla, 277 llocs de treball són indefinits, 160 tenen un contracte d'obra i servei, i la resta són temporals. La retallada afectarà els centres de treball que l'empresa té integrats a les factories de Nissan a la Zona Franca i Montcada i Reixac. L'empresa addueix una baixada de producció d'un 40% a causa de la reestructuració de Nissan.

Acciona té tres divisions de serveis: muntatge, neteja i logística. Doncs amb l'ERO preveu retallar 117 llocs de feina del sector de la logística dels 134 que té Acciona a Nissan. De fet, segons fonts sindicals, a Montcada l'ERO afectarà 21 dels 38 empleats. A la Zona Franca, del sector de la neteja acomiadaran 39 de la seixantena d'empleats. Pel que fa al sector de muntatge i logística, la retallada afectarà 259 dels 460 empleats que en formen part.

Els sindicats temen que el col·lectiu més afectat per aquesta retallada siguin els prop de 170 empleats subrogats d'una altra empresa, que tenen un sou més alt. De fet, la seva dependència és tan gran que també han fet aturades de producció tres dies a la setmana i han eliminat el torn de nit.

S'amplia l'ERO de Esteban Ikeda

Esteban Ikeda, que, amb una plantilla de 260 persones, fabrica a la seva factoria del Prat els seients dels tot terreny Pathfinder de Nissan, havia plantejat inicialment 95 acomiadaments, que va elevar finalment fins als 108 després que la multinacional japonesa presentés el seu expedient. Al mateix temps, la companyia va presentar una suspensió de caràcter temporal que afecta la resta de la plantilla i que preveu 19 dies d'aturada productiva per adaptar la fàbrica a la caiguda de la demanda.

Estampaciones Sabadell –que ha proposat un expedient de regulació temporal per a 226 treballadors–, Visteon, Delphi i Ficosa són altres de les companyies que ja han estat afectades per la reestructuració de Nissan.

L'ERO de Ceràmiques del Foix acaba amb 58 acomiadaments

Secció Sindical CGT Ceràmiques del Foix

El Grup Roca segueix estirant de la cadena. Així, finalment l'ERO que va presentar per acomiadar 72 treballadors va acabar finalment amb la signatura per part d'UGT i CCOO d'un acord amb Ceràmiques del Foix que suposava l'acomiadament de 58 treballadors amb una indemnització de 33 dies per any treballat fins a 20 mensualitats. La CGT no va signar l'ERO sinó que va presentar un recurs en contra per considerar-lo fraudulent, i estudia ara la possibilitat de presentar una demanda per discriminació sindical per l'acomiadament de 5 dels 9 afiliats que té a l'empresa.

El Grup Roca porta a terme una sistemàtica campanya de neteja per tot el país, acomiadant treballadors i deslocalitzant la producció a llocs on els drets laborals estan retallats o simplement no n'hi ha. Després dels ERO de Gavà-Viladecans, Alcalá de Guadaira o Ceràmiques del Foix, l'empresa ha decidit presentar-ne un altre a Dos Hermanas (Sevilla). L'enemic ens espera a la cambra de bany. La seva boca és una immensa i insaciable boca dentada en forma de tassa de vàter.

L'ALTRA REALITAT

Aprofitant que el Pisuerga passa per Valladolid

Pepe Berlanga

Recentment, llegint una publicació d'un col·legi professional, em vaig trobar uns consells que em van produir un esgarrifós sotrac i que diuen molt poc a favor de la representació oficial d'aquesta associació. Agreujat perquè a més apareixia en l'editorial, és a dir, la línia d'opinió de la publicació. L'esrivent sentenciava emplaçant-se davant la tesitura que anés un significatiu càrrec ministerial. Aquest autor, entre “altres perles”, exposava: “en primer lloc em situaria a l'any que estem, m'oblidaria dels anys 80 i 90 i em faria càrrec que les coses han canviat: el mercat de productes és global i cada país competeix amb les seves pròpies regles del joc… pretendre una seguretat en l'ocupació quan les empreses estan en un mercat implacable i voraç és un contrasentit”. Tanta barra es manifestava sense el més mínim enrogiment, pretenent pontificar. En aquest recorregut oblidava que l'Estat espanyol és l'estat europeu amb més precarietat laboral entre els joves. Així, més del 45% dels treballadors d'entre 25 i 29 anys tenen un contracte temporal. Segons recollia un periòdic d'ampli tiratge, a Espanya, Polònia o Portugal, la majoria dels joves amb contractes temporals preferirien treballar en una ocupació fixa però no han pogut trobar-la. D'altra banda, Romania, Estònia, Irlanda, Malta, Lituània, Bulgària, Regne Unit, Letònia i Eslovàquia són els estats de la Unió Europea que enregistren les taxes de temporalitat més baixes entre els joves (al voltant del 10%). Igualment, en la franja d'edat entre 15 i 24 anys aquest Regne d'Espanya ocupa els primers llocs en el rànquing de precarietat laboral (el 66,1% dels treballadors), encara que en aquest cas el superi Polònia (67,3%). Mentre la mitjana comunitària és del 40,9%. Per això no és estrany que sorgeixin notícies com la que anunciava que un jove havia guanyat un premi al contracte de durada més breu, d'una hora i mitja. Aquest individu tan distingit també diu que, per solucionar l'atur, “idearia un contracte temporal de fins a tres anys, amb una indemnització pactada d'uns quinze dies per any treballat en el cas de no ser renovat…”. Alguns continuen obstinant-se a aprofitar la mínima ocasió per no només culpabilitzar els treballadors de la mala situació econòmica, sinó que pretenen arreglar-ho tot precaritzant encara més les relacions laborals.

Els treballadors de Ficosa Rubí no accepten l'ERO

CGT Sabadell

El passat 21 de novembre l'empresa FICOSA de Rubí presentava quatre ERO temporals que afectaven, en el seu conjunt, 868 treballadors durant 45 dies, repartits en les dues plantes productives de Rubí i la fàbrica i centre tecnològic de Mollet del Vallés. L'expedient per suspendre temporalment l'ocupació afectaria 241 treballadors durant 45 dies a Fico Triad —dedicada a la producció de caixes de canvi— i a uns altres 118 empleats durant 31 dies a Fico Transpar, que fabrica dipòsits per a líquids. Ambdues plantes, que sumen una plantilla d'unes 400 persones, són objecte dels plans de Ficosa a mig termini de concentrar l'activitat a Rubí sota una sola fàbrica, el que provocaria l'eliminació de 140 ocupacions.

Quant als ERO temporals a Mollet del Vallès, Ficosa va plantejar parar la producció a la fàbrica de miralls Fico Mirrors durant 30 dies, el que afectaria els seus 103 treballadors.

Aquesta suspensió temporal, juntament amb les anunciades en les fàbriques de Rubí, abastarien el període d'entre desembre i març de 2009. L'expedient de suspensió temporal en el Centre Tecnològic Pujol i Tarragó de la multinacional catalana afectaria els 406 treballadors durant 13 dies del 15 de desembre al 18 de gener.

El 9 de desembre es va celebrar una assemblea a l'empresa Fico Triad, on els treballadors es van posicionar en contra de l'expedient de regulació temporal presentat per l'empresa. Prèviament l'empresa es va tancar en banda a la negociació, presentant unes millores de l'expedient de forma unilateral, molt escasses i fent cas omís a la proposta presentat per part del comitè d'empresa.

Clarament, la presentació d'aquest expedient de regulació per part de l'empresa va encaminat, com així va reconèixer la direcció d'aquesta empresa, a recollir les ajudes que es donaran al sector de l'auto des del govern central i no per motius organitzatius i productius com al·leguen davant el Departament de Treball.

El Comitè d'Empresa va presentar una bateria de propostes per poder retirar l'ERO, amb concessions per part dels treballadors, però l'empresa no va voler en cap moment negociar. El Comitè (on la Confederació General del Treball és majoritària) va preparar el corresponent contrainforme.

Els treballadors s'han adonat del que l'empresa busca diners ràpids a través d'ajudes de l'estat, i estalviar-se el salari de 45 dies, pagat a través del SOC també amb diners públics.

La plantilla de Delphi es va manifestar a Sant Cugat contra l'ERO

Secció Sindical CGT Delphi Sant Cugat

El passat 31 d'octubre la direcció de Delphi Dièsel Sant Cugat va presentar un ERO de suspensió de contractes temporal per a 23 dies, que afectaria 800 treballadors, negant tant en reunions amb el comitè com davant la pròpia administració la possibilitat de buscar una sortida negociada. Davant aquesta postura el comitè d'empresa va organitzar una sèrie de mobilitzacions: concentracions a les portes de la fàbrica el 25 de novembre i una aturada d'una hora i 45 minuts el dia 27 per tal que la plantilla pogués assistir a la manifestació convocada pels carrers de Sant Cugat amb sortida des de la fàbrica, manifestació a la que van participar més de 1.000 persones.

Des de la CGT, que té presència en el comitè, es demana suport i solidaritat per lluitar contra aquest ERO, que per desgràcia no és un cas aïllat, sinó que més aviat s'ha convertit en la solució habitual de gairebé totes les empreses per augmentar els beneficis a costa dels treballadors.

Es considera que Delphi, dedicada a la fabricació de peces d'automoció, no ha sabut dirigir la factoria i han invertit en altres països els ajuts rebuts.

Fa falta un projecte de futur que garanteixi l'estabilitat de la planta de Sant Cugat del Vallès davant la posada en funcionament d'una nova seu a Romania que fabricarà algunes de les línies de producció que es realitzen a Sant Cugat.

ONO: els sindicats rebutgen per unanimitat l'aplicació de l'ERO

Gabinet de Premsa Confederal CGT

La CGT, al costat dels sindicats STC, CCOO, APLI i UGT, va decidir el 16 de desembre, després de 45 dies de negociació de l'ERO a ONO, que suposava una xifra d'acomiadaments de 1.298 treballadors, rebutjar-lo. La direcció de l'empresa, no obstant això, el manté tal qual davant l'autoritat laboral, la qual disposava de 15 dies per a resoldre.

Les causes al·legades per l'empresa han estat, segons el parer de la CGT, desmuntades i desautoritzades, i així ho han manifestat els sindicats que han mantingut des de l'inici del procés, una postura contrària a l'aplicació de l'ERO, tret de la UGT, partidària de seguir negociant les condicions de l'última proposta feta per l'empresa: 988 treballadors afectats, 34 dies d'indemnització per any més una quantitat lineal de 3.500 € bruts, un pla de recol·locacions durant el 2009, no afectació de majors de 52 anys. Finalment va optar per acatar la decisió majoritària de la resta de forces sindicals (67 % en còmput global).

Això demostra que la unitat d'acció sindical i la ferma pressió exercida pels treballadors en les concentracions i vagues desenvolupades en tot el país des de la presentació de l'ERO, culminen amb el fet que 988 persones no han passat avui a engrossir les files de l'atur. Ara és el moment que l'autoritat laboral i el seu màxim dirigent polític, el ministre de treball Corbacho, posi en pràctica les seves declaracions i rebutgi l'Expedient de Regulació d'Ocupació que l'empresa ONO ha presentat.

QUI PAGA MANA

Catalanisme social (liberal)

VicentMartínez

El Govern tripartit ha complert ara dos anys, i és moment de fer balanç. Seria interessant que els mitjans de comunicació destacaren per a l'opinió pública l'opinió d'entitats no partidistes com ara els moviments socials. L'actual president de la Generalitat, José Montilla, es va presentar com a representant del "catalanisme social". En primer lloc, CiU anava a qüestionar la seva catalanitat i el seu catalanisme, pel seu origen andalús, per la qual cosa necessitava reafirma que era català. El terme "social", precisament, volia trencar amb la idea de catalanisme, exclusivament, que havien defès els convergents, governants durant 23 anys, com si no hi hagueren diferències d'interessos entre catalans: els treballadors i els empresaris per exemple. Com si la classe social no marcara, fins i tot, interessos contraposats. Montilla volia ser, llavors, un contrapunt a aquest discurs catalanista que silenciava les diferències d'interessos entres classes socials.

Gairebé dos anys després, tot i els canvis haguts, en positiu (més consciència ambiental i social, més democràcia i transparència, més importància a les polítiques d'igualtat de gènere o més atenció al col·lectiu de gais, lesbianes i transexuals, per citar alguns exemples) el paradigma bàsic no ha canviat. Tot i les millores que es poden fer a diversos camps, encara hi ha una clau de les polítiques d'esquerres que no s'ha qüestionat: la política fiscal.

El tripartit no s'ha atrevit a prendre mesures fiscals destinades a la redistribució de la riquesa. La majoria dels components dels tripartit són favorables a rebaixar els impostos al capital, a suprimir l'import de patrimoni i de successions, una de les claus que permet redistribuir la riquesa el que agreuja la ja anormal situació en la qual al nostre Estat (l'espanyol) les rendes del treball suporten un pes excessiu en les aportacions als pressupostos estatals i un les classes altes i els empresaris.

Algú, moviment social o partit hauria de dir alt i clar, i des d'una perspectiva d'esquerres, que la manera de finançar l'estat del benestar és amb més impostos a les classes altes i al capital. Com que ningú ho diu aquest catalanisme social, s'esdevé catalanisme social-liberal: no qüestiona el paradigma central dels anys de Govern convergent que assenyalaven Espanya, i no els interessos de les classes altes i el capital i l'escassa càrrega fiscal que tenen, com a principal element que impedeix el desenvolupament de l'estat del benestar al nostre país.

Vergonyós increment de les tarifes del transport públic de Barcelona

CGT Metro Barcelona

És un abús l'augment tarifari per al 2009 imposat per l'ATM i totes les institucions que el representen, la majoria de les quals són del PSC. És d'hipòcrites intentar justificar una pujada de gairebé el doble de l'IPC.

La presidenta de TMB, Assumpta Escarp, practica la hipocresia en parlar de l'augment del 10% de les subvencions dels ajuntaments al sistema de transport públic ja que aquest augment segur que sortirà de l'increment de la taxa per al transport que tots els ciutadans de l'Àrea Metropolitana de Barcelona pagarem en la contribució dels nostres habitatges (IBI). Però la major hipocresia és justificar aquest augment amb la creació de la T-12 per als nens, ja que el seu cost recau exclusivament en la resta d'usuaris, sobretot els més habituals i fidels que compren una T-10, la targeta més incrementada, que són majoritàriament treballadors i estudiants, molts d'ells en atur.

Segur que la Sra. Escarp i Jordi Hereu es vanagloriaran de les seves polítiques socials avançades cap als nens i les famílies, però s'obliden que no és gràcies a la seva gestió, sinó a costa de la butxaca de la resta d'usuaris. La CGT de Metro proposa mesures a curt termini per corregir aquesta situació, unes mesures que passen per una bona gestió de les empreses que donen el servei, principalment TMB.

En aquests moments TMB és un monstre organitzatiu amb més de 800 persones amb contractes blindats de tècnics i administratius, d'ells gairebé 50 són directors amb sous que van entre els 70.000 i els 100.000 € anuals. En dos anys hi ha hagut més de 10 canvis en l'organigram de les empreses i cada canvi ha augmentat la nòmina de directius, sortits bàsicament dels sectors pròxims al PSC del Baix Llobregat. La CGT creu que aquestes direccions estan engreixades innecessàriament i haurien de ser reduïdes dràsticament per tal d'arribar a un estalvi de més de 2.000.000 d'euros anuals amb la qual cosa molts nens podrien viatjar gratis, sense repercutir en la resta d'usuaris. Si, a més, s'eliminen despeses sumptuàries de "pompa" i "boato", campanyes de màrqueting i es neteja l'estructura del personal directiu i tècnic del que ningú no sap el que fa, segur que el cost es redueix dràsticament, per tant l'augment tarifari seria més raonable, per sota de l'IPC i sobretot més ètic.

TMB expedienta els portaveus de la mobilització pels dos dies

Secció Sindical CGT Autobusos TMB

El passat 6 de novembre, la CGT donava a conèixer l'aparició anònima a Internet d'unes gravacions d'un membre del equip directiu de TMB on es demanava a un comandament que es provoqués a un conductor per fer més gran el seu expedient sancionador. Es pot trobar tota la historia a www.cgtbus.com/docs/utopia/76.pdf i escoltar la gravació a acosolaboralentmb2.podbean.com/ El sindicat llibertari demanava que s'esborrés l'expedient sancionador del conductor i que es depuressin responsabilitats entre els implicats, però TMB va fer tot el contrari. Marc Barberà, director de recursos humans, va obrir dos expedients sancionadors molt greus al president del comitè d'empresa, Saturnino Mercader, i al portaveu de la mobilització pels dos dies, Josep Garganté, ambdós sindicalistes de la CGT, uns expedients que poden comportar el seu acomiadament, a més de posar-los una querella penal amb una demanda que pot arribar als 4 anys de presó.

D'aquesta manera, la direcció de TMB en comptes d'arreglar la situació, el que feia era tapar a un membre de l'equip directiu que es dedica a "provocar" a un treballador i tractava d'amedrentar als dos representants de la CGT a la taula de negociació del conveni col·lectiu, tractant de condicionar la negociació mateixa.

Les sancions i querelles només s'expliquen perquè TMB vol condicionar a qualsevol preu la negociació del nou conveni, on quedaran reflectits els dos dies de descans setmanal, i que a més s'han de negociar amb la nova majoria sindical, CGT, ACTUB i PS, que precisament van ser els sindicats que van donar suport a les mobilitzacions pels dos dies. En tot cas, és evident que a TMB no li agrada la nova majoria sindical, que per primera vegada no és de CCOO, UGT i SIT, i estan fent el possible per no seure a negociar, i per condicionar les converses. No volen respectar la voluntat de la plantilla.

Cal tenir en compte que els companys Mercader i Garganté són negociadors del conveni, i per tant és evident que aquestes agressions són represàlies per les seves postures en defensa dels drets dels treballadors/es. És una provocació de l'empresa, amb l'únic objectiu d'agafar hostatges per negociar des d'una postura de força.

Vagues i mobilitzacions

Durant el mes de desembre es va repartir una nova fulla editada pel comitè de conveni de Transports de Barcelona per dintre dels busos parlant sobre el conveni i els expedients sancionadors oberts, es van enganxar adhesius a les marquesines de les parades d'autobús i altres llocs de la ciutat, i es va convocar una aturada de cinc hores el 23 de desembre (d'11 a 16h.) amb una assemblea de treballadors/es d'autobusos de TMB a la plaça Universitat per mostrar la postura de la plantilla contra la reducció de servei, per un bon conveni, i contra els expedients oberts.

Pocs dies abans de l'aturada del dia 23 l'empresa feia públic que sancionava els dos companys expedientats amb 4 mesos de feina i sou, que no s'aplicaran fins després del judici, cosa que pot considerar-se una victòria de la campanya de suport i mobilització, amb la que s'aconseguia frenar l'acomiadament dels companys Mercader i Garganté.

Més informació:
comitedescansos.blogspot.com/

Davant la situació d'Autobusos de TMB: expedients, reducció del servei, pujada dels preus, bloqueig de les negociacions…

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

En relació a la complicada situació actual de la negociació del conveni col·lectiu als Autobusos de TMB, l'obertura de dos expedients molt greus i denúncies penals contra el president del Comitè d'Empresa i un delegat sindical (els dos representants de CGT) després que la secció sindical de CGT tregués a la llum l'enregistrament d'un cas d'abús d'autoritat a Autobusos de TMB, i les possibles mobilitzacions que es derivarien si aquest panorama empitjorés, des del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya mostrem el nostre total suport als treballadors i treballadores d'autobusos de TMB en la recerca de la millora les seves condicions de treball.

Ens trobem en un context on des de la Direcció de TMB i des dels sindicalistes "amics" CCOO-UGT-SIT s'està intentant bloquejar i torpedinar l'actual procés de negociació, en un comitè d'empresa on actualment, per la voluntat majoritària expressada per la plantilla, qui té la majoria són CGT, ACTUB i Plataforma Sindical.

A més, ens trobem amb que en un marc de crisi econòmica creixent amb greus efectes negatius per a la classe treballadora, l'Ajuntament de Barcelona aposta per incrementar de forma notable els preus dels bitllets del transport públic, una mesura que afectarà molt negativament la majoria dels usuaris i usuàries i a la seva ja prou castigada economia. Per acabar-ho d'adobar, l'Ajuntament de Barcelona porta des del 15 de setembre passat reduint el servei d'autobusos de la ciutat.

Des de la nostra postura de defensa del transport públic com a servei públic no podem acceptar tot això que està passant. Com a Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, davant els incompliments greus que s'estan produint i els expedients sancionadors, que considerem injustos i un atemptat a la llibertat sindical, comuniquem que ens hi oposarem amb tots els nostres mitjans i que farem tot el necessari per mantenir un servei públic en condicions i per defensar els nostres companys de la repressió que la Direcció de TMB vol portar a terme contra ells. En aquest sentit, hem demanat amb urgència una reunió amb l'alcalde de Barcelona per parlar de tot això.

Manifestació a Barcelona contra la crisi de rics

Secretaria Comunicació
CGT Catalunya

Retallar els drets i els ingressos dels treballadors a la meitat, la solució que ha trobat l'Ajuntament per salvar la seva incompetència. Això sembla després d'analitzar els plecs de contractació dels "Serveis de suport intern i gestió administrativa del Registre de Sol·licitants d'Habitatge amb Protecció Oficial de Barcelona".

Unes 5.000 persones es van manifestar la tarda del dissabte 29 de novembre pel centre de Barcelona exigint que els efectes de la crisi els paguin els rics. La lluita contra la Directiva europea per la setmana laboral de fins a 65 hores va ser també molt present al llarg de la marxa.

La manifestació, convocada per la campanya "Que la crisi la paguin els rics", va ser una bona mostra dels moviments socials i de l'esquerra anticapitalista que es mouen a casa nostra, hi havia treballadors d'empreses afectades per ERO, estudiants en lluita, immigrants, afiliats i activistes de diverses organitzacions socials, sindicals i polítiques… gent molt diversa. La CGT es va veure àmpliament representada per diverses federacions i seccions sindicals, algunes immerses en greus problemes laborals, i per una important

assistència d'afiliats i afiliades.

La manifestació, que va començar a la plaça Universitat, amb la intervenció d'estudiants que es trobaven ocupant el rectorat de la Universitat de Barcelona i diverses facultats universitàries de la UB i la UAB en contra del "Pla Bolonya", va transcórrer en un ambient combatiu i cridant contínuament consignes diverses, i va finalitzar a la plaça Sant Jaume, on es va llegir un manifest a favor dels drets de les persones immigrants i el manifest de la campanya. Durant el recorregut es van fer diferents accions i "performances" en contra de la crisi i l'actuació de les institucions.

Ens els webs de la CGT Catalunya i Kaos en la Red, hi trobareu diversos vídeos i un reportatge fotogràfic, també adjuntem un recull de fotografies pròpies i la valoració de la Campanya unitària contra les 65 hores:

Des de la campanya "Que la crisi la paguin els rics" volem deixar clar que no estem disposats a pagar la crisi que els capitalistes han causat.

Els governs han de prendre mesures perquè la gent treballadora no patim els efectes de la crisi!

S'exigeix

1.-Ni un euro pels bancs. primer les persones!
2.- El reconeixement de l'habitatge com un dret! Cap desnonament per motius econòmics!
3.-Repartiment del treball! No a les 65h sí a les 35h!
4.-Aturada immediata dels EROs!
5.- Subsidi d'atur indefinit!
6.-L'aposta per un teixit productiu real i respectuós amb el medi ambient!
7.- Polítiques d'ocupació destinades a reduir l'atur i enfortir els serveis públics!
8.-Control social dels sectors estratègics és a dir banca, energia, transports, sanitat i infraestructures!
9.- No a la privatització de l'ensenyament! Ni LEC ni Bolonya. Una educació publica de qualitat i laica.
10.- Repartiment de la riquesa! salari mínim 1200€.
11.-Eliminació dels paradisos fiscals!
12.- Control dels capitals financers! Impostos pels rics per arreglar la crisi!
13.- Control democràtic de les institucions financeres. Abolició OMC, FMI i BM
14.- Que els directius i polítics assumeixen la seva responsabilitat com a causants de la crisi.
15.- No a la directiva de la vergonya! Regularització sense condicions!
16.- Dissolució del G-20 donat que és un marc antidemocràtic i que els seus integrants són responsables de la crisi.

Més informació:
www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2424

Mil cinc-cents confederals rebutgen a Madrid "la seva crisi"

Gabinet de Premsa
Confederal CGT

El matí del dimecres 3 de desembre, la Confederació General del Treball va sortir al carrer a Madrid per deixar ben clara la nostra postura davant la crisi, que des del sindicat identifiquem com un reajustament del propi sistema capitalista, del que per descomptat no són responsables els treballadors. Sota un intens fred hivernal, 1.500 militants de CGT, dels quals uns 300 vinguts des de Catalunya, es van concentrar enfront del Ministeri de Treball durant dues hores per fer-ho entendre al Ministre.

Durant tota la concentració es van corejar consignes en aquest sentit. Mentre, en un escenari preparat per a l'ocasió, representants de les diferents federacions de CGT, membres del Secretariat Permanent del Comitè Confederal i companys de diverses seccions sindicals van anar intervenint per explicar les diverses lluites que sostenim, amb un denominador comú: no estem disposats a consentir que la crisi la paguin els treballadors amb acomiadaments i pèrdua de drets. Entre orador i orador, la música va mantenir la concentració en un clima animat, al mateix temps que amb un alt to combatiu.

En l'acte també hi van intervenir representants d'Ecologistes en Acció, Baladre i de les assemblees d'estudiantes contra el Pla Bolonya, així com d'organitzacions de fora de l'Estat espanyol, com CNT-F, Solidaires, CUB i USI, a més de la companya Itàlia Méndez, ex-presa política d'Atenco (Mèxic), que es trobava de gira per l'Estat per a difondre la situació repressiva soferta allí.

Al mateix temps que es desenvolupava la concentració, es va efectuar el lliurament al Ministeri d'un escrit resumint la postura del sindicat davant la crisi, que consisteix en un ferm rebuig a:

- L'ús dels diners públics per a nacionalitzar les pèrdues de la banca i la patronal: des de CGT apostem per la nacionalització dels beneficis i el repartiment de la riquesa que ens garanteixi a tots i a totes una vida de qualitat.
- La Directiva europea de la jornada laboral de les 65 hores: des de CGT reclamem el repartiment del treball per a garantir una jornada laboral que faci compatible la vida laboral, social, familiar… En aquest sentit, la Confederació duu reivindicant des de fa anys la setmana laboral de 35 hores.
- La privatització dels serveis públics: no a la Directiva Bolkestein. No a la Directiva europea sobre ETT. Per uns serveis públics socials i de qualitat.
- La Directiva europea de retorn de la immigració: Des de CGT defensem la lliure circulació de les persones.
- La CGT també rebutja qualsevol nova reforma laboral i pacte social. Contra l'acomiadament lliure. Per la reforma de l'Estatut dels Treballadors.
- Així mateix, la CGT es pronuncia contra els ERO, tancaments, deslocalitzacions, atur, la carestia de la vida, la sinistralitat laboral… Per unes prestacions socials per a viure amb dignitat.
- Finalment, la Confederació també vol expressar el seu enèrgic rebuig a la repressió del sindicalisme combatiu i dels moviments socials, desgraciadament cada dia més habitual. Estem en contra de la repressió de les lluites populars del món. Per una societat basada en la justícia social i la llibertat.

Enfront de tot l'exposat, des de la Confederació General del Treball apostem per un nou model social basat en l'autogestió, la participació i la llibertat, en el qual la classe treballadora i la ciutadania siguem els protagonistes de la nostra vida i el nostre futur.

Per a aconseguir-lo, cridem a la mobilització social global contra un sistema capitalista, injust, militarista, antidemocràtic i insostenible. Cap a la vaga general!!!

Reportatges gràfics a:
www.cgt.org.es/spip.php?article1145

NO A LES 65 HORES

La Directiva europea del temps de treball

Desiderio Martín

El el número 2 dels Materials "Sobre-Contra la Crisi" editats per l'Ateneu Confederal de la CGT, hi podreu llegir com ha quedar la Directiva Europea sobre temps de treballat.

La Directiva sobre temps de treball, ha fracassat en el seu objectiu "més bèstia" quant a la durada màxima del temps de treball setmanal: No a les 65 hores. Ara bé, la durada màxima del temps de treball setmanal, establert en 48 hores setmanals, les quals es computaven en períodes de 4 mesos, ara es podrà computar en 12 mesos, sempre que legislacions nacionals o convenis col·lectius, així ho possibilitin. A més amb aquesta flexibilitat, es possibiliten jornades de 60 hores, malgrat de la seva suposada oposició, davant el terme tan eteri establert en la proposta de modificació.

L'altre aspecte, possiblement positiu quant a la consideració del temps en disposició de les guàrdies mèdiques, com temps de treball, és a dir, que computa a l'efecte de jornades màximes, queda desdibuixat per als professionals de la medicina, al no seguir la regla de les lliurances i de considerar que només és temps de treball les guàrdies mèdiques, DISCRIMINA a diversos centenars de milers de treballadors europeus que realitzen guàrdies/retens d'urgències en els denominats serveis essencials, aigua, gas, electricitat i petroli.

Els 90 dies que les parts s'han donat, Consell i Parlament europeu, per a una redacció definitiva, buidaran els dubtes o, per contra, igual que el principi del país d'origen de la Directiva Bolkestein (dúmping social), ho deixaran perquè el Tribunal de Justícia de les Comunitats Europees, clarifiqui i sentencïï la interpretació adequada. En aquest sentit el TJCE, té sobrada experiència per a interpretar que la llibertat del capital i la lliure competència, no pot ser distorsionada pels drets laborals.

La Directiva "de les 48/60 hores" s'uneix al dúmping social, les ETT, l'externalització del treball, la sinistralitat, la congelació de salaris, la contractació irregular o il·legal, els Expedients de Regulació d'Ocupació, i la desregulació laboral, com cares de la mateixa moneda que és la precarietat laboral i la pèrdua de drets laborals i socials per les classes assalariades.

http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2532

Seat anuncia un nou ERO temporal per a 5.300 treballadors

Col·lectiu Catalunya

Seat prepara un segon Expedient de Regulació d'Ocupació temporal per al primer semestre de 2009 en la seva fàbrica de Martorell (Barcelona) que podria afectar un màxim de 5.300 treballadors, segons va anunciar l'empresa el 17 de desembre. Es tracta d'una ampliació de l'ERO 2008 (del qual ja informàvem en el Catalunya de desembre). L'expedient preveu des d'un mínim de set dies d'aturada productiva fins a un màxim de 29 entre els dies 2 de febrer i 30 de juny amb l'argument "d'adaptar la fabricació de vehicles a la demanda prevista davant la persistent caiguda generalitzada dels mercats".

Es tracta d'un expedient de 29, 23 o 7 dies segons línies, que a més deixa oberta la seva aplicació, ja que no estipula els dies d'afectació. Així, les jornades d'aturada podran donar-se en les diferents línies productives de les instal·lacions de Martorell arribant a afectar fins a 5.300 persones si, en un mateix dia, coincideixen aturades en les tres línies de la fàbrica.

Mahle retira un segon ERO temporal per aturar la producció set dies

Col·lectiu Catalunya

Si el 14 de novembre l'empresa Mahle comunicava la seva intenció d'acomiadar 250 treballadors a través d'un ERO, gairebé la meitat de la seva plantilla a Vilanova i la Geltrú, que és de 528 persones, el 21 de novembre Mahle anunciava que enviaria a l'atur de manera temporal 459 treballadors aturant la producció del 15 al 23 de desembre.

Finalment, la mobilització de la plantilla de Mahle, on la CGT és el sindicat majoritari en el Comitè d'Empresa, que va incloure una massiva manifestació pels carrers de Vilanova i la Geltrú, ha estat decissiva per aturar aquest segon ERO.

En la negociació, el Comitè d'Empresa va aconseguir la seva retirada arribant a un acord de dos dies de formació, dies d'excés d'hores del calendari 2008, dos dies de conveni de l'any 2009 i pèrdua d'un dia d'un 50% els treballadors i 50% l'empresa sense que es perjudiqui a les pagues extra.

Més accions per tal d'evitar la destrucció del ferrocarril públic

Text: SFF-CGT Tarragona; foto: Joan Ramon Ferrandis

El fracàs de les polítiques econòmiques liberalitzadores del mercat i, amb això, privatitzadores de les ocupacions i els serveis públics, és un fet inqüestionable. Com a part d'aquesta política privatitzadora i antisocial, al gener de 2005 va entrar en vigor la Llei del Sector Ferroviari, que va suposar la segregació de RENFE, fragmentant el sistema de transport i de seguretat en les actuals dues empreses d'explotació i infraestructura i en les nombroses empreses privades, contractes i subcontrates que ja operen al ferrocarril. Les nefastes conseqüències del model que ens han imposat impliquen una reducció d'inversions a costa de la seguretat, l'augment de les tarifes i l'increment del cost públic i la degradació de l'ocupació, del servei i de la seva qualitat.

Per fer front a aquesta situació des del SFF-CGT hem continuat amb la campanya en defensa del servei públic ferroviari mitjançant el repartiment de fulls informatius en totes les estacions del Camp de Tarragona durant el mes de novembre i desembre, la realització d'una tancada a l'estació de Valls el 12 de desembre i una concentració a l'estació de Tarragona el 20 de desembre.

La tancada prevista a l'estació de Valls no es va poder portar a terme per la prohibició d'Adif, i els delegats i afiliats de CGT es van concentrar durant tot el dia a les portes de l'estació repartint fulles informatives. D'altra banda, el 20 de desembre una trentena de persones es van concentrar davant de l'estació de tren de Tarragona per posar de manifest la seva contrarietat al fet que cada dia hi hagi menys treballadors en el servei ferroviari del Camp de Tarragona i Terres de l'Ebre, i que uns quants serveis s'estiguin privatitzant, unes mancances que acaben repercutint directament en l'usuari.

La CGT denuncia: la privatització del servei d'atenció al client a Tarragona; el tancament del Lloc de Comandament de Tarragona i el trasllat de les seves càrregues de treball; la privatització del servei de venda de bitllets dels trens de mitja distància a Tarragona; la disminució del servei mitjançant la reducció de personal ferroviari i tancament d'estacions de la Ribera d'Ebre, com el cas d'Ascó, Flix i Riba-roja d'Ebre; la disminució de trens en l'estació de Valls, que perd totes les connexions de llarga distància i dos trens de mitja distància dels pocs que li quedaven; i la supressió de trens de llarga distància, a partir del 14 de desembre, que circulaven per Tarragona i Reus i que connectaven amb el nord de la península,

Enfront d'aquest model es defensa un ferrocarril públic, orientat a les necessitats de la societat, en el qual la seguretat s'anteposi a qualsevol altre criteri. Un ferrocarril sostenible, que garanteixi el respecte al medi ambient com una de les seves principals característiques. Un ferrocarril els avantatges del qual reverteixin en el ciutadà mitjançant tarifes assequibles i que faciliti l'accessibilitat: persones amb mobilitat reduïda, cotxes de nens, bicicletes, equipatges. Un ferrocarril que garanteixi el dret a la mobilitat, que vertebri veritablement el Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

Així mateix s'exigeix el manteniment del personal ferroviari, tant en les estacions de les comarques de Tarragona, com en els trens, per a una millor atenció a l'usuari/a en informació, venda de bitllets, seguretat en la circulació, sales d'espera, etc. garantint un adequat nivell de qualitat, i una dotació econòmica suficient, que permeti l'adequació dels edificis de viatgers i els serveis prestats als usuaris/es en les línies de ferrocarril convencional de Tarragona. Així mateix es reclama l'augment de la freqüència de trens de mitjana i llarga distància i la coherència d'horaris, que permeti una millor vertebració del territori, establint al seu torn una xarxa de rodalies del Camp de Tarragona, i la reobertura immediata de la línia Reus-Roda de Berà.

Es reclama l'obertura d'un debat públic sobre el futur del ferrocarril, un debat rigorós i transparent que analitzi la seva situació actual i proposi solucions a les necessitats reals de la societat. Es fa una crida a tota la societat per a defensar units un ferrocarril públic, social, segur i sostenible, un ferrocarril de tots/es i per a tots/es.

(IN)SEGURETAT LABORAL

Tema del mes

La gran estafa de la Llei de dependència

Àlex Tisminetzky

L1 de gener de 2007 va entrar en vigor una de les lleis estrella del Go - vern socialista de José Luis Rodríguez Zapatero, lanomenada Llei de la Dependència, llei 39/2006, que segons la propaganda oficial havia de suposar un nou pilar dels drets dels ciutadans, dignificant alhora les condicions de les persones, sobretot dones, que porten a terme aquesta tasca, moltes vegades sense percebre cap remuneració.

Poc menys de dos anys després pràcticament totes les forces polítiques, sindicals i socials coincideixen a qualificar unàniment de fracàs el seu desenvolupament, per la manca de finançament dels drets que la normativa diu regular, i les pròpies dades oficials deixen constància daquesta realitat.

Passats els focs dartifici inicials dels polítics, la realitat és que la història de la Llei de dependència és la dun fracàs anunciat, que no només no ha portat més drets a la immensa majoria dels dependents, sinó que ha fet augmentar la privatització i la precarietat laboral en un dels sectors amb sous més baixos, consolidant alhora el model datenció familiar de les dones a les llars.

Només els grans dependents

Inicialment, la llei va establir que durant lany 2007 només es donarien les ajudes als anomenats grans depen - dents, aquells que necessiten daten - ció contínua de terceres persones, per anar ampliant laplicació de les lleis a la resta de persones dependents els anys 2008 i 2009.

La realitat és que acabat lany 2008 el 65% de les persones que haurien de gaudir de nous drets segons la llei encara resten a lespera del Progra - ma Individual dAtenció (PIA). La resta de dades de les pròpies administracions no deixen lloc a cap dubte: només ha accedit a alguna ajuda el 7,34 % de les persones que ho han sol·licitat, essent la comunitat més afectada la de Catalunya, on més de 30.000 Grans Dependents no obtenen cap ajuda, a pesar destar reco - neguts com a tals, i fins i tot la consellera de Benestar, Carme Capdevila, ha calculat que el 10% dels beneficiaris tindran efectivament el seu dret reconegut quan ja estiguin morts. A més, les dades oficials reflecteixen a dia davui que al Principat només 16 persones disposen dajuda per servei datenció domiciliària, i 8 més dun as - sistent personal.

Les xifres de la Llei de dependència

65% són les persones que haurien de gaudir de nous drets segons la llei que encara resten sense prestació.

779 euros bruts mensuals és el salari mitjà dels treballadors de la dependència. 30.000 Grans Dependents a Catalunya encara no obtenen cap ajuda, tot i tenir el dret reconegut a la norma.

20.000 són les noves persones tindran dret a ajudes a Catalunya a partir de gener de 2009 segons les previsions.

10% és la taxa dels beneficiaris que ha calculat la Generalitat que tindran efectivament el seu dret reconegut quan ja estiguin morts.

Com es mesura la dependència?

Sestableixen tres graus de de - pendència:

Grau I: Dependència Moderada: quan la persona necessita ajuda almenys una vegada al dia o té necessitats dajuda intermi - tent o limitada.

Grau II Dependència Severa: quan la persona necessita ajuda dues o tres vegades al dia, però no requereix de la presència permanent dun cuidador.

Grau III Gran Dependència: quan la persona necessita ajuda vàries vegades al dia i necessita la presència indispensable i contínua duna altra persona.

A nivell dels Països Catalans, del País Valencià i de les Illes ni tan sols hi ha dades oficials de les respectives administracions autonòmiques. En tot cas, sembla que pel proper any la situació no sembla que millorarà, ja que segons les previsions a Catalunya 20.000 noves persones tindran drets reconeguts segons la llei a ajudes a partir de gener de 2009.

Ajudes en qüestió

Un altre dels aspectes polèmics de la llei ha estat la incompatibilitat de les ajudes de la norma amb prestacions i altres ajudes existents anteriorment, com poden ser les de Gran Invalidesa de la Seguretat Social o polítiques socials municipals. Aquest és el cas, per exemple, de lactriu Mercè Comes i la seva parella Carles Candel, recollit als mitjans de comunicació. En Carles, amb mig cos immòbil i parla inintel·ligible a causa dun infart, va rebre una ajuda de dependència, després de múltiples visites i burocràcies, de 0,99 euros mensuals.

Alhora, els serveis assistencials dels ajuntaments, on es gestionen aquestes ajudes, sestan veien col·lapsats i sense els mínims recursos per afrontar els drets reconeguts a la norma, i els conflictes de competències entre les diferents administracions acaben de complicar encara més els tímids desenvolupaments de la norma.

Privatitzacions i precarietat

Un altre de les crítiques rebudes per la llei de dependència ha estat que conforma un model on la iniciativa privada és la gran protagonista, fet que ha representat un deteriorament de les ja precàries condicions laborals dels treballadors del sector. Actualment, a Catalunya els 30.000 treballadors del sector de la dependència (dels que el 90% són dones i el 30% persones immigrades) pateix sous per sota dels 779 euros bruts mensuals, amb llargues jornades laborals i altíssimes taxes de temporalitat. Ara, i amb la nova llei, es multiplica la feina pel mateix personal.

Alhora, les dades oficials han deixat constància de que la gran majoria dajudes de la llei corresponen a cui - dadores (en laplastant majoria, dones) no professionals, mantenint per tant en molts casos el model da - tenció que recau en la família, afectant que moltes dones continuïn atrapades en les tasques de la llar.

Pressupostos insuficients pel 2009

Les perspectives daplicació de la Llei de dependència pels propers anys no permet ser més optimista. A loctubre, el govern autonòmic de José Montilla va anunciar que estava estudiant la seriosa possibilitat de deixar en suspens a Catalunya el desenvolupament de la norma per manca de fons econòmics per aplicar-la als Pressupostos de lEstat. Segons la Generali - tat caldria un pressupost de 200 milions deuros per aplicar els drets reconeguts per la llei, però el pressupost estatal de 2009 només lha dotat amb 18 milions per als dependents de Catalu-nya. Si finalment es porta a terme la suspensió, la Generalitat seria el primer govern autonòmic que deixa sense aplicació la llei, deixant milers de dependents catalans sense protecció durant el 2009. Diferents polítics catalans ja estan preparant el terreny per a aquesta realitat, i així el conseller dERC Josep Huguet va de - clarar darrerament que la crisi eco - nòmica crea certa complicació en la - plicació de la llei, mentre la consellera socialista dAcció Social, Carme Capdevila, ha proposat posposar les ajudes als dependents ja que la Generalitat no pot assumir la càrrega pressupostària.

Primeres demandes judicials

La situació de clara no aplicació dels drets reconeguts a la llei ha comportat les primeres demandes als jutjats socials.

El primer judici en aquesta matèria es va donar el passat setembre a Barcelona, quan el fill dAntonio Moreno, persona valorada com a Gran Dependent, va reclamar a la Generalitat en el judici 2.400 euros pels endarreriments des de lentrada en vigor de la norma, que li reconeixien aquesta quantitat.

A lespera de la primera sentència, és previsible que en els propers mesos molts dels afectats puguin reclamar en via judicial els seus drets, que no són reconeguts per les administracions.

Parlem amb...

YANNIS ANDROULIDAKIS, MEMBRE DE LA UNIÓ SINDICAL LLIBERTÀRIA DE GRÈCIA

'Necessitem un canvi de sistema econòmic'

Kaos en la Red i Jérémy (CNT-F)

La nit del passat 6 de desembre va ser assassinat un jove grec de 15 anys, Aleksandros Grigoropoulos, per un policia a Atenes. Aquest assassinat va desencadenar una revolta que encara continua a 24 de desembre (data de tancament d'aquesta entrevista). Us reproduïm dues entrevistes realitzades a Yannis Androulidakis, membre del sindicat germà grec ESE, la que li van fer els companys del lloc web Kaos en la Red i posteriorment la realitzada pel company Jérémy, de la CNT francesa. (Més informació: http://www.kaosenlared.net/noticia/kaos-entrevista-yannis-androulidakis-secretario-internacional-sindicat i http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2474)

Entrevista realitzada per Kaosenlared

-A quines altres ciutats, a més d'Atenes, s'han efectuat manifestacions de protesta?

-Les revoltes s'han encès arreu de Grècia. Fins i tot a les petites ciutats, a tots els departaments del país hi han hagut manifestacions, només cal veure els motins contra la policia.

-On han estat més grans les mobilitzacions?

-A Atenes s'han fet nombroses "manis" tots els dies, convocades per diversos col·lectius, o fins i tot organitzades per Internet o SMS. Els alumnes de Secundària tanquen, encerclen cada dia les estacions de policia de tota la ciutat. Al centre hi ha tres universitats ocupades (Escola Politècnica, Escola d'Economia i Escola de Dret). Pel que fa als estudiants d'ensenyament secundari, es poden observar formes d'organització completament noves, horitzontals i formidables. Actualment, hi ha al voltant d'uns 800 instituts ocupats a Grècia.

-Es pot parlar d'aixecament popular o s'exagera amb aquesta afirmació?

-No només es pot parlar d'un aixecament popular, sinó que es tracta de la rebel·lió més important a Grècia des d'almenys final de 1965, probablement una de les rebel·lions més importants al món occidental des del Maig del 68 a París. Cal destacar que no es tracta d'una rebel·lió de "militants", encara que els moviments d'esquerra, d'extrema-esquerra i sobretot dels anarquistes siguin prou forts al país, no es tracta tampoc d'un moviment dels marginats (com a Los Ángeles l'any 1992 o a París al 2005), tampoc una rebel·lió de "la joventut". Gent de totes les edats i de diverses capes socials han sortit al carrer i s'enfronten a la policia. És la còlera social de molts anys, possiblement d'aquests 34 anys de república grega, la que ha sortit al carrer.

-Quin és el paper ocupat pels estudiants en l'origen de la protesta?

-És difícil distingir als diferents grups socials. Els estudiants de 14-16 anys són els més visibles potser, estan tots els dies al carrer, fan 2 o 3 manifestacions, ataquen cada dies diverses comissaries de la policia. De vegades anem a acompanyar-los per por de deixar nens davant de gent armada. Encara que es tracta d'una nova politització que de vegades no comparteix les mateixes pors sobre la violència popular. El que es sol anomenar a Grècia "ignorància del perill". Els estudiants, per la seva banda, intenten vincular aquesta rebel·lió amb les seves pròpies pretensions.

-Els joves són el nucli de les protestes? Quin és el pes que tenen els diferents components de l'anticapitalisme en aquestes protestes (els anarquistes, els comunistes, etc.)?

-Qui digui que "dirigeix" aquest moviment és un mentider. Si bé va ser iniciat pels anarquistes d'Atenes, aquesta rebel·lió, de cop i volta ha estat espontàniament seguida per totes les identitats polítiques. Les

idees i els col·lectius anticapitalistes s'han vist prou reforçats durant aquests dies.

Resta afegir que, pel que fa a l'esquerra parlamentària, el Partit Comunista (sempre estalinista) denuncia la rebel·lió "dels provocadors", al mateix temps que el partit Synaspismos (Esquerra europea) participa a les manifestacions sense formar part de cap procés del moviment.

-Com avalua el seguiment de la recent vaga general?

-L'única central oficial del país, la GSEE, és històricament culpable per la seva absència absoluta en aquest moviment. Aquesta absència seva durant la rebel·lió més gran d'aquests 50 anys assenyala el desastre i la fallida del sindicalisme estatal i burocràtic. La vaga del 10 de desembre va ser proclamada abans de l'assassinat del company Alexandros, per reivindicar mesures contra la crisi. Llavors la GSEE ha hagut de decidir (després d'una crida del primer ministre) si anul·lava la manifestació de protesta per així no participar en el motí! Aquest comportament s'hauria oposat als interessos populars i obrers, hauria estat un pas cap a la col·laboració de classe i contra la lluita de classes. Denunciem aquesta política de traïció de la GSEE i reiterem la necessitat urgent d'una nova confederació sindical a Grècia. Afegeixo que malgrat la GSEE, diverses desenes de milers de persones es van manifestar a Atenes i a d'altres llocs, seguint la crida feta sorgida dels col·lectius obrers, de les ocupacions i de certs sindicats. La participació a la vaga va ser bastant gran també, vist que ja s'havia tallat una gran part del procés productiu al país.

-Quin és el paper que juguen els mitjans de comunicació grecs? A nivell internacional, els mitjans de comunicació parlen de "vandalisme".

-Els mitjans de comunicació practiquen un paper d'amagar la realitat. Diverses vegades van publicar mentides sobre "actes vandàlics" que mai havien existit (biblioteca nacional "cremada", escola "destrossada", possiblement demà ells podran parlar de la "demolició" del Partenó) o es difonen rumors... La realitat és (i us puc assegu - rar això personalment com a periodista professional), que aquestes "informa-

cions" s'escampen cada dia des de la policia i després els mitjans de comunicació les reprodueixen sense el menor control. Però què es pot esperar dels mitjans de comunicació oficials si els seus propietaris són els mateixos capitalistes que van exigir la política econòmica que ha motivat aquesta rebel·lió?

Afegeixo que les agressions de la policia durant aquests dies (trets a l'aire, tortures, etc.) estan sempre presents als llocs-web alternatius (athens.indymedia.org, indy.gr etc.) i els mitjans de comunicació només les van reproduir quan ja eren conegudes. Ha passat el mateix amb l'assassinat del company Alexandros.

-És normal aquest comportament de la policia grega? (A lEstat espanyol es diu que és molt permissiva)

-Permissiva? El comissari del Consell d'Europa, T. Hamarberg (que suposo que no és anarquista...), ha denunciat la violència excessiva i permanent de la policia grega, en la mesura que la policia gaudeix d'impunitat davant dels tribunals. Finalment, es va proposar el desarmament de la policia grega per raons de seguretat. Des de l'assassinat del camarada Alexandros (la nit del passat 6 de desembre) tenim 400 denúncies pels trets "a cegues" que es realitzen tots els dies, desenes de manifestants ferits per maltractaments de la policia. No em puc imaginar el que haurien fet si no fos "permissiva" ...

-Com podem entendre l'assassinat d'aquest jove de 15 anys? És tal vegada el començament d'un proper augment de la repressió?

-El company Alexandros no va ser la primera víctima de la violència policíaca a Grècia. Des de la transició política (1974) hem tingut al voltant de 100 morts per trets de la policia a Grècia. Activistes, immigrants, gitanos, joves, discapacitats, fins i tot un nen! Però no cal oblidar que la repressió estatal és cada vegada més gran amb la repressió econòmica, la pobresa, acomiadaments, etc. En una Europa que demana 70 hores de treball per setmana als treballadors, la repressió és l'únic "argument" de les patronals i dels estats. Per tant, estem en un període de gran repressió a tot el món.

-El sindicat que vostè representa demana la dimissió del govern grec?

-En primer lloc, cal dir que el sindicat ESE Atenes no té processos iniciats fora del que està succeint. Estem tots dins les assemblees i hem suspès tota la "vida orgànica". No som una part que va per separat a organitzar una revolta. Som part de la revolta, la nostra vida és l'activisme a les ocupacions i les assemblees. Les nostres demandes són les demandes de les Assemblees. Quant a la teva pregunta, ESE no creu en general que un canvi de govern pugui canviar les nostres vides. Necessitem un canvi de sistema econòmic.

Després de tot, si el govern cau serà a causa d'una revolta que demostra que les persones tenen la capacitat per a guanyar el poder.

-Com es posa en acció el moviment anarquista en els seus diversos corrents en les lluites i protestes?

-Els anarquistes van ser els primers que van encendre la revolta, la nit de l'assassinat d'Alexandros. Ells van participar a totes les accions al carrer i s'han assegurat que la ira i la violència de la gent es mogui contra als bancs, les multinacionals i les comissaries de policia i no contra els petits comerços i automòbils. No hem d'oblidar que la policia secreta s'ha esforçat per a convertir els disturbis en una "violència cega". Però no han tingut èxit. Per altra banda, els anarquistes hi són a totes les ocupacions. Personalment sóc part d'un nucli que exigeix que els treballadors s'involucrin obertament a les ocupacions, com és el cas visible dels activistes de l'ocupació de l'Escola d'Economia.

-Com afecta a Grècia la crisi econòmica?

-Fins i tot abans de la crisi, la situació a Grècia era bastant difícil. El salari mínim no supera els 650 euros, mentre que existeix una gran precarietat, especialment entre els joves. La majoria de les persones i les famílies tenen grans deutes a causa de l'ofensiva dels bancs en l'economia grega. Després del crack, els patrons van començar a acomiadar "per reduir els costos, ha augmentat la incertesa, però també la ira de la gent.

-Creu que aquests fets també estan vinculats a la crisi capitalista internacional?

-Com he dit abans, sí. La crisi ha augmentat l'ansietat i la ira de les persones. També reforça el sentir que no podem confiar en els amos d'aquest món i que la nostra emancipació arribarà a través de nosaltres mateixos.

-Què esperes d'aquestes mobilitzacions?

-Les mobilitzacions sempre donen resultats inesperats. La realitat ja ha superat molts plans i projectes de les organitzacions i activistes. Però d'altra banda, aquest moviment no ha arribat a plantejar, fins a la data, demandes concretes. Personalment, el que espero és sortir d'aquest nou moviment amb estructures dels treballadors, sindicals, socials i populars més organitzades i més concretes en la lluita. Però, tenint en compte del que està passant a Grècia, jo també espero que la realitat seguirà sent superior a les nostres expectatives. Ja ho hem viscut aquí i podem fer-ho de nou. No cal oblidar que hi ha una intel·ligència que supera la intel·ligència de tots els genis. I és la intel·ligència col·lectiva del món, és la intel·ligència de la gent sortint als carrers per a restablir la vida.

Entrevista realitzada per Jérémy (CNT francesa)

-Pots posar-nos en antecedents de les circumstàncies de la mort dAlexis?

-Fa ja tres anys que la policia grega ha establert una estratègia de provocació al districte dExârcheia, barri historic popular dAtenes, llar de molts estudiants, joves i llibertaris. Les patrulles de la policia han augmentat en els últims temps i shan fet quotidians els insults daquests policies contra la gent del barri.

Pel que fa a lassassinat del jove de 15 anys dedat, tots els testimonis (els veïns, transeünts, etc.) sostenen que la policia va provocar a un grup de joves insultant-los. Quan els joves van respondre, la policia va aparcar el seu cotxe dirigint-se al lloc on els joves estaven asseguts i van disparar tres vegades.

Els testimonis afirmen que lassassí va disparar directament sobre Alexandros, que va caure mort a la vorera.

-Quines són les pràctiques de la policia grega?

-Des del final de la dictadura dels coronels, diverses dotzenes de persones han estat assassinades per la policia. Entre ells, Mikalis Kaltezas, un militant anarquista de 15 anys l'any 1985; Issidoros Issidoropoulos, militant desquerres, de 16 anys l'any 1976; els manifestants Koumis i Kanellopoulou; però també un nombre infinit dimmigrants i minories ètniques (gitanos, turcs de la Tràcia, etc.) Recentment, la policia també havia assassinat un jove discapacitat. Al mateix temps, tenim una infinitat de casos de tortura contra els activistes militants, els manifestants i els immigrants detinguts, i una sistemàtica i injustificada utilització de gas lacrimògen durant totes les protestes.

Cal subratllar que la policia envolta tradicionalment les manifestacions a Grècia. Finalment, magradaria afegir que mai un policia va ser mort a Grècia pels manifestants, i mai un policia -fins i tot condemnat pels tribunals- ha passat més de 2 anys i mig a la presó.

-Quin és lestat de la rebel·lió?

-La revolta es va encendre a quasi totes les capitals de departament del país. A Tessalònica, a Agrinion, Yannena, a tota Creta, es repeteixen els enfrontaments entre manifestants i la policia. A Patras, la policia va atacar els manifestants acompanyats per un batalló armat de neonazis, que diuen ser "ciutadans indignats". A Atenes, tots els dies hi ha dues o tres manifestacions diferents, amb desenes de milers de participants.

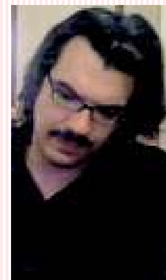
Van ser 20.000 els manifestants en solidaritat amb Alexandros Grigoropoulos durant el seu funeral. No va ser en absolut un tumult ofuscat com els mitjans de co - municació han dit. Al contrari, el moviment segueix Els objectius dels manifestants són els bancs i les grans empreses multinacionals que són símbols de la misèria i langoixa del poble. La revolta reuneix joves i vells, no només els militants i activistes, sinó també persones no polititzades. Es tracta de la revolta més important a Grècia des de la 2a Guerra Mundial i la guerra civil que la va seguir. Aquesta és potser la major revolta en els últims 40 anys en el món occidental. Per a nosaltres, és també una revolta absolutament legítima.

-Més enllà de lassassinat del jove, hi ha altres raons que expliquen aquesta explosió ?

-Som la primera generació de postguerra que viu en pitjors condicions de treball i econòmiques que els nostres pares. A Grècia, sovint es parla de "la generació dels 700 euros". Sense cap dubte, aquest és un lema que reflecteix la realitat, ja que la gran majoria dels joves menors de 30 anys té salaris inferiors a 700 euros. Hi ha més contractes de treball precaris. El treball en negre és molt fort també. La patronal acomiada en nom de la crisi. Alhora que el capital grec gaudeix duna enorme rendi - bilitat gràcies al saqueig dels països dels Balcans. La situació és encara pitjor per als immigrants que pateixen les lleis racistes, la xenofòbia generalitzada a Grècia i la impunitat dels grups nazis.

Cal assenyalar que la participació dels immigrants en aquest moviment és prou més gran que de costum, que són les primeres víctimes de la repressió estatal: sobre uns 400 detinguts, la meitat són immigrants.

> LES FRASES...

Som la primera generació de postguerra que viu en pitjors condicions que els nostres pares"

"Som part de la revolta, la nostra vida és l'activisme a les oupacions i les assemblees"

"Hi ha una intel·ligència que supera la de tots els genis. És la intel·ligència col·letiva, de la gent sortint als carrers

> CONVOCATÒRIES

Curs bàsic de Comunicació i Relació amb els Mitjans de Comunicació

Barcelona, dissabte 17 de Gener de 2009. De 10 a 20 h.

Lloc: Seu del CESL (CGT, Via Laietana 18, 10a planta).

Horari:

De 10 a 20 h. Inclou una pausa per a dinar i sessió final dintercanvi i debat.

Termini per a inscripcions:

Fins al dimecres 14 de gener de 2009 (sadjunta fitxa dinscripció), enviar-la per fax al 977 12 80 41 o per correu electrònic a: com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Despeses:

El curs és gratuït, cada Federació Territorial, Federació Sectorial, Sindicat, Secció Sindical, haurà de fer-se càrrec de les despeses que comporti el desplaçament dels seus afiliats/des.

Contacte i informació: 607 760 340 (Joan) / 677 974 243 (Cristina)

Curs de formació sobre legislació d'estrangeria i situació dels immigrants

Reus, dissabte 17 de gener de 2009.

Lloc: Seu de la F.L. de Reus CGT (Raval Santa Anna 13, 2n, Reus).

Termini per a inscripcions:

Fins al dimecres 14 de gener de 2009, envieu fitxa inscripció per fax al 977 12 80 41 o per correu electrònic a: com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Despeses:

El curs és gratuït, amb les mateixes condicons que lanterior.

Contacte i informació: 607 760 340 (Joan)

Sabadell: Curs de Negociació Col·lectiva i Acció Sindical

Els dies 13 i 15 de Gener al local de la Federació Local de Sabadell

El dimarts 13 de gener i el dijous 15 de gener a les 10.30h es realitzarà un curs de negociació col·lectiva i acció sindical en el local de la Federació Local de Sabadell de la CGT (C/Unió 59). El curs serà impartit per Rafael Iniesta i està dirigit a delegats i afiliats de la Federació Local de Sabadell.

Xerrades de l'activista mexicana Italia Méndez

Secretaria Comunicació CGT Catalunya

El 25 de novembre, dia internacional contra la violència de gènere, finalitzava la gira per Catalunya de lactivista mexicana Italia Méndez, que es trobvaa durant un mes fent xerrades per lEstat espanyol invitada per la CGT. Italia Méndez va realitzar cinc xerrades sobre "Repressió política i tortura sexual contra les dones a Mèxic: el cas dAtenco". La valoració dels actes va ser molt positiva en quant a contingut i assistència.

Les dates de la gira

-Dimecres 19 novembre, Badia del Vallès, al Casal de lEsquerra (Av. Burgos 18). Assistència 40 persones.

-Dijous 20 novembre, Barcelona, a lEspai Obert conjuntament amb el Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista. Assistència 60 persones.

-Divendres 21 novembre, Terrassa, al local de CGT. Assistència 40 persones.

-Dissabte 22 novembre, Girona: la xerrada finalment va ser cancel·lada.

-Dilluns 24 novembre, Lleida, a lAteneu La Maranya. Assistència 25 persones.

-Dimarts 25 novembre, Reus, al Centre de Lectura, conjuntament amb Reus Societat Civil i el Centre Llatinoamericà. Assistència 50 persones.

Volem agrair a la companya mexicana els actes realitzats, la seva dignitat i claretat didees, i el seu esperit de lluita després de tot el que ella i altres lluitadors i lluitadores van patir en el salvatge operatiu de repressió portat a terme per la policia mexicana el 2006 a San Salvador de Atenco.

I volem agrair-li que ens hagi obert els ulls sobre determinades realitats qüotidianes de la situació a Mèxic, extrapolables a altres llocs del planeta, i sobre tot el seu anàlisi de com operatius policials i militars com els dAtenco són utilitzats pels Estats per intentar desmantellar i desactivar els moviments socials i les lluites populars.

Agraïm especialment al Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista de Barcelona lajut i col·laboració en lorganització de la gira i lacolliment de la companya, així com als altres col·lectius que hi han col·laborat: Dones Llibertàries, Federacions Locals de CGT de Sabadell, Terrassa, Lleida i Reus, Casal de lEsquerra de Badia, Ateneu La Maranya de Lleida, Espai Obert de Barcelona, Reus Societat Civil i Centre Llatinoamericà de Reus.

Itàlia Méndez, jove mexicana adherent a la Sisena Declaració de la Selva Lacandona, ens ha parlat sobre la tortura sexual contra les dones detingudes en els operatius policials de San Salvador Atenco al maig del 2006, a Mèxic, i sobre la situació de repressió contra els moviments socials i les lluites populars que es viu en aquell pais, així com la situació en la qual actualment viuen aquestes dones i les mesures socials i judicials que shan adoptat.

Itàlia Méndez pertany a un grup de dones que creuen necessari difondre el tema de la Repressió Política i la Tortura Sexual de la qual són supervivents, doncs al maig de 2006 van ser arrestades després dun operatiu de gran magnitud, ple de violència i excessos a San Salvador Atenco, i recloses en el penal de Santiaguito a Toluca, Estat de Mèxic. Han obert diversos fronts en contra de la impunitat que impera a Mèxic, intentant difondre locorregut, però vist des dun paper actiu i no com víctimes.

Des de maig de 2006, van iniciar un treball de denúncia social per a compartir a través de xerrades per diversos països europeus el que van viure i com van afrontar la violència de lEstat, explicant també com shan generat els llaços de solidaritat i la forma de vèncer la por per a transformar-la en resistència. També han realitzat una denúncia jurídica, denunciant a lEstat en les seves pròpies institucions, evidenciant lescandalosa impunitat que existeix a Mèxic, ja que les denúncies segueixen sense avançar. En lactualitat es troben a lespera, després de recórrer a la Comissió Interamericana de Drets Humans.

En el següent enllaç us podeu descarregar el Materiales Internacionales nº 9 dedicat a Atenco, inclòs dins el Rojo y Negro del passat novembre, on hi trobareu informació àmplia sobre el tema:

www.cgt.org.es/IMG/pdf/Material_Internacional_no_9_para_enviar.pdf

Vídeos, fotografies i enllaços al web: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2415

REALITZADES A BARCELONA ELS DIES 12 I 13 DE DESEMBRE DE 2008

Conclusions de les Jornades Serveis públics, guanys privats: recuperem els serveis públics!

Coordinadora Ciutadana en Defensa dels Serveis Públics i contra les Privatitzacions

Les Jornades es van fer per denunciar les polítiques de privatització dels sectors públics en tots els àmbits: sanitat, educació, pensions, autobusos, metro, aigua, parcs i jardins. Tant a nivell local, com autonòmic, nacional i internacional.

Privatització que sestà duent a terme, sistemàticament, des del poder polític i leconòmic. Aquest, utilitza com a arma la mentida i el desprestigi gratuït, tant dels serveis gestionats públicament com dels professionals que hi treballen. Aquest procés ha començat a incrementar el poder i els guanys de les grans corporacions, a costa de reduir els nivells de satisfacció de les necessitats dels usuaris.

Les jornades han estat el punt de partida de la confluència de diferents sectors socials. Es va veure la necessitat dincorporar altres grups i ciutadans presentant projectes dacció conjunta, buscant alternatives.

Més informació sobre les jornades a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2441

Les Jornades han tingut molt bona resposta i resultats esperançadors:

* Han comptat amb el suport i lassistència de representants daltres comunitats autònomes i dun grapat dassociacions sindicals i polítiques i ciutadans.

* En el treball realitzat sha aprofundit sobre les causes, el procediment i les conseqüències del procés.

* Sha arribat a conclusions sobre les accions a emprendre i shan establert canals de treball conjunt a diferents nivells, tant territorials com sectorials.

Algunes de les accions programades són:

Informar els ciutadans de com els afecten les conseqüències de la privatització de lensenyament, de la sanitat, de la ciutat, etc., i desvelar la desinformació i les mentides explicades des del poder.

Donar suport a la manifestació del proper dissabte 20 de desembre, i la invitació a participar en la manifestació de Cerdanyola-Ripollet: lloc de trobada a les 11,45 a lestació de Renfe de Cerdanyola, reivindicant la construcció urgent de lhospital promès i que sigui de gestió pública.

Donar suport a les lluites sindicals, professionals i ciutadanes que tracten daturar el procés en els jutjats i els centres de treball, i amb manifestacions.

Donar suport a la vaga dautobusos del 23 de desembre.

Ampliar i adaptar la Coordinadora que ha preparat les Jornades per organitzar i canalitzar les accions programades.

Iniciar una campanya per a la derogació de la llei 15/97 i leliminació del copagament.

Donar suport a les campanyes per la retirada de la LEC.

Rebutjar el Procés de Bolònia.

Promoure una gestió ciutadana dels serveis públics

http://dretserveispublics.blogspot.com/

dretserveis@gmail.com

La defensa dels interessos militars i econòmics d'Israel té un grup destacat de partidaris entre la intel·lectualitat catalana

Els nou feixistes, com els vells, són i actuen com a braç armat del capital

Palestina, entre el somni i la tragèdia

Jordi Martí Font

Hi ha una certa colla de liberals catalunyescos que, arrebossada com està de tant tocar poderet, sol mamar la llet de qui els posa la mamella més a labast. I si la llet no els la serveixen, van a buscar-la on saben que no en falta, malgrat lha - gin de beure plena de sang. La dreta de centre i la dreta de dreta ja ho havia fet abans -cal no oblidar-ho- per això ara no en parlaré massa i sí que ho faré dels manaires i borinots actuals.

Bona part de la recàrrega del seu discurs, catalunyesc i liberal, es va articular a través de mòmios com la Fundació Acta, on conflUïen personatges del tipus Pilar Rahola o Joan B. Culla, ben finançats pels renovadors de Convergència del moment. Ells, al costat del Vicenç Villatoro i de lincom - bustible Miquel Sellarès (el responsable del model policial dels actuals Mossos dEsquadra, entre Israel i Alemanya), però també de Jaume Renyer (ara cap pensant del sector de lUriel Bertran a ERC i llarg temps al costat de Carod a la Generalitat de dalt) i voltants, són els representants de la defensa dels interessos de lEstat dIsrael a Ca - talunya-Principat. Caldria refer currículums però per donar quatre dades més, diré que a banda de fer de xofer de Carod a lentrevista de Perpinyà amb ETA, Renyer va ser director del Centre d'Estudis de Temes Contemporanis de la Generalitat i per tant cap de la revista Idees, que cal llegir per entendre què pensen els amos i alguns dels

qui els creen idees i discurs; i que Miquel Sellarès va ser director de la revista Debat Nacionalista, un espai de renovació del catalanisme divers, i és president del Centre dEstudis Estratègics de Catalun - ya, un altre lloc interessant de conèixer per entendre la visió que alguns tenen de lespai que un Principat independent ha de tenir al món, entre altres com a membre de lOtan. Membre de lOtan i, en lescaquer internacional, defensor de lEstat dIsrael.

La seva és una aposta de civilit - zació, que diria Eugeni dOrs, una aposta pel possible encaix al món que ells defensen dun projecte que ha de ser igual a allò que ara hi ha per ser accepat; us sona López Tena i les seves propostes independentistes del Principat mantenint tota la resta igual? En aquest punt és molt interessant que us mireu les persones que coincideixen en un paraigua ampli i amb les idees clares com és la Fundació Acta. Un Principat independent quan els Estats Units dAmèrica ho accep - tin i, per aconseguir-ho, el lobby jueu és un bon camí. Evidentment, lacceptació de totes les exigències del moviment sionista internacional passa per camuflar aquesta adhesió com un fet cultural. En aquest sentit és interessant mirarse les pàgines web de lAssociació de Relacions Culturals Catalunya-Israel (ARCCI) i de la premsa israeliana accessible (http://www.aurora-israel.co.il/) en dies com els que hem passat, amb centenars de morts produïts per lExèrcit Israelià. Els seus blocs, les seves pàgines, les i els seus opinadors, tots alhora i amb una sola veu, com si fossin un únic soldat, justifiquen o donen motius per a lassassinat massiu organitzat i perpetrat per aquesta gloriosa colla dassassins professionals.

I no confonguem les coses tal com ells mateixos fan. Que jo rebutgi i senti una repulsa total per aquests assassinats no treu que no la senti pels que perpetren els assassins de laltre bàndol. Tal com diu Renyer, jo sóc de l'autodeno - minada esquerra antiimperialista però latac dels criminals del Tsa - hal a Gaza no ha estat contra els criminals de Hamas sinó contra tothom, perquè aquesta és una guerra, diguem-ho clar, dextermini. Una guerra que vol fer desaparèixer el poble palestí, aïllant-lo amb murs, fent impossible la seva economia, demonitzant la seva societat, bombardejant-lo indiscriminadament i negant-li el dret a lexistència. Perquè Palestina, mal - grat els pesi a la colla de catalunyesos liberals (les paraules són sempre falses quan les utilitzen els amos), és també un poble que viu entre el somni i la tragèdia, però que no té el poder que lImperi dóna als seus amics o als que ho volen ser. I per això ni tan sols la - nomenen amb el nom propi que té: Palestina. Entre el somni dexistir i la tragèdia de ser exterminada per lEstat dIsrael...i les idees dal - guns dels nostres.

Prou complicitat amb la massacre contra el poble palestí

Lexèrcit docupació israelià està cometent una nova massacre a Gaza. Aquest ve a culminar el llarg setge israelià a Gaza, que de moment, per una part, ha merescut diversos pronunciaments no vinculants per part de diversos organismes internacionals i, per altra part, sha de destacar que les decisions que sí són vinculants han estat sistemàticament ignorades per els diversos governs israelians. Fa mesos que el poble palestí de Gaza viu una situació completament insostenible, atrapat dins dun veritable camp de concentra - ció, privat de recursos, de queviures elementals, de cap possibilitat de desplaçar se, encerclat per le - xèrcit israelià i amb les fronteres dEgipte tancades.

Davant daquesta situació, no podem quedar-nos de braços plegats. La nostra inacció alimenta la complicitat dels governs de la Unió Europea. En lloc de pressionar el govern dIsrael per les greus i sistemàtiques violacions de drets humans, crims de guerra i incompliment sistemàtic del dret internacional, el passat 9 de desembre els governs europeus van decidir enfortir les relacions comercials de la Unió Europea amb lEstat dIsrael, sense condicionar aquest acord a la presa de mesures cap a una pau justa a la regió, que respecti els valors propis de la democràcia i dels drets humans. El govern dIsrael, encoratjat també per la manca de crítica nord-americana, ha entès el missatge daprovació i actua en conseqüència. A casa nostra, els departaments de Vicepresidència i dInnovació,Universitats i Empre - sa, han posat el seu gra de sorra protagonitzant visites a Israel amb lobjectiu "dimpulsar les relacions econòmiques amb Israel", obviant així els reiterats informes de lONU que equiparen el règim docupació israelià amb lapar - theid sud-africà.

Les organitzacions sotasignades ens neguem a lexercici deshonest i immoral dequiparar les parts en conflicte. La desproporció de víctimes és aclaparadora -de centenars a una, en aquest cas-. Ens neguem a ser còmplices de la massacre contra el poble palestí. És per això que fem una crida als nostres governants i a tota la societat civil perquè facin seu el compromís amb la cultura de la pau, expressat de manera àmplia i reiterada per la ciutadania del poble de Catalunya. Aquest compromís passa per la ruptura immediata de tots els acords de cooperació i associació comercial amb lEstat dIsrael, per això reclamem:

Que el govern de lEstat Espanyol aturi el comerç darmes amb lEs - tat dIsrael.

Que el govern de la Generalitat suspengui els acords comercials amb Israel que el departament de Vicepresidència i el dInnovació, Universitats i Empresa promou.

Solidaritat amb la SAC de Suècia

Els últims anys, a Suècia, s'està vivint un ascens important dels grups nazis. Els activistes socials intenten frenar aquest procés de molt diverses maneres i, a causa de això, reben agressions brutals; per això, els companys de SAC ens sol·liciten que els donem suport moral i econòmicament per mantenir-se dintre d'aquesta lluita antifeixista. El cas més recent va ser la crema del domicili particular d'un d'aquests militants socials, també afiliat a SAC. El 1999, uns nazis van assassinar al membre Björn Söderberg de la SAC. Ara ho han intentat una altra vegada. Dos membres de la FL de SAC a Estocolm van haver de saltar al canal des de la seva balconada , un tercer pis, amb la seva filla de tres anys en braços, quan els nazis van calar foc a la seva casa. Tot just dos dies abans, algú va cremar l'edifici del centre social Cyklopen, al sud de Högdalen d'Estocolm.

Fa sis mesos el Web page nazi Info-14 va publicar noms i els quadres dels nostres membres. Els nostres afiliats estan molt implicats en organitzacions socials que treballen contra injustícies del racisme i de classe. Per això els nazis van voler castigar-los eliminant a la seva família sencera. Els nazis darrere de Info-14 són les mateixes persones actives en l'organització Salemfonden, que organitzen anualment la marxa nazi més gran de el primer dissabte al desembre. Els organitzados són convençuts nazis, pel que sembla capaços de matar per a la seva causa.

SAC ara obre un compte de suport per a recollir l'ajuda per als membres i les parts de l'organització que sofreix atacs d'extremistes de la dreta. Animem a cadascun, organitzacions així com en privat que hi contribueixi. És important que donem als membres apuntats i atacats la nostra ajuda, tan important a mesura que continuem la nostra lluita. Les idees de la dreta no són una mica que vam lluitar solament quan ocorren les manifestacions feixistes, sinó alguna cosa contra el que vam lluitar també a llarg termini, construint la unió en els nostres llocs de treball! Les dades del compte bancari són:

IBAN: SE24 9500 0099 6034 0809 9236 Reciver: SAC

Address: Box 6507, 113 83 STOCKHOLM

BIC: NDEASESS (Swift)

Bank: Nordea/Plusgirot

Bank address: 105 71 STOCKHOLM Mark the donation with: Decemberinsamlingen

BALA PERDUDA

Tornem-hi

Toni Álvarez

Acaba lany amb la visualització del genocidi palestí. Els israelians shan tornat a passar. La comunitat internacional (política i de mass media) tornarà a reclamar pau i, sobretot, mesura a lEstat dIsrael. Mentre, la mateixa comunitat internacional fa negocis armamentístics i militars amb lestrany i assassí Estat dIsrael. A la vegada, també passarà que les resolucions de lONU seran paper mullat en nom del dret dautodefensa daquest estat genocida.

Podríem canviar el nom de les - tat esmentat abans per qualsevol altre del món. Feu la prova. Sempre hi trobareu països i estats que reprimeixen militarment o policialment i que, de tant en tant, són condemnats per la comunitat internacional, la mateixa que negocia amb ells fantàstics convenis militars que generen llocs de treball i riquesa. Són mals temps. En períodes de bonança econòmica (per a alguns, òbviament) els inversors experts sempre tenen un tant per cent dedicat a la indústria militar, saben i diuen públicament que és un negoci que mai va a la baixa, que es manté. Així surt publicat a les memòries econòmiques dempreses com INDRA. Ara, en temps de crisi, ja ens podem imaginar per on aniran els trets. Vull dir que con - tinuaran morint de forma violenta els mateixos de sempre per a benefici dels mateixos de sempre. Però amb més intensitat.

Tornarem a sortir al carrer, tornarem a ser milions de persones cridant contra la guerra. Però seguirem sense adonar-nos que som nosaltres mateixos qui estem armant i rearmant conflictes que porten anys covant-se, comprant i venent tecnologia acabada de sorgir del nostre I+D, de nosaltres que no volem les guerres però continuem pagant un exèrcit que, diuen, apaga focs, atén desastres naturals, és humanitari. No és el mateix direu. Ja! Hi ha arrelada a la consciència ciutadana daquest país que lexèrcit és democràtic i que per tant no pot ser dolent, que està al servei del poble i de lestat. Lesperit antimi - litarista que Catalunya ha tingut sempre molt present sestà volati - litzant, gràcies a les campanyes promocionals dun exèrcit humani - tari que reparteix caramels, gràcies al fet que una dona és ministra de Defensa, gràcies a una retirada militar i electoral estratègica, gràcies a la visió tendra i benefactora que sens ofereix des dels mass media.

Condicions més dures encara en la reforma de la Llei d'Estrangeria

Àrea d'Immigració CGT Catalunya

El Consell de Ministres del Govern de Zapatero va aprovar, el 19 de desembre, la quarta reforma de la Llei dEstrangeria, després de les anteriors tres reformes propiciades pels governs dAznar. Les nostres classes polítiques han assumit de fet que la Llei dEstrangeria és re - formable elàsticament segons a cada moment interessi endurir el seu articulat, el que col·loca el text original ara gairebé inexistent- daquesta Llei en una espècie de llimbs jurídics que van del realment dolent al pitjor, del pitjor al funest, del funest a lindigne, i de la indignitat camí directe al nou feixisme dels estats europeus en la seva guerra contra els pobres i famolencs daquest món.

Les modificacions que inclou linforme sobre la reforma de la Llei dEstrangeria, malgrat algu - nes millores, suposen un pas més en les mesures restrictives. El Govern planteja limitar el reagrupament familiar dels ascendents, ja que només podran venir els més grans de 65 anys i si el seu familiar resideix a lEstat espanyol des de fa més de cinc anys, i a més endureix les sancions en matèria des - trangeria. També incrementa a 60 dies el període màxim dinterna - ment de persones sense papers en els Centres dInternament per a Es - trangers (CIE), que ara estava en 40 dies.

El text entrarà al Congrés dels Diputats el primer trimestre de 2009, després de ser analitzat pel Consell dEstat, el Consell Econò - mic Social i el Consell General del Poder Judicial. Es tracta de la quarta reforma de la Llei dEstrangeria, en vigor des de lany 2000 i que va substituir laprovada el 1985.

La futura llei distingeix entre el reagrupament del nucli familiar, que ha de ser el més ràpid possible, i els ascendents, que només podran venir a lEstat espanyol si tenen més de 65 anys i si el seu familiar resideix de forma legal en el país des de fa cinc anys. A més, equipara a la parella de fet amb el cònjuge a efectes del reagrupament, i concedeix a aquest i als seus fills majors de 16 anys el permís de treball de forma automàtica.

També suposa lenduriment de les sancions per infraccions en matèria destrangeria, per contracta - ció irregular de treballadors estrangers, de manera que les molt greus passen de 60.000 a 100.000 euros, i les greus de 6.000 a 10.000 , i obliga els empresaris que contractin immigrants sense papers a assumir les despeses de repatriació. Simular una relació laboral amb un estranger per aconseguir la seva regularització o contraure un matrimoni de "conveniència" serà sancionat amb multes de 10.000 a 100.000 . A més, la reforma pro - posa la concessió de permisos individuals a les dones estrangeres que són maltractades per les seves parelles, de manera que no tinguin por de denunciar el seu agressor. També reconeix als estrangers en situació irregular diversos drets: lassistència jurídica gratuïta; que les ONG entrin en els CIE; ledu - cació de tots els menors de 18 anys; i els drets dassociació, sindi - cació, vaga, reunió i manifestació.

Que no ens enganyin

El Govern del PSOE endureix en - cara més- les condicions de vida de les persones immigrants

Ens venen la seva benevolència amb la barata hipocresia dhaver reduït el màxim, marcat en la Directiva de la Vergonya, de 70 dies de permanència en aquestes noves presons sense control ni garanties per a indocumentats que són els CIE, a només 60 dies quan en realitat ho han augmentat 20 respecte al màxim anterior de 40 dies. Restringeixen encara més el reagrupament familiar, només permetent que es puguin reagrupar als ascendentes majors de 65 anys (és a dir jubilats/des segons la legislació espanyola) als qui han superat la dura prova de dur més de cinc anys destada legal en territori de lEstat espanyol. Eleven el règim de sancions econòmiques als qui infringeixen les normatives destrange - ria fins a nivells que només els immigrants rics poden satisfer, però clar ja sabem que els rics i els seus capitals- són els únics que tenen llibertat de moviment pel planeta.

Però, a més, i aquesta sí que és una novetat punitiva, els nacio - nals que per raons de solidaritat i humanitat facin contractes o matrimonis ficticis a un/a indocumen - tat/da perquè pugui regularitzar la seva situació, els podrà caure una multa dentre 10.000 i 100.000 euros. De nou, només les ànimes caritatives en cossos de rics podran permetres ser solidaris. Però també sabem que els rics no tenen aquests problemes.

Això sí, ens consolen perquè la prohibició dentrada en cas dex - pulsió la redueixen de 10 a 5 anys, els menors de 18 anys tindran garantida la seva educació -perquè és millor tenir-los entretinguts en les escoles que en els carrers-, els/les indocumentats/des per fi tindran assistència lletrada gratuïta per assegurar que sels deté, sels reté en centres dinternament i sels expul - sa segons lestat de dret, les ONG podran exercir les seves bones accions envers els pobres immigrants empresonats en els centres dinter - nament i finalment es reconeix els drets democràtics de sindicació, reunió i organització a les persones sense papers (entre altres coses perquè així ho exigia una sentència del Tribunal Constitucional), pel que ara podran protestar per ser expulsats, però ja no seran expulsats a més per protestar.

Tot això pel bé de la integració de la població immigrant i pel control adequat de lentrada destran - gers segons els empresaris nacionals necessitin mà dobra barata per a engreixar els seus comptes de beneficis. La socialdemocràcia del govern espanyol, sap bé com repartir trossos de pastanaga perquè es digereixin millor els pals que no es poden menjar: les persones immigrants sense papers ja tenen alguns drets però.. per a no exer - cir-los, o si els exerceixen que satenguin a les conseqüències (de - tenció, retenció, expulsió)

CGT aposta per la lluita pel ple reconeixement de tots els drets a les persones immigrants

Plantem cara a la babàrie

Pep Juárez, secretari d'Acció Sindical de CGT-Balears (jjuarez@cgt-balears.org)

Fragment dun cartell de convocatòria als actes de lAssemblea Popular Anticapitalista de Ponent.

Estem assistint al que molt probablement sigui el major saqueig de fons públics de la història. Si hem de fer cas a les xifres facilitades per alguns mitjans, el total de diners públics destinats a tapar la crisi financera (els anomenats plans de rescat), s'eleva a 7 bilions d'euros! (diari Público, 27-11-08). Però el sistema financer internacional segueix llançant sense descans indicadors de crisi, fins i tot després de la cimera del G-20, del passat 15 de novembre. Per descomptat, cap dels assistents a la reunió de Bush ha gosat discutir la premissa que aquest va plantejar, d'entrada, com innegociable: el no qüestionament del lliure mercat, allò que esdevé, justament, com la causa de la crisi. No podíem esperar altra cosa de tant de líder junt. No hauríem de confiar el parc de bombers a una colla de piròmans.

Així les coses, cal preguntar-nos quins objectius, realment, tenia aquest conclave de refundació del capitalisme. Segons sembla ha cobert tres, i cap sa: 1er.- Garantir políticament la continuïtat del sistema capitalista, fins i tot en la seva actual versió, donant continuïtat a organismes com el FMI, entre altres instruments del neo-liberalisme, i reajustant, en tot cas, els engranatges de control i supervisió, certament desbaratats amb l'última orgia especulativa. 2on.- Acordar i coordinar l'operació global d'apropiació de fons públics que, de moment, pot situar-se al voltant de l'astronòmica xifra assenyalada anteriorment, i 3er.- Escenificar el fermall d'or (mai millor dit) del negre període de vuit anys del mandat de l'amfitrió, George Bush. Un individu que, dit sigui de passada, fa ja temps que hauria d'estar davant un tribunal, depurant les seves responsabilitats criminals.

La monarquia és el règim de la bancocràcia, que diria Proudon, fa cent cinquanta anys. En la bancocràcia imperant en lanomenat regne d'Espanya, les subprime no estan, certament, en les entitats financeres. Ja s'han encarregat aquestes, a l'hora de prestar-te un, enxampar-te tres, com demostren els molt sanejats índexs de morositat, a pesar de la crisi. Les veritables subprime, letalment tòxiques per a moltes economies de gent treballadora, estan en cada hipoteca sobre habitatge sobrevalorada, amb elevats interessos referenciats en la base del negoci bancari, leuribor. Si el sistema capitalista es caracteritza per convertir els drets de la gent en negoci privat, aquesta no és una excepció: el dret bàsic a un habitatge digne, reconegut fins i tot per la constitució-parany que ara compleix trenta anys (Tots els espanyols tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat..., Art. 47 CE), s'acaba convertint en un negoci per a bancs i immobiliàries, mitjançant l'especulació, prohibida expressament per la mateixa norma constitucional, però permesa de facto.

Les ajudes als particulars i a les famílies, anunciades amb molta fanfàrria pel govern espanyol, en realitat no van més enllà de la possibilitat del pagament ajornat (fins al 50%, per dos anys) de les quotes hipotecàries dels ciutadans, i no la seva condonació, encara que fos només en part. I tot això amb la garantia de l'Institut de Crèdit Oficial, per a major glòria i acomodament de les cúpules bancàries privades que, d'aquesta manera, s'asseguren el cobrament dels deutes, almenys de moment. O sigui, pa per a avui i fam per a demà. Mentrestant, aquesta mateixa banca, en règim de monopoli i amb l'excusa de la crisi de confiança, tanca l'aixeta del crèdit a particulars, autònoms o petites i mitjanes empreses, on descansa el gruix de lanomenada economia productiva (el 80% del total de l'ocupació, a l'estat espanyol), provocant la destrucció alarmant de llocs de treball i, per tant, el conseqüent empobriment del conjunt de la classe treballadora.

El parany de la crisi es tanca quan tot això provoca que la població vegi reduïda dràsticament la seva capacitat adquisitiva. I mentre la crisi de sobreproducció ompli els magatzems de productes que ningú compra, les empreses (com a conseqüència d'això o aprofitant el moment, que de tot hi ha) presenten ERO o altres mecanismes d'acomiadament de treballadors. I l'atur es multiplica, fins a afectar ja més de tres milions de persones.

Un tendeix a pensar que potser aquesta fase del capitalisme, qualificada com crisi, no sigui tan espontània ni casual. De fet, encara no hem vist a cap multimilionari arruïnat pegar-se un tir, ni llançar-se de cap des de l'alt d'un gratacel, com fa vuitanta anys. Tampoc hem vist processar ni ficar entre reixes als responsables de tan gran disbarat, que hi han. Daltra banda, no hi ha cap contradicció, en la conducta dels fins a ara paladins neo-con, acudint a les arques públiques, perquè els gestors del capitalisme mai han fet gala, precisament, de principis ètics, i sí de molta desimboltura, i pocs escrúpols, davant els diners fàcils. Si ara sel poden permetre, per què van a renunciar a apropiar-se de l'erari públic, lliurat per governs servils, a un i a altre costat de l'Atlàntic?

Qui fins fa ben poc exercien com a gurus del pensament únic, s'amaguen en les tertúlies, s'arruguen en els debats i, en general, no s'atreveixen a enfrontar-se dialècticament, als arguments dels crítics amb el capital. A aquest sistema se li estan veient, encara més si cap, les seves vergonyes. I fins en els grans mitjans sorgeixen veus, més o menys oportunistes, que denuncien els creixents desequilibris i les inquietants perspectives. El recordar que, amb només una part dels fons públics ara tudats, es podria eradicar definitivament la pobresa, la fam i les deficiències sanitàries de tot el món, sacseja la consciència de tot aquell que la tingui. I és que, mentre es balafien bilions d'euros en salvar banquers, hi ha mil milions de víctimes de la fam (registrats oficialment per l'ONU) i moren cada dia desenes de milers de persones, especialment infants, per aquesta causa.

Però, per més desacreditat que pugui estar el sistema i els seus gestors, el capitalisme no caurà per si sol. Perquè no només es tracta de debatre sobre sistemes i models econòmics, o sobre l'ètica o la indecència dels gestors de torn. Tot això és útil, si serveix per a elevar la consciència de la ciutadania, com a element de l'acció política. No ens oblidem que el capitalisme s'ha mantingut, en les seves diferents versions al llarg de la història, no amb arguments ni raons, sinó per la força d'un sistema de dominació política, social, econòmica, informativa i militar, accentuada actualment en una situació mundial unipolar. I no desapareixerà, si no som capaços que així sigui.

I és aquí on hem de reconèixer que la seva crisi no ha d'ocultar la nostra, la de tots i totes els qui ens oposem i ens rebel·lem contra els designis del capital i el seu mercat. Als moviments d'oposició al sistema, a l'esquerra anticapitalista, ens segueixen sobrant les raons, però mancam, de moment, de la unitat i la força necessària, més enllà de l'útil i imprescindible tasca quotidiana de la defensa dels nostres drets, que no és poc. Però, de moment, no anam més enllà de l'activitat defensiva.

És imprescindible, per tant, passar a l'ofensiva, construint un projecte social i polític alternatiu al capitalisme, generant espais de confiança, protagonisme i participació de la gent treballadora. Fent cada vegada més creïble i propera la possibilitat de derrotar al sistema.

Treballant per la Vaga General, com a primera i imprescindible eina al servei dels treballadors i de les classes populars.

SALUT I ANARQUISMES

Si toquen a l'Andreu ens toquen a totes

Pep Cara (Berga)

El títol daquest text és un lema espontani, puntual i que ens va arrencar un somriure a moltes i que va sortir diria que de boca dalgunes manresanes durant la manifestació de dissabte. Voldria parlar de qualsevol altra cosa que dels esperpèntics conflictes berguedans, però sem fa difícil no fer-ho ja que per força hi estic implicat.

Dissabte ens vam reunir entre noranta i cent persones a Berga per rebutjar les agressions que durant aquestes festes hem rebut persones i col·lectius llibertaris de la ciutat. En un cas, per un membre de la CUP i un altre del Casal Panxo. A la matinada, van esbotzar la porta i trencar el vidre de la finestra de lhabitació dun habitatge okupat, tot amenaçant locupant i els seus companys de militància (no presents allà). Van afirmar que el motiu era un article a El Pèsol Negre (encara és hora que vagin a casa dalgun membre de El Periódico de Catalunya o Regió 7 a fer això...). Llavors, demanem posicionament les seves organitzacions i tanquen files. Pocs dies després, la porta del local cremada. Què hem de fer? Per no recórrer a la violència optem per fer-ho públic i convocar una concentració de rebuig a aquests fets i de suport a les agredides. Les companyes de Berga i darreu, malgrat convocar amb un dia dantelació, van respondre molt bé, mostrant-nos solidaritat real i una disposició que, en aquests casos, francament anima molt.

És segur que el conflicte no ha estat ben gestionat. En tot cas i al meu entendre, hi ha aspectes claríssims: és un conflicte polític que deriva (perquè li interessa a una de les parts) en conflicte també personal. Comença en pactar-se uns suposats canvis a una ordenança de civisme mentre hi ha gent que encara lluita en contra. Segueix amb fer fora duna ràdio persones sense les quals la ràdio no existiria ni de broma, per criticar actuacions polítiques. Segueix amb trobar-te tota una sèrie de rumorologia falsa escampada pel poble i internet, i actes de violència a béns personals i col·lectius lautoria dels quals mai no es pot demostrar, clar. Arriba a lagressió dun habitatge okupa, amenaces i foc a la porta de lAteneu Anarquista Columna Terra i Llibertat per un article a El Pèsol. És patètic, sí, però és real i més val assumir-ho per intentar tirar endavant, ja que presentar una imatge idíl·lica i sense conflicte dels malanomenats moviments socials a part de ser falsa, no serveix de res.

TORNEM-HI

Rebuig al nou pla hidrològic de l'Ebre i crida a oposar-s'hi

CGT Baix Camp

La proposta base del nou pla hidrològic de la conca de lEbre, que va presentar el govern de lEstat el mes de desembre de 2008 amb lobjectiu que estiga aprovat abans del desembre del 2009, no convenç la Plataforma en Defensa de lEbre (PDE), que ja ha anunciat que obrirà un front tècnic, jurídic i social per aturar la seua aplicació. La PDE critica que el pla inclou més regadius i no té en compte els cabals mediambientals per al tram final, la poca implicació de la Generalitat, i la compra de voluntats polítiques amb inversions al territori.

Segons la PDE, laplicació de la directiva marc de laigua de la Unió Europea obliga lEstat espanyol a fer un nou pla hidrològic de la conca de lEbre, que hauria destar aprovat abans del desembre del 2009.

A la PDE estan molt indignats pel resultat del futur pla hidrològic i denuncien que ara sha tancat el procés de participació ciutadana i sha presentat un projecte base en què sha trobat a faltar la participació de la Generalitat i els ajuntaments ebrencs durant la redacció del pla.

Els temes que van portar la PDE a mobilitzar-se contra el Plan Hidrológico Nacional (PHN) continuen sense resoldres, ja que el nou pla hidrològic de lEbre no inclou un cabal mediambiental, mesures per solucionar la regressió i lenfonsament de la plana deltaica, o laportació de més sediments fluvials al delta, en canvi el pla sí parla de nous regadius (70.000 noves hectàrees al tram final del riu), i això farà molt difícil aplicar qualsevol cabal mediambiental si abans es posen en marxa els nous regadius en el conjunt de la conca. Segons la PDE no sha tingut en compte el règim hídric que va proposar la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de lEbre, i es temen que daquí a un any imposin un cabal dentre 100 i 115 metres cúbics per segon. També van denunciar que al pla hidrològic shan inclòs obres molt estranyes, com el pont entre Deltebre i Sant Jaume (que ja està fent la Generalitat), el mobiliari de la via verda, les estacions turístiques de Benifallet i Aldover, o el centre dinterpretació del Renaixement de Tortosa.

El moviment en defensa de lEbre sactivarà després de Nadal amb una assemblea que tindrà lloc a lauditori de Tortosa.

Cooperatives de cessió d'ús. De les hipoteques a la col·lectivització

Enric Duran, activista contra l'especulació financera

A casa nostra parlar d'habitatge és parlar de propietat privada. I parlar d'accés a l'habitatge per la majoria de persones, significa parlar d'una de les despeses més importants que té una família catalana mitjana: més del 40% de la renda destinada a pagar un lloguer o una hipoteca.

Altres models d'accés a l'habitatge són inexistents i ni tan sols els Habitatges de Protecció Oficial (HPO) solucionen el problema. El model d'accés a l'habitatge però, no és igual a tot arreu.

A Dinamarca, entre el 20 i el 25 % de les llars formen part de cooperatives de cessió d'us i això els dóna el dret a viure al seu habitatge durant tota la vida, pagant no més de 300 euros mensuals, que vindria a ser no més del 15% de la seva renda familiar mitjana. A Suècia, els pisos cooperatius són majoria sota diferents modalitats i amb uns costos mensuals similars respecte al país veí.

Encara que en aquests països també existeixi la compra-venda d'habitatges en el mercat lliure, aquest negoci es veu durament limitat, ja que els preus que paguen els cooperativistes i altres models d'habitatges socials, aconsegueixen mantenir uns preus relativament baixos en comparació a altres països.

La crisi actual, si la sabem aprofitar, és una gran oportunitat per transformar el model d'accés a l'habitatge en el nostre país. Totes sabem dels milers i milers de pisos buits que hi ha. En els darrers mesos s'hi sumen edificis sencers que no s'han pogut vendre abans que la crisi arribés. N'hi ha molts d'acabats o a mig construir que no s'han pogut vendre. Aquests habitatges no es podran vendre ja als preus a què estàvem acostumats fins ara (sort!) i per tant aquesta crisi és una bona oportunitat per tal que la gent que necessiti habitatges s'organitzi per comprar edificis des d'una cooperativa als mateixos preus que en pagaria una immobiliària, i fent-ho d'aquesta manera es poden reduir les despeses per família a més de la meitat. És a més molt necessari, des del punt de vista dels que lluitem per transformar la societat, que aquestes cooperatives siguin sota el model de cessió dús (MCU), que és la forma que permet impedir l'especulació i la revenda particular d'aquests habitatges, cosa que significa de fet, passar d'una propietat privada a una propietat col·lectiva. Opino que en el marc d'un estat capitalista, el MCU es tracta de la forma de propietat més realment pública d'un habitatge, tenint en compte que allò que nominalment és públic, està a la pràctica sota el control d'interessos partidistes i corporatius.

L'okupació és una altra via legítima i ja veterana per accedir a habitatges fora del mercat tradicional però és una via que fins ara no hem pogut generalitzar pels riscos que ha comportat i la dificultat de donar-li continuïtat en el temps. Si ens organitzem col·lectivament i de forma massiva, potser sí que podríem estendre aquestes pràctiques, tal i com ja està succeint amb els moviments sense sostre de grans metròpolis d'Amèrica llatina com Sao Paolo. En aquest cas, okupació i MCU podrien formar una bona aliança per anar col·lectivitzant sòl per tots els mitjans. Tornant al MCU, fixem-nos una miqueta més en l'avantatge econòmic que significa en relació a la hipoteca: si mentre que una família hipotecada, en comprar un pis de 200.000 euros, en pot arribar a pagar 500.000 durant 40 anys, de manera que la major part d'aquesta renda es desvia cap a bancs, estat, constructores i immobiliàries, a través d'una cooperativa MCU el preu en una situació com l'actual, podria arribar a estar en uns 100.000 o 120.000 euros i amb el capital social de la cooperativa i el finançament per part d'una banca ètica i cooperativa, el cost total de l'operació no superaria els 200.000 euros, dels quals només 100 o 120.000 serien desviació de renda cap a entitats capitalistes, la resta es quedarien en àmbits cooperatius per a ser reinvertits en noves accions similars. Estem parlant de 4 o 5 vegades menys de desviació de renda de cada família cap als capitalistes. És per mirar-s'ho, no? Familiarment, seria la diferència entre pagar 300 euros al mes amb les despeses de la comunitat i les reparacions incloses o pagar-ne 800 o 1.000 com n'estan pagant moltes famílies hipotecades actualment.

A més, hi ha un altre factor estratègic que és important destacar en una estratègia global de lluita anticapitalista i és que els habitatges en cessió d'ús, com que són propietat de la cooperativa no es poden embargar, encara que els seus residents siguin embargats. Quan per una banda la situació econòmica fa que moltes persones no puguin arribar a final de mes, i són amenaçades pels bancs amb embargaments, i per l'altra la recent mesura de les penes-multa apreta els i les activistes per la banda econòmica; organitzar-nos de manera que el lloc on viure no se'ns pugui embargar és un element important del que pot un camí que podem començar ja, per a mig o llarg termini abandonar el capitalisme per sempre.

Per completar el panorama val a dir que la cessió d'us és un dret que es pot traspassar de pares a fills, cosa que ja no es pot fer amb el lloguer des del decret Boyer de l'any 84.

La primera cooperativa catalana d'habitatge sota el MCU ja està en marxa i ha estat creada perl lAssociació Sostre Cívic, que ha estat preparant aquesta proposta des de l'any 2004. Les seves primeres promocions previstes són d'obra nova, però la situació actual els ha motivat a preparar una campanya de reconversió de propietat privada cap a MCU.

Des del Col·lectiu Crisi, hem iniciat des de mitjans de novembre, la crida i les pre-inscripcions per una vaga dusuàries de bancs. I des d'ara volem implicar-nos també en el que pensem que ha de ser una gran campanya per reconvertir els edificis buits i les vides hipotecades, cap un model cooperatiu d'habitar i de viure.

Finalment, vull animar totes les famílies amb molts anys d'hipoteca per endavant a informar-se d'aquest nou model d'accés a l'habitatge i vull convidar a tots els anticapitalistes a apostar per l'extensió del MCU (conjuntament amb l'okupació), com a alternativa a la propietat privada o estatal del sol.

Cal que passem de les hipoteques a la col·lectivització!!!

Penes-multa, una eina repressiva per condemnar la dissidència

Secretaria Comunicació CGT Catalunya

Dençà que el Codi Penal preveu la sanció de la pena-multa, recau en la persona condemnada la disjuntiva de pagar la quantitat requerida o bé, exposar-se a haver de complir presó. Les penes-multa són un concepte que apareix arran de la reforma del codi penal que aplica el govern del PP al 1996. Consisteix en el fet que una condemna econòmica, en el cas de no tenir recursos, la paguis amb presó, a concepte d'un dia de presó per cada dos de multa. Això significa que si et condemnen a pagar 6 euros al dia durant 8 mesos i no tens mitjans per pagar, compliries 4 mesos de presó per cobrir el teu "deute amb la justícia".

Aquesta mesura sorgeix com una reforma teòricament progressista en la qual, en certs delictes, la justícia et dóna l'oportunitat de pagar perquè no et fiquin a la presó. Però hi ha d'altres interpretacions: d'un temps ençà, molta gent implicada en lluites socials, per diferents motius, ens veiem condemnades per part dels tribunals a pagar penes-multa. Lluites i pràctiques quotidianes dels moviments socials com l'okupació, la desobediència civil, les lluites en defensa del territori, la participació en manifestacions, sortir a encartellar o a pintar, es troben des de fa temps en el punt de mira d'ordenances cíviques i persecucions policials i judicials. Lluny d'entendre les penes-multa com una mesura progressista de l'aplicació de la justícia, l'entenem com una evolució dels mètodes de repressió cap als moviments socials i una forma de condemnar la disidència i la pobresa.

Així, milers de persones han vist ja com sels imposava aquesta modalitat punitiva. Sovint, els condemnats abonen coaccionats la xifra requerida. En altres casos, lEstat embarga comptes, salaris o propietats per satisfer la seva demanda. I en darrera instància, lautoritat judicial, veient impossible lembargament ja que no tothom té comptes corrents, salaris ni béns embargables, ha de triar què fer. Els procediments han estat molt variats i la jurisprudència contradictòria. En alguns casos shan trobat hàbils mesures alternatives per evitar la presó, en altres la burocràcia ha oblidat els expedients en calaixos perduts i en altres, lexecució de la presó ha estat ordenada i satisfeta.

Lanàlisi, el debat entorn de la pena-multa ha començat amb força en determinats indrets del país, propiciat sovint pels paral·lelismes que existeixen amb les multes ordinàries, multiplicades i augmentades per les famoses normatives del civisme. Hi ha col·lectius que shan vist forçats a determinar línies dacció davant del xantatge de la multa i així mateix succeeix amb la pena-multa.

El cas dels dos companys de CNT-Joaquín Costa, Pablo i Martin, que a finals de novembre van ingressar a la presó Model de Barcelona on van estar-hi tancats cinc dies pel fet de declarar-se insubmissos davant la pena-multa de 50 que sels hi imposava, ha tornat a posar sobre la taula el tema de les penes-multa. La seva decisió de no pagar és compartida per diferents col·lectius i individualitats i és una manera de dir prou a lassetjament policial i econòmic contra els moviments socials i les lluites populars.

Aquest empressonament ha representat un fet gravíssim que suposa un clar toc datenció per al conjunt de persones actives políticament. El no pagament duna pena-multa implica entrar a presó: o pagues o ja saps el que t'espera. És també una nova forma d'ofegar econòmicament persones lluitadores o col·lectius socials.

El pitjor perill davant daquesta situació, és que sigui ignorada, que no sigui atesa amb la prioritat que mereix ja que té una afectació innegable en el desenvolupament de lactivitat dels moviments socials i sindicals crítics amb el sistema.

Afectació sobre els moviments populars

La imposició duna sanció econòmica que de no ser satisfeta pot comportar la presó no suposa un enduriment de les conseqüències penals presumibles a lacció política de la persona militant. La novetat que ha suposat el cas de Pablo i Martín està en la opció voluntària de pagar la sanció econòmica o exposar-te a les conseqüències. És a dir, a la persona condemnada se li dóna la possibilitat de triar. Pot escollir. Però si et negues a pagar, t'espera l'ingrés a presó per uns dies o setmanes, equivalents a la quantia de l'import de la multa. La opció de triar també ve condicionada a la pràctica per les possibilitats enormes que té lEstat per embargar.

Lafectació per tant cap al conjunt dels moviments polítics, sindicals i socials, en la seva ordinària activitat pública, on hi predominen les accions de desobediència civil, les manifestacions i concentracions, és de coacció inherent a tota eina sorgida del complex sistema repressiu, però també de repte militant tant individual com col·lectiu.

La formulació de la pena-multa té en compte dos paràmetres que combina en la condemna: temps i diners.

Agafant el cas den Pablo i en Martín, tenim dues persones condemnades per un delicte de resistència a lautoritat. A partir daquí el jutge fixa un període de temps, en funció de la gravetat del cas, i una quantitat econòmica en funció del poder dinerari del condemnat. Els dos sindicalistes de la CNT van ser condemnats a una pena-multa de 10 dies a raó de 5 euros per dia. En total, 50 de multa... que si no són abonats es converteixen en dies de presó seguint la fórmula següent: Per cada dia que no sha pagat pertoca mig dia de presó. Si la condemna preveia 10 dies a x euros, com que no se nha pagat cap, cal complir 5 dies de presó.

Cal tenir ben present el poder desmobilitzador de les sancions administratives consistents en la transformació de la pena privativa de llibertat per mesures alternatives de sostracció econòmica. A lefecte invisibilitzador de la repressió (és molt més difícil generar solidaritat vers un multat que per un empresonat), shi afegeix el caràcter recaptatori: lEstat ens xucla els pocs diners que generem amb tantes dificultats i precarietats.

La necessària resposta i solidaritat

Cal reflexionar entorn daquestes eines repressives i, sense renunciar a res, mirar dadoptar els mecanismes per a esquivar-les o fins i tot aprofitar-les. Campanyes genèriques o daltres de més concretes demanen que a l'hora de realitzar accions, aquestes hagin estat ben calculades, preparades i que les seves conseqüències formin part del desenvolupament de la campanya o, si no nhan de formar part, almenys que no sobrevinguin per sorpresa a ningú, tot i que sempre hi haurà persones i col·lectius que senfronten a la repressió sense necessitar càlculs polítics, simplement per dignitat.

La insubmissió a qualsevol sanció, així com a altres obligacions imperatives de lEstat com ho era la mili, ha estat un important element de lluita, en que el discurs i la pràctica es conjugaven de forma coherent. Les penes-multa, accentuen però tant la multiplicitat descenaris en els quals els moviments socials han de preveure quines actituds prendre en tot moment i si aquestes serviran per reforçar les lluites, sobretot pel perill d'originar contradictòries actituds dassumpció voluntària del pagament enfront un discurs polític contra les penes-multa que es dissol en el silenci, a voltes acomplexat i avergonyit, i a voltes volgut i assumit políticament com a mal menor en una situació col·lectiva de debilitat.

Cal doncs afrontar amb coherència i dignitat la repressió política per tal de no quedar deslegitimats com a moviments revolucionaris. Atendre amb intel·ligència les opcions que sens obren, contràriament, pot suposar situacions personals difícils però avenços polítics importants no s'han de desaprofitar.

Saura, responsable polític de l'actuació repressiva dels Mossos

En els darrers temps, hem sentit a dir que els jutjats estan saturats, col·lapsats, i el Consell General del Poder Judicial fa impossibles per evitar la vaga. En els darrers temps però, hem vist com una doble vara segueix fixant la prioritat dels delictes a perseguir i en aquests, destaquen els desenvolupats per la dissidència política.

Al conseller Saura correspon la responsabilitat política de lacció dels Mossos dEsquadra. A aquests agents, i en concret, als membres de la Divisió dInformació, recau el mèrit dhaver perseguit, localitzat i ordenat als policies de Martorell o de la Brigada Mòbil, la detenció i posterior empresonament dels dos sindicalistes de la CNT, acusats de resistència a lautoritat per negar-se a entregar una bandera a la policia en la manifestació antirepressiva del 17 de juny del 2007, que volia recórrer el centre de Barcelona sota el lema, al·lusiu al sistema polític repressiu: La repressió no ens tallarà les ales i va acabar segrestada durant més de dues hores pels Mossos d'Esquadra.

Amb diligència, que no sempre amb eficàcia, els Mossos dEsquadra remeten informes a lAudiència Nacional denunciant independentistes que cremen fotografies de la família reial. Amb igual celeritat, identifiquen i sancionen els qui es manifesten, es concentren, o realitzen qualsevol acte públic de contingut polític contrari als interessos del Govern. Carreguen contra estudiants, detenen per simples delictes de faltes, i sobretot actuen sobre la impunitat que cap responsable polític els molesti pel fet de gestionar fitxers polítics il·legals que contenen dades personals, afiliacions polítiques, activitats polítiques públiques pacífiques legítimes i per tant ajustades a dret constitucional, etc.

Joan Saura, conseller dInterior, i Joan Boada, secretari general dInterior, renovats en els càrrecs dins dIniciativa per Catalunya-Verds, no poden negar la seva responsabilitat política en tota aquesta escalada repressiva.

Diversos col·lectius s'estan organitzant per fer front a les penes-multa. Mireu el web alespenespunyalades.blogspot.com/

Dinamita de cervell

> EL FAR

ÀCRATES I POETES

Ambrosi Carrion, poeta i dramaturg

FERRAN AISA

Ambrosi Carrion i Juan (Barcelona, 1888-Cornellà de Conflent, 1973), es va afeccionar aviat a les lletres i va conrear la poesia i el teatre, amb un clar signe modernista. La seva obra sinspira en lestètica literària de Maeterlinck i DAn - nunzio. Les seves obres teatrals gaudiren dèxit, algunes delles foren estre - nades per Margarida Xirgu abans que lactriu fes el salt al teatre castellà. Entre les seves obres destaquen els títols Tribut al mar, El fill de Crist, Periandre, Els esclops de la sort, La núvia verge, Epitalami, Cap de flames, Lombra i La dama de Reus. Fou director de la revista Tea - tre Català i president de la Federació de Grups de Teatre Amateur de Catalunya. Va passar per la Universitat, on es va doctorar en Filosofia i Lletres i en Geografia i Història, es va dedicar no solament a escriure o a donar classes, sinó a ajudar els altres a través de les idees imperants a lèpoca de lextensió universitària per a obrers, en realitat fou un gran formador dautodidactes.

Carrion va ser un dels intel·lectuals de la seva època que va abraçar lobre - risme i lateneisme, aquesta vinculació cap a la tasca de la cultura obrera fou el detonant de la seva marginació política durant els anys del noucentisme. Catalanista i obrerista no era una posició correcta pels seguidors de lestètica ca - talanista burgesa promoguda per Eugeni dOrs i els noucentistes. Carrion fou una de les persones que va dinamitzar lAteneu Enciclopèdic Popular (AEP), des dels anys vint el trobem formant part de les Juntes de Literatura i Belles Arts, Jove Atlàntida i Estudis Universitaris. Durant la Segona República fou elegit president de lAEP, des don va potenciar la campanya dEstudis Uni - versitaris per a Obrers i va realitzar un gran homenatge a Margarida Xirgu. Carrion a nivell professional fou professor de lInstitut del Teatre i va destacar en el camp universitari on, a més dés - ser professor de literatura i bibliotecari de la Biblioteca de la Universitat de Barcelona, va exercir diversos càrrecs polítics. Durant la guerra fou nomenat director general del Teatre de la Generalitat de Catalunya. Acabada la guerra sexilia a França, concretament a París, on va fer de porter dun edifici de la burgesia parisenca, era la porteria amb més llibres per metre quadrat de la capa de la terra. Des de París escrigué articles a les publicacions republicanes, àcrates i catalanistes de lexili. El Carrion poeta va escriure diversos llibres, entre els que destaquen A posta de sol (1936), La Companyia invisi - ble (1967) i El Comte Arnau (1972). El cantant Ramon Muns va musicar el Poema del Retorn, una llarga compo - sició escrita a lexili: << Joc sóc lhome que ha vist la gran misèria. / Misèria dels camins / que tenen la pols negra / de tants dolors. / Misèria del vent....>>.

La biografia de Garcia Oliver de Lluís Alegret

Ferran Aisa

Lluís Alegret (1934-2007) acaba de publicar postumament la biografia del militant anarquista Joan Garcia Oliver (Reus, 1902-Mèxic, 1980). El llibre Joan Garcia Oliver. Retrat dun revolucionari anarcosindicalis - ta (Pòrtic, Barcelona, 2008) va ser presentat a lAteneu Barcelonès el dia 27 de novembre en un acte dhomenatge al malaurat filòsof barceloní, en què van participarJosé Manuel Bermudo (filòsof), Arnau Cònsul (editor), Bernat Muniesa (historiador), Bernat Castany (coordinador de la secció dHistòria de lAB), Eduard Moreno (advocat) i Ferran Aisa (historiador).

Lassaig dAlegret és una síntesi biogràfica realment important dun dels personatges claus de lEspanya de la Segona República i, sobretot, de la Revolució i la Guerra Civil. Garcia Oliver, dofici cambrer, va entrar molt jove a formar part de la Confederació Nacional del Treball i a participar en els moviments de lluita sindical. El reusenc, amb només quinze anys, es va traslladar a viure a Barcelona i va treballar de cambrer a diversos restaurants i fondes dels voltants de la Rambla. El jove shi sentia com peix a laigua en aquella gran ciutat de carisma popular i signe anàrquic, i acudia sovint als cafès on bullia la idea, als teatres on es representen obres socials o als cabarets on triomfava el music-hall. Garcia Oliver visqué a la Ciutat Comtal el seu aprenentatge sindical amb les dues grans vagues moviment obrer del segle XX, la General dAgost del 1917 i la de la Canadenca del 1919. Garcia Oliver serà, gran lector de filosofia, un militant obrer autodidacta.

La biografia de Garcia Oliver era un treball que feia falta, doncs fins ara shavia parlat o escrit molt dal - tres personatges anarcosindicalistes com Durruti, Peiró o Frederica Montseny, però no de Garcia Oliver, per tant laportació de Lluís Alegret a la bibliografia històrica de lanarcosindicalisme català era un treball necessari i el resultat ha estat satisfactori. Ara els investigadors, els estudiosos o els curiosos tenen amb aquest estudi una eina imprescindible per conèixer el carisma daquest revolucionari.

Lluís Alegret aconsegueix amb una ploma àgil introduir-nos en el món fascinant del primer terç del segle vint on encara la utopia era a lhoritzó i hi havia homes com Gar - cia Oliver que lluitaven per fer-la realitat. La seva lectura és amena i, com a filòsof aconsegueix fer de la narració un tractat filosòfic que ajuda encara més a entendre lè - poca, lanarquisme i la figura relle - vant del reusenc Garcia Oliver. Alegret acompanya el relat biogràfic amb la incorporació del pensament dels grans filòsofs universals com Plató, Kant, Rousseau, Nietzsche, Maquiavel, Hobbes, Marat, Mounier, Chomsky, etc., així com els clàssics grecs com Homer. Tot plegat ens ajuda a mostrar-nos aquella difícil però lluminosa època duna generació que va estar a punt en frase de Marxdassaltar els cels. El paral·lelisme de lepopeia revolucionària amb lepopeia de lOdissea és realment sorprenent. La mitologia forma part també de limaginari del filòsof-his - toriador, però, si hi ha una obra en què lautor daquest assaig és re - colza és la monumental obra El eco de los pasos del mateix Joan Garcia Oliver, memòries del militant llibertari que van ésser editades per Ruedo Ibérico dos anys abans de la seva mort, exhaurides des de fa molt temps, enguany nhan sortit dos edicions noves pu - blicades, una per Planeta i per la FELLA, i laltra per la Rosa de Foc i la CNT de Catalunya.

La reflexió forma part també de tota la trama narrativa que marca el tarannà filosòfic dAlegret per apro - par-nos lèpica duna història massa vilipendiada pels historiadors del poder o silenciada pels historiadors marxistes. Lluís Alegre que precisament provenia del pensament marxista, aconsegueix, des de lobjectivitat, fer un gran ho - menatge als anarcosindicalistes i a la classe obrera en general a través dun dels seus homes més destacats com és el cas de Garcia Oliver. I lautor no dubta a incloure una frase de lOdissea per compa - rar lèpica clàssica amb el triomf anarcosindicalista del 19 de juliol: És així que, ni mort, has perdut la glòria i que sempre entre tots els humans el teu nom serà il·lustre, oh Aquil·les.

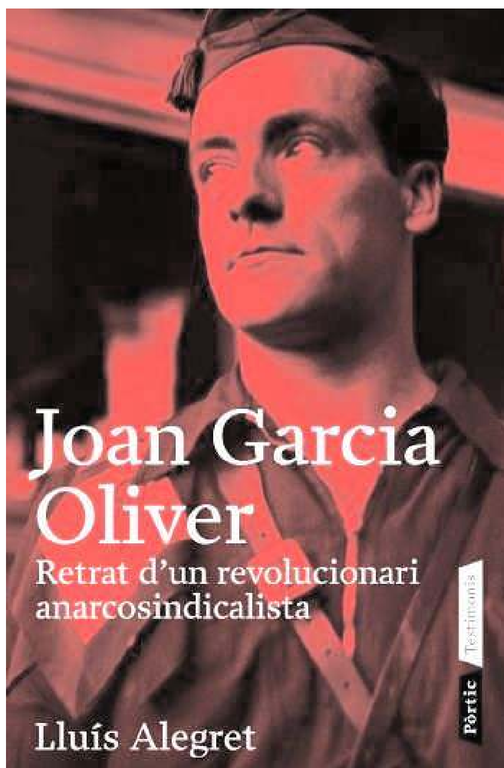
Alegret ressegueix la vida Garcia Oliver des dels seus primers passos per Reus, la seva família, lescola, la seva arribada a Barce - lona amb quinze anys per treballar de cambrer en un moment de lluita sindical important com són els anys 1917 i 1919. La forja rebel dun jove que aprèn i es forma en la lluita i en la misèria del poble. La seva afiliació a la CNT i el seu decantament cap a les idees llibertàries esdevenint un anarquista il·lus-

trat, un orador de paraula intel·ligent i concisa. Els terribles anys del pistolerisme, quan mataven pels carrers a Barcelona a homes com Layret, Boal o Seguí. La creació dels grups de defensa confederal. Latemptat a Dato, responsable com a president del Consell de Ministres, de la Llei de Fugues. La seva amistat amb Durruti, Ascaso, Jover, Aureli Fernández i amb tants altres militants en què formarà el grup Los Solidarios.

Lexili, la presó, la conspiració, la lluita social, la gimnàstica revolucionària, laixecament militar, el triomf del 19 de juliol. Alegret recull les paraules de Garcia Oliver que, vençuts els militars, remarca qui havia guanyat al carrer la batalla contra el feixisme: Nosotros, los que no somos nadie.... Los nadie per altres anomenats la xurma havien derrotat els militars revoltats contra la República. A partir daleshores el poder havia canviat de mans i la revolució i la utopia anarquista era possible, però, lOrganització Confederal i la FAI van acceptar la proposta de Lluís Companys de col·laboració i lúnic que es va aconseguir crear fou el Comitè Central de les Milícies Antifeixistes. Garcia Oliver sobre aquesta reunió amb el president de la Generalitat afirmà que havien anat a veurel com a revolucionaris vencedors i, per lestratègia maquiavèl·lica de Companys, sortien del Palau com a revolucionaris vençuts.

El comunisme llibertari només es va poder aplicar parcialment en alguns pobles dAragó o dAndalusia, però, malgrat això, Catalunya i València visqueren sota un règim econòmic col·lectivista que va fer taula rasa del capitalisme. Les col·lectivitzacions en molts aspectes foren exemplars i la majoria de fàbriques al retorn de la burgesia catalana del seu daurat exili va trobar-les en millors condicions que quan les havien deixat.

Lluís Alegret presenta la forta personalitat de Garcia Oliver amb les seves contradiccions i la seva polèmica, moltes vegades dins de la mateixa organització, com el cèlebre Ple Regional de 21 de juliol de 1936, quan va defensar-hi anar pel tot, és a dir implantar, quan es podia fer, el comunisme llibertari, i va trobar-se amb loposició de Frederica Montseny, Abad de Santillán, Marianet o el silenci del seu propi company, Durruti. Garcia Oliver, militant responsable, va acatar la decisió de la CNT i va integrar-se al Comitè de Milícies Antifeixistes. El reusenc que se sent a més de llibertari català sobre aquells moments dirà: Desde que Catalunya perdió su independencia, jamás había tenido tanto poder como con el Comité de Milicias: Consejería de Defensa, ejército propio, industria de guerra propia, Administración de Justicia independientes. Una vegada dissolt el Comitè de Milícies la maquinaria de poder passarà íntegrament al Consell de la Generalitat de Catalunya i Garcia Oliver sintegrarà primer a la Secretaria de Defensa de la Generalitat i, poc després, serà cridat pel Comitè Nacional de la CNT per integrar-se al Govern central presidit pel socialista Largo Caballero. Lassaig biogràfic segueix el pas de Garcia Oliver pel Ministeri de Justícia i presenta les seves principals legislacions, així com lesplèndid discurs dinauguració de lany judicial, diu el reusenc: Como muy bien dice aquel hombre que, desde Sevilla, diàriamente se preeocupa de enjuiciar la vida de las personas que formamos el gobierno, efectivamenbte, el que hoy es ministro de justicia ha sido un antiguo presidiario (...) no hay hombre que menos se arrepienta de lo que fue su vida, una vida de preso, una vida de presidiario (...). Nunca estos carceleros mayores, los obispos, los generales, los millonarios, en fin, toda esa chusma que se ha levantado contra la España popular y proletaria, nunca fueron a presidio (...) La España del presidio vencerá a la España de los carceleros, como la Francia republicana del 93 venció a la Francia monárquica y carcelera. (...) No solamente hay guerra en España: hay también Revolución. Hay Revolución porque hay creación, y esta creació debe considerarse con la aportación de voluntad, de capacidad, de inteligencia y de responsabilidad de las propias masas....

Lautor també sendinsa en lanàlisi dels Fets de Maig i com els va viure el Ministre Garcia Oliver, clamant pel fi de la lluita fratricida i demanant la unitat del proletariat: Y tengo que hablaros aquí, amigos, porque pesa sobre nosotros la bíblica maldición de Caín y Abel. (...) Cada uno de vosotros, por encima de todo, sois obreros, sois demócratas; cada uno de vosotros sabéis cuál es su adversario. (...) Yo os dije que el testamento de Durruti (...) gravado en el alma de todos nosotros (...) escrito con su sangre, con su vida y con su actuación, era ganar la guerra. Y esto, hermanos, es lo que tenemos que hacer: ganar la guerra. (...) Sí, después de decir esto, tengo que añadir: todos cuanto han muero hoy son mis hermanos, me inclino ante ellos y los beso.

Els Fets de Maig significaran un retrocés del procés revolucioni, però també un procés irreversible en la quasi independència de Catalunya, doncs, si per una banda lanarquisme perdia el pes que havia tingut des del 19 de juliol, per laltra la Generalitat es quedava sense competències en Ordre Públic i Defensa i, a poc a poc, perdria encara més autonomia que li era arrencada pel Govern de la República, sobretot amb la pujada al poder de Juan Negrín i la forta implantació del partit comunista a Espanya i del PSUC a Catalunya. Els Fets de Maig també serviren per posar en pràctica les manies de Stalin contra els poumistes i particularment contra Andreu Nin, seguint la política comunista el POUM era il·legalitzat i els seus militants i també altres de llibertaris foren perseguits, tancats a presó, jutjats i fins i tot assassinat. La pèrdua de la revolució fou també la pèrdua de la guerra, ja que la falta dentusiasme i dunitat van acabar de minvar la moral proletària, la qual acompanyada de la major disciplina de lExèrcit franquista, ajudat per Hitler i Mussolini, van aconseguir la victòria, però, molt abans ja era una realitat la desfeta republicana. Alegret introdueix el text dEmmanuel Mounier: Si la revolució adrecés una mirada desenganyada de vell sobre lidealisme dels seus començaments, hauria fet la revolució.

I el llibre no acaba amb la guerra sinó que ressegueix els passos de Garcia Oliver per lexili europeu i mexicà amb el seu tarannà i la seva personalitat en els debats i discussions que van acabar de matar lorganització a lexili amb les inútils baralles i continues escissions.

Lluís Alegret ens ha llegat un assaig important, una obra complementària de les memòries del propi Garcia Oliver, doncs, amb el filtre que imposa el malaurat autor veiem molt més clarament la força del personatge retratat. Lluís Alegret ha sabut perfilar tots els detalls principals dels moments històrics amb la cita oportuna que serveix de pauta per entendre lèpoca i perfilar al seu biografiat. Lassagista amb la seva síntesi aconsegueix il·luminar no solament el personatge central de la seva història, sinó també el seu temps i la seva generació marcada per la fe en la lluita que havia de concloure amb el somni utòpic o triomf de la revolució social.

OPINIÓ: El govern de l'Estat, per l'Estat i per a l'Estat

Rafael Cid

És sabut que la definició de democràcia per antonomàsia és aquella enregistrada per Abraham Lincoln que defineix la paraula com "el govern del poble, pel poble i per al poble". Però com totes les bones intencions, si no sactua en conseqüència disposant de les eines precises per dur-les a terme, el que queda és pura retòrica i fum. Avui, aquí i ara, "això que anomenen democràcia no ho és", en realitat ha quedat configurat com "el govern dEstat, per lEstat i per a lEstat." I des de Lluís XIV sabem que lEstat són només ells, és la seva finca.

La crisi financera global i lOperació Rescat dissenyada al marge de la voluntat i lopinió dels respectius pobles que pagaran els plats trencats per la cobdícia de les oligarquies dominants és un exemple paradigmàtic daquesta situació. El gran responsable de la recessió que sencebarà sobre els més humils i necessitats del planeta és laparell de lEstat en permetre, primer, i no controlar, després, el risc que comportaven les operacions tòxiques realitzades per les institucions financeres i bancàries en això que diuen "derivats", que en realitat són els danys col·laterals daquesta sida monetària facturada en bomboneres.

A més, és aquest mateix Estat còmplice i corresponsable del terratrèmol econòmic provocat el que, per procediment durgència i com si no hi hagués més sortida que una única gran purga (una altra Patriot Act, com la que va justificar la "guerra contra el terror" després de l11-S), el que ha programat el què, el com i el quan de lOperació Rescat per la qual els contribuents hipotequen el seu futur per salvar-nos (sic) de les pràctiques mafioses (del "crim financer organitzat" ha estat qualificat per el Premi Nobel de Literatura José Saramago) de la cúpula financera internacional.

I finalment, serà lEstat qui, "relegitimat" i reforçat perquè els poders fàctics que lhan patrimonilitzat durant segles han decidit encunyar lOperació Rescat sota el seu sant i senya amb les fórmules de "nacionalitzacions" bancàries; "planificació" o simple intervenció conjuntural, el que sencarregarà domplir el full de ruta del saqueig públic. Tot això sense que ja ningú gairebé vulgui recordar que fa només un instant aquests mateixos poderosos de la terra estaven a pinyó fix inoculant la tesi de lEstat mínim (militar i fiscal) i del desmuntatge del migrat Estat de benestar (social). Daquesta forma, convertida la democràcia en el govern de lEstat, per lEstat i per a lEstat, i reconegut urbi et orbi que lEstat era, són i seran només ells, anirem del no res a la més absoluta misèria. La trampa que cova lOperació Rescat és com la que va fer possible durant la transició espanyola: una amnistia que en realitat era una autoamnistia per la qual les víctimes demanaven perdó als seus botxins. La lliçó històrica de la crisi financera, imitant Nietzsche, és que a qui no mata el fa més fort, perquè com el príncep Salinas han tingut lhabilitat de canviar alguna cosa perquè tot continuï igual.

LEstat, compte amb els autoritaris de totes les escoles, corrents i tendències, no és la societat civil, ni de bon tros el públic; és el seu amo, i des del maig del 68 alguns saben que qui desitgi ser feliç ha de penjar el seu amo. (Ah, aquest tipus danàlisi sobre la crisi és la que alguns sectors progressistes que demanen un nou "Pacte de La Moncloa" titllen de demagògia).

De la 'banlieu' a Grècia: l'eixam contra la precarietat

Raimundo Viejo, activista i professor de Teoria Política a la Universitat Pompeu Frabra

Les revoltes de la banlieue francesa de 2005 i lactual revolta grega tenen molt més en comú del que sembla a primera vista. No es tracta del fet que hagin estat dos processos de mobilització desencadenats per un esdeveniment dramàtic similar (la mort de dos joves i un adolescent, respectivament, per efecte dels abusos policials). Tampoc és cosa de la destructivitat inusual i cridanera que han mostrat les diferents formes de lacció col·lectiva empleades (trencament daparadors, còctels Molotov, serveis dordre amb bastons i cascos, etc.). Menys encara del paper jugat pels mitjans de comunicació en la pròpia producció del conflicte (cridats per lespectacularitat de la contesa al carrer, finalment shan vist convertits en amplificadors més o menys involuntaris del que passa). No és qüestió, en fi, de ledat jove dels participants a les protestes ni del seu consubstancial caràcter rebel (com ens volen fer creure alguns sociòlegs).

En realitat, tots aquests indicadors visibles són símptomes dun canvi més profund que sestà operant en el si de les democràcies liberals de lEuropa occidental. Es tracta més aviat dels efectes directes del canvi radical experimentat en la constitució material de la societat durant les últimes dècades (processos de privatització, deslocalització, precarització, etc.) i del fracàs subsegüent de tot un comandament: el neoliberalisme. Anem a pams.

En primer lloc, tenim lesdeveniment i la seva principal conseqüència: una mutació radical en la subjectivitat capaç de promoure la participació en lacció col·lectiva allà on imperava lindividualisme. No és tan sols que lassassinat dun adolescent a mans de la policia sigui un fet inacceptable per si mateix. Desafortunadament, aquest fet és molt més freqüent del que sembla i no per això provoca reaccions semblants (el cas de Pedro Álvarez, sense anar més lluny). No obstant això, en el cas de la revolta de la banlieue de 2005, amb la mort de Zyed Benna i Bouna Traor com amb la de Los Ángeles de 1992, després de la pallissa a Rodney King, la indignació va encendre les metxes.

I quan diem indignació no pensem en un ús retòric de la paraula, sinó en el sentit més profund de ruptura constituent que comporta enfrontar-se a la mort quan és executada per un sobirà que en fa la seva font de dret. La indignació sentén, així, com a violació de la dignitat comuna de tots els éssers humans, no ja com la dignitat de lindividu del dret liberal, sinó com a vincle social que federa singularitats irreductibles. La inalienable dignitat de naixença és, doncs, la instància on sactiva la revolta. Però no de qualsevol manera, sinó mitjançant la producció dun diagnòstic comú de lesdeveniment que es caracteritza per llegir-se com una ruptura, un punt que marca un abans i un després a la manera dun nunca mais! No es tracta duna ruptura de la pròpia normativitat (la de cada singularitat que expressa, a la seva manera, la seva indignació). El que es trenca són els termes mateixos en què es comprèn el contracte sobre els quals el sobirà funda la seva pròpia legitimitat (jo tasseguro la vida i tu deixes que la governi).

En segon lloc, la revolta grega, com la de la banlieue francesa, no es pot llegir, doncs, com un procés revolucionari que es fa seguint el vell manual leninista. En el cas francès, com en el grec, el que estem veient són repertoris de pràctiques polítiques que sorganitzen sota la fórmula de leixam (swarming) de manera acèntrica, fluida, contingent; lúnica alternativa organitzativa capaç de donar resposta a un comandament que sexerceix des del domini de la vida.

No pot ser daltra manera, ja que, en tercer lloc, aquesta és la forma que ha adoptat lorganització de la producció en el postfordisme. Dissolta la fàbrica a la ciutat com a única estratègia de recuperació del control efectiu després de lonada de mobilitzacions dels anys seixanta i setanta (en el cas grec fins al punt de provocar un canvi de règim), els repertoris sorienten a curtcircuitar els fluxos de valorització en aquells espais on són organitzats pel capitalisme cognitiu, això és, en els carrers i zones comercials on el desig sorienta a la mercaderia. El trencament daparadors és molt menys casual del que la lectura criminalitzadora del que passa ens pot fer creure i té molt més de praxi de la crítica de leconomia política neoliberal.

No hauria de sorprendre, per tant, que en el transcurs dels esdeveniments una joventut hel·lènica sotmesa a un atur que afecta un de cada quatre joves i a una precarietat que afecta la immensa majoria trobi lo casió per qüestionar un règim de poder des de la base. Al costat de la irrupció als circuits de valorització, sobserva la creació de zones autònomes temporals a universitats i escoles, espais des don sarticulen les resistències de la indignació. La multitud sapodera en aquest laboratori formidable i sobre la possibilitat de repensar una política de lemancipació.

Disparar a la carn és el punt dominant de l'opressió social

Grup Surrealista d'Atenes (desembre de 2008)

Totes les pedres tretes del paviment i llançades als escuts de la policia o als mostradors dels temples de la comoditat; totes les ampolles inflamables dibuixant òrbites sota el cel de la nit; totes les barricades erigides als carrers de la ciutat, separant les nostres àrees de les seves; tots els contenidors plens de fems d'una societat consumista que les flames dels disturbis transformen del no-res a quelcom; tots els punys aixecats per damunt de la lluna; aqueixes són les armes que donen car i poder real, no només a la resistència, sinó també a la llibertat. És únicament en aquest sentiment de llibertat que sembla que val la pena apostar en aquests moments: el sentiment dels matins oblidats de la nostra infantesa, quan tot podia passar perquè era nostra, com a éssers humans creatius, que s'han despertat, no els futurs humans-màquines productius de la subordinació, de l'entreteniment, del treball alineat, del propietari privat, de l'home de família. És el sentiment d'enfrontar-se als enemics de la llibertat -no témer-los mai més.

Així que tots els qui vulguin ocupar-se dels seus negocis, com si res no passés, com si no-res hagués passat mai, tenen serioses raons per inquietar-se. El fantasma de la llibertat sempre porta un ganivet entre les dents, amb violència per trencar cada cadena que redueix la vida a una miserable repetició, útil perquè les relacions socials de dominació es reprodueixin. Des del passat 6 de desembre cap ciutat en aquest país funciona amb normalitat: no hi ha teràpies d'anar de compres, no hi ha carreteres lliures per anar als nostres llocs de feina, no hi ha notícies sobre pròximes iniciatives de restabliment del govern, no es dóna aquest despreocupat zàpping entre estils de vida dels xous televisius, no hi ha passejades nocturnes al voltant de la plaça Syntagma, etcètera. Aquestes nits i dies no pertanyen als propietaris de les botigues, als comentaristes de televisió, als ministres i als policies. Aquestes nits i dies pertanyen a Alexis!

Com a surrealistes, hem estat als carrers des del primer moment, junts amb centenars de rebels i d'altra gent expressant la solidaritat, perquè el surrealisme nasqué de respirar del carrer i no té intenció d'abandonar-lo. Després de la resistència en massa als assassins de l'Estat, l'alenada del carrer és fins i tot més calenta, fins i tot més hospitalari i fins i tot més creatiu. Proposar una direcció per a aquest moviment no ens correspon a nosaltres. Malgrat tot, acceptem tota la responsabilitat per la lluita comuna, perquè és una lluita per la llibertat. Sense estar obligats a acceptar amb cada expressió d'aquest fenomen de masses, sense ser partidaris de la violència cega o de la violència per la violència, considerem l'existència d'aquest fenomen correcta.

No deixem que aquest inflamable alè de poesia es calmi o mori!

Convertim-lo en una utopia precisa: la transformació del món i de la vida! No hi ha pau per a la policia i els seus dirigents!

Qui no entengui aquesta ràbia pot, simplement, callar!

Una lliçó d'història

Ernesto Laguna, filòsof i escriptor (i més coses)

La vida en estat pur (la supervivència) clamant a crits a la porta del vostre teatre... i la multitud demana cremar el Parlament: no parla ja de dretes o desquerres, sinó dun ajustament de comptes. És la justícia per als traficants i els mafiosos.

Sort que aquesta mateixa multitud paga el vostre exèrcit de mercenaris; són només com en Pepito Grillo amb uniforme, una mena de consciència del poble impedint linxar els venedors de fum, de licor de serp. En aquesta obra de carrer, en aquesta performance grega... els que samaguen entre columnes, tremolen perquè al davant reconeixen al col·lectiu inconscient. Els senyors de traje no treballen: només especulen o disserten, i damagades al bany se lagafen amb paper de fumar... la vida en estat pur només els pot fer por.

Mai no encoratjaré a cap tipus de violència; constato, però, entre bambolines que tot això té una lògica interna, una explicació sòcio-antropològica i psicometafísica: gairebé màgica. Qui sap llegir entre columnes, entre símbols i fum... sap que darrere lodi samaga sempre la Història i el seu doble.

Comprar al centre comercial o a l'històric?

Roger Cremades Rodeja, (blocs.mesvilaweb.cat/rogersafor)

En els darrers anys, arreu de les ciutats han aparegut centres comercials i doci, uns complexos urbanístics que multipliquen els desplaçaments banals en vehicle privat i soterren sòl que anteriorment era horta, en la majoria dels casos.

Sobre aquest tema lecologisme no sha pronunciat gaire sovint. Tot i que en aquesta societat no estiga ben vist, de vegades toca fer autocrítica. Cal aixecar la veu per la insostenibilitat del sòl comercial fora dels nuclis urbans de les comarques dels Països Catalans.

Els centres comercials tenen també conseqüències en el teu entorn immediat, ja que debiliten la vida del teu districte i arruïnen el seu comerç. Concretament estan servint per a dinamitar el comerç dels nuclis urbans i rurals on arriba la influència comercial daquests.

Els centres comercials poden convertir en un desert comercial els nuclis històrics i consolidats de les nostres comarques. Gràcies al seu dinamisme, la teua ciutat sem - pobreix, i tu també. Es provoca la pèrdua de llocs de treball, i els que crea són de dubtosa qualitat. El menut comerç genera més llocs de treball i crea una xarxa de treballs indirectes de la qual tu pots estar beneficiant-te contínuament. Busqueu a internet la campanya que hi ha als EUA contra la cadena Wall-Mart, el major venedor al detall del món, i potser us sentireu identificats.

El comerç basat en les grans superfícies genera un model insostenible de ciutat i de territori, basat en centres comercials que allunyen a la ciutadania de les funcions urbanes de proveïment i lobliguen a dependre del vehicle privat per a desplaçar-se fora del nucli urbà. Es provoca així un consum banal i irracional de combustibles fòssils i un model de ciutat basat en el cotxe.

La contaminació que es deriva de lús del cotxe per a loci i el co - merç augmenta les emissions de CO_2 i contribueix a la contaminació atmosfèrica. Molts dels esforços que fa la Unió Europea en estalvi energètic es perden a causa derrors en la planificació territorial com aquests, i més tenint en compte que ha finalitzat lera del petroli barat. Tot això és insostenible, també des duna perspectiva social, ja que no tothom es por permetre aquest tipus doci.

Gràcies a aquest model gastem diners per fer el mateix que abans fèiem a peu des de casa: lús de vehicle privat comporta pagar el combustible, assegurances, manteniment, lletres, pàrquing... que són imprescindibles en aquest model de comerç. Cal tenir en compte que amb el cotxe mai ses - talvia temps. Els embussos, el trànsit i lestrès que implicar con - duir avui en dia ens llevaran tota la satisfacció del temps doci a les grans superfícies.

A més a més, en aquest món de la publicitat on estem immersos, després de rebre 3.000 impactes publicitaris al dia de mitjana a la vida normal, qui té ganes dacudir a un centre comercial?

Per un altre costat hi ha algunes coses que shan de posar sobre la taula quant al canvi que suposen en el nostre mode de vida, ja que els centres comercials alteren les pautes de relació social: lliguen sociabilitat a consum. O siga que gràcies a ells fer vida social i familiar és pràcticament el mateix que anar de compres. Això és oci? Gràcies als centres comercials la teua ciutat està deixant de ser un nucli de les relacions socials.

Els ecologistes i els comerciants estem units per linterés que la teua ciutat estiga viva per dins, amb comerç viu a prop de la ciutadania, per tal que tothom ho puga comprar tot a peu o amb bici. Més dun/a amable lector/a es queixarà si perd aquest luxe. Com més enfortiu els lligams econòmics del poble o districte on viviu, més garantireu la presència de serveis al costat de casa. Millor estareu a la llarga allà on viviu.

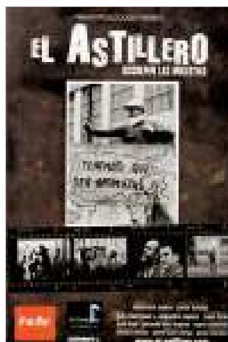
Les grans superfícies de lexte - rior disminueixen el dinamisme comercial al centre de la ciutat. Per moltes dades mal cuinades que ens vullguen oferir des dels despatxos del poder polític, tothom sap que moltes botigues tancaran a causa de la crisi i de lempenta final de les noves superfícies comercials.

Cal recordar que moltes de les coses que comprem responen a necessitats supèrflues, que a tots ens agradarien, però que no solucionen els nostres problemes. Consumir sempre et deixarà insatisfet, ja que el consum és insaciable i sempre hi haurà més coses i millors. Per tal devitar caure en temptacions innecessàries es recomana deixar passar uns dies per avaluar la vertadera necessitat dun producte i no comprar de ma - nera compulsiva. Això es possible dins un centre comercial?

Els centres comercials són un laberint dimpactes publicitaris: allí dins es manipula el teu consum. En aquests establiments apareix el desig compulsiu de comprar. Sabies que un terç de la ciutadania europea és addicta lleu a les compres?

Comprar és una activitat tremendament atractiva. De fet, la meitat de la ciutadania europea compra de manera compulsiva.

Pel·lícules

EL ASTILLERO
Alejandro Zapico, 2007
Recull de les lluites dels treballadors d'uns astillers davant de la reconversió industrial: assemblees, mobilitzacions, enfrontaments amb la policia, el treball del dia a dia.

EL CORAZÓN DE LA TIERRA
Antonio Cuadri, 2007
La lluita fa cent anys que van mantenir els treballadors d'una empresa minera anglesa a Riotinto que els empresaris que els explotaven cruelment i devastaven les terres.

EL NOSTRE PA DE CADA DIA
King Vidor, 1934
Durant la Depressió que fustiga el Estats Units als anys 30, un matrimoni jove organitza una cooperativa agrícola al costat d'altres persones sense feina que arriben d'arreu.

THIS IS ENGLAD
Shane Meadows, 2006
Pel·lícula força honesta sobre un grup de joves skin-heads, en el seu origen d'amants de la música reggae i la cervesa, i la posterior deriva cap a postures racistes i feixistes.

> DES CARTES MAUDITES

De camells i de tigres

Carlus Jové

L'obamisme ha arribat al món de la publicitat.

Uns minuts després de les campanades i de l'ocupació del plató de TV3 per part d'uns estudiants antibolonya, el canal que dirigeix el pallasso Milikito va emetre, de manera gratuïta, un anunci promogut per lagència publicitària La Despensa que transmetia un optimisme pedant i sense contingut, anunci que suposadament haurien finançat ciutadans anònims que haurien enviat un sms al número de la campanya Sí al 2009 pel mòdic preu dun euro amb vint cèntims. Quasi res, se - gons un dels responsables de lagència, si tenim en compte les burrades que la gent es gasta descarregant politons i altres coses que no són tan importants.

La proposta llançada per lagència, com si duna campanya ciutadana es trac - tés, era rebre el 2009 amb un primer anunci que no vengués res a lespectador, que transmetès un missatge doptimisme i esperança, que ajudès, en resum, a començar lany amb ànims.

El tall publicitari arranca amb un missatge de victòria per haver aconseguit la gesta, i tot seguit hi podem veure desfilar gent de totes les edats i classes socials (això sí, tots nadius) dirigint-se a la pantalla amb un missatge tipus sí que la crisi pas - sarà, sí que trobaràs lamor, sí, sí, sí, optimisme sí o un sí, creu-tho, mentre en segon pla un jove guitarrista va tocant una melodia simple i alegre.

Si he invocat a lobamisme una mica més amunt, no és en va. Com lobamisme, aquest anunci també ven, i el que ven és una falsa esperança, la del sí, podem... mentre ens ho creguem. I és que, precisament, es tracta de creure.

Que la crisi passarà? I és clar, totes han passat, i seguiran passant. Aquest no és el problema, sinó com i amb quins efectes.

Que trobarem lamor? Aquí cadascú que hi entengui el que més li convingui.

Optimisme sí, sí, sí? I per què? Que potser tenim motius per ser-ne? No estarem confonent optimisme amb apartar la vista, amb posar laltra galta? Posar lal - tra galta, aquest és el sentit profund de lobamisme i del seu cosinet publicitari.

Demanar optimisme llegeixis con - fiança a aquells que estan mancats del poder de prendre decisions en els grans àmbits que regeixen les seves vides, i més en un moment com lactual, és poc menys que demanar-los que callin i que segueixin en el seu paper de camell.

Personalment, si es tracta danuncis i eslògans, opto per un que ja té uns quants anys però que, entenc, sadequa més a les necessitats actuals: Despierta el Tigre que hay en ti.

> CAMPANYES

Campanya per a la despenalització del top manta

Secretaria d'Acció Social del Comitè Confederal CGT

Des del Ferrocarril Clandestino i lAsso - ciació sense papers de Madrid, i en coordinació amb un grup de juristes, ses - tà portant a terme una campanya per la despenalització del top manta.
A part del seguiment i les peticions din - dults que sestan realitzant amb el su - port de centenars de persones, sadjun - ten dos documents relatius a aquesta campanya per la despenalització del top manta.

1.- Document jurídic ampli per a advocats i interessats a conèixer els arguments en làmbit penal per demanar labsolució dels manteros en un pro - cediment penal.
2.- Document per recaptar suports a través de signatures tant de persones individuals com dorganitzacions. Es pot signar on line al web: transfronterizo.at.rezo.net/spip.php?article90
Qui estigui interessat/da a contactar amb els companys i companyes que promouen aquesta campanya, per fer xerrades o tallers sobre el tema, us podeu dirigir al contacte que apareix en el web del Ferrocarril Clandestino: transfronterizo.at.rezo.net/

CGT ha de fer seva la campanya per la despenalització del top manta, per un doble motiu:

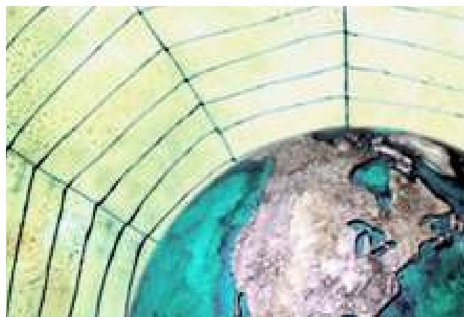
1.- Perquè significa un front de lluita contra el cànon digital i els interessos abusius i repressius de la SGAE i per una cultura lliure.
2.- Perquè suposa la defensa del dret a la supervivència dun sector de la po - blació migrant -els manteros- que està sent dura i injustament perseguit, empresonat i/o expulsat. Els seus drets són els nostres drets.
No només es tracta de demanar lin - dult (com a última via possible en determinades situacions) per a persones condemnades a penes de presó (o complint efectivament aquesta pena) i expulsió del territori esatal pel sol fet dexposar i vendre al carrer còpies de DVD i CD, sinó també de demanar una modificació del codi penal perquè, atenent al principi jurídic de mínima intervenció penal, no es faci recaure la màxima i desproporcionada sanció en relació al delicte de propietat intel·lectual (de sis mesos a dos anys de presó i multa) sobre una de les parts més vulnerables de la societat, en aquest cas i en general, persones sense papers.
En la pàgina web de CGT Catalunya hi trobareu un full per a signatures de col·lectius i el document "Escenarios jurídicos para la defensa de las personas excluidas que venden CD, DVD y otros objetos sobre sus mantas para sobrevivir y otras personas en situación de exclusión social, anant a: www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article2445

LES COMUNITATS WIFI COMPLEIXEN LA FUNCIÓ DE POSAR A L'ABAST DE TOTHOM TECNOLOGIES AVANÇADES SENSE PASSAR PEL MERCAT

guifi.net (xarxa oberta, lliure i neutral)

Joseba Quimera

Les possibilitats que ofereix la tecnologia de comunicacions de dades sense fils ha facilitat que arreu shagin construït múltiples ini - ciatives de xarxes sense fils, ja siguin particulars, de comunitats, o de tota mena, ja no tan orientades a proporcionar una casa sense fils, com també a connectar amb el veïnat i així poder posar en comú recursos i serveis, que com que no estan sota el control duna empre - sa amb ànim de lucre, només coneixen el límit de les possibilitats tecnològiques, la imaginació i la capacitat de cadascú.

Lobjectiu de guifi.net és, doncs, posar en comú aquesta infraestructura i proporcionar els mecanismes dorganització perquè funcioni i es gestioni.

No és en cap cas una empresa ni privada ni governamental orientada a proporcionar un servei públic o de pagament, sinó simplement la coincidència en un interès comú del grup de persones que el forma i al qual tothom hi és convidat a afegir-shi.

Enfocat daquesta manera, els beneficis que proporciona són notables: avui en dia la tecnologia crea "excedents" en recursos que no sempre podem aprofitar de forma particular, si els posem en comú no es renuncia a res i a canvi obtenim accés als que els altres estan a la vegada disposats a compartir amb nosaltres.

Aquesta lògica no només és simple, sinó a més té un component molt important en el món da - vui en dia: crear un espai on sex - treu un benefici particular però precisament per fer-ho duna ma - nera col·lectiva. És una manera de fer servir les tecnologies en benefici de les persones i no pas a linre - vés.

Les comunitats wifi compleixen també una altra funció important, i és la de posar a labast de tothom tecnologies tan aviat com algú estigui disposat a fer-ho i no pas només a conveniència destratè - gies comercials de grans empreses, que no sempre actuen segons les condicions de mercat i possibilitats tecnològiques, ja sigui per posició dominant o en funció de la regulació existent. I al preu que costa, no pas al que ens diguin.

guifi.net també és un espai de recerca i desenvolupament per a la adaptació daquestes tecnologies a les finalitats que li són pròpies en una xarxa oberta.

Si voleu més informació podeu visitar la pàgina web http://guifi.net, unirte a la xarxa del guifi-barcelonés o passar un dijous a partir de les 19h pel c/Riereta, 5.

Comunicat de CGT contra la SGAE

Secretaria d'Acció Social Comitè Confederal CGT

Davant les denúncies que la SGAE està realitzant contra diversos col·lectius i organitzacions que lluiten per la lliure difusió de les idees, la Confederació General del Treball (CGT), manifesta que:
1.- Aquestes denúncies per via judicial atempten directament contra les llibertats dexpressió i de pen - sament.
2.- Amb les denúncies el que la SGAE busca és coaccionar tots aquells col·lectius crítics amb aquesta societat privada.

3.- La SGAE, en el seu desmesurat afany recaptatori, i en la seva política de persecució i assetjament als qui pensen de forma diferent als seus interessos, no potencia ni la creativitat cultural ni la seva difusió democràtica, ni en molts casos defensa els legítims drets de qui diu defensar (autors/es, creadors/es).
4.- La CGT dóna suport a tots els col·lectius i organitzacions shan vist víctimes daquestes actuacions de la SGAE.
5.- La CGT aposta pel desenvolupament duna cultura lliure, en la qual siguin les pròpies persones creadores qui determini lús i difu - sió de les seves obres, sense la intermediació de societats interposades ni de les multinacionals i grans empreses de ledició i la distribució cultural.
6.- La CGT està contra la privatització i la mercantilització de la cultura.
7.- Pel que sha dit, des de la CGT animem els /les que apreciem la cultura pel seu valor universal i emancipador que ens ho pensem dues vegades abans de sufragar econòmicament els productes culturals que estan sota el paraigua de la SGAE.

Pàgines web

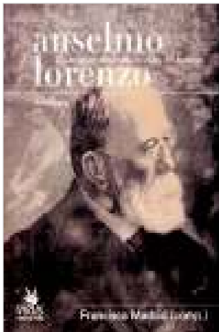
A-INFOS
http://www.ainfos.ca/ca/
Projecte d'un col·lectiu d'activistes revolucionaris que distribueix notícies sobre la lluita contra l'autoritarisme, la lluita de classes, el racisme, etc.

ANARCHY ARCHIVES
http://dwardmac.pitzer.edu/Anarchist_Archives/index.html
Enorme compilació de documents, llibres, revistes i fotografies sobre la història de l'anarquisme internacional.

Llibres

“Anselmo Lorenzo. Antología”

FRANCISCO MADRID (COMP.)
Col·lecció Acracia, Virus Editorial

Col·lectiu Catalunya

Anselmo Lorenzo és el tercer personatge a qui l'editorial Virus de Barcelona ha dedicat un dels seus volums de la col·lecció Acracia. Primer van ser Teresa Claramunt i Lola Iturbe, de qui tampoc teníem textos propis fins aleshores. Amb aquest volum de més de tres-centes pàgines antologades per Paco Madrid podem apropar-nos a un dels pensadors anarquistes espanyols més destacats del segle XIX i veure com es va fer la recepció de les idees de la Internacional a l'Estat i als Països Catalans. Lorenzo també destaca per ser una persona profundament i nacionalment espanyola, d'aquella manera que molts des de l'anarquisme ho són, pensant que el que hi ha és l'unic possible i acusant de "nacionalistes" els qui proposen àmbits diferents als estatals. Estaria molt bé que en la mateixa col·lecció s'inclogués un volum dedicat a Josep Llunas, un clàssic català de la mateixa època amb qui el madrileny va tenir interessants debats i interessants coincidencies.

Anselmo Lorenzo era un tipògraf que com molts altres de la seva generació es va formar intel·lectualment en les conferències i debats que se celebraven en l'Ateneu de Madrid, anomenat en aquell temps (segona meitat del segle XIX) Fomento de las Artes. Va formar part del primer grup que es reunia periòdicament amb Fanelli a les acaballes de l'agitat 1868, que havia vist el destronament d'Isabel II i l'inici d'una revolució més aparent que real.

Amb la formació del primer nucli madrileny de la Internacional començaria la seva intensa vida de militant proletari. Pel seu caràcter tolerant i conciliador es va guanyar les antipaties tant dels nuclis més radicals de l'organització internacional com d'aquells que es van decantar per les idees marxistes, fins al punt que es va veure obligat a abandonar la militància i emigrar a lEstat francès. Però aquestes ensopegades, lluny de descoratjar-lo, van afirmar encara més el seu caràcter; i després del seu reingrés en la Federació de Treballadors, el 1886, es va dedicar en cos i ànima a la difusió de les idees anarquistes. Es va veure involucrat en el Procés de Montjuïc, però no seria aquesta l'única vegada que sofriria els efectes de la persecució aferrissada de l'Estat contra l'anarquisme. Va col·laborar estretament amb el projecte de Ferrer i Guàrdia i va ajudar a la introducció en el nostre país de les idees del sindicalisme revolucionari, un dels factors decisius del posterior naixement de la CNT.

Escriptor prolífic i excel·lent divulgador de les idees anarquistes (és lautor del clàssic El proletariat militant reeditat fa uns anys per Solidaridad Obrera), ens ha deixat, a més dels seus nombrosos articles i fullets, unes extraordinàries memòries del seu pas per la Internacional.

La seva mort el 1914 va deixar un profund buit entre els militants anarquistes.

“Agotados de esperar el fin”

SERVANDO ROCHA
Editorial Virus

Col·lectiu Catalunya

Són pocs els assajos que han tractat de comprendre certes expressions col·lectives, estètiques i també polítiques, sorgides fonamentalment en les ciutats occidentals entre la fi de la II Guerra Mundial i la guerra freda. Els fenòmens teddy boy, punk, mod, beatnik o hippster, que de diferents maneres serien una resposta i un gest de ràbia o menyspreu al sentit comú dominant, conformen una genealogia el tronc de la qual es construeix entre els anys 50 i 70. Un tronc que té una continuïtat fins als nostres dies.

El que aleshores va poder considerar-se com una «joventut terrorífica», una diferència subversiva encara que no necessàriament revolucionària o dissident en un sentit estrictament ideològic, avui és un retal més de la lògica del mercat. Aquest és el trajecte que tracta de recórrer i comprendre Servando Rocha a Agotados de esperar el fin, subtitulat Subculturas, estéticas i políticas del desecho. Què va passar en el camí que va des d'una rebel·lió que sí té causa i origen però que no espera un premi, un futur o la moralitat d'un món millor, fins a l'absorció dels estils en el pou del «fi de la història», és la preocupació latent en aquest assaig. Per a això, parteix de dos elements fonamentals. D'una banda, la deixalla com un senyal d'identitat d'uns moviments per als quals la brutícia i el lletgisme es converteixen en una forma de la bellesa però també en una relació entre ètica i estètica. D'altra banda, el que podríem anomenar la mort del futur en un context històric en el qual a la bomba atòmica, a lanunciaci del desastre i la fi del món, s'uneix la pèrdua de tota esperança. Com bé es reflecteix en l'assaig, ric en referències dels diferents grups i estils musicals que acompanyen aquests moviments, la música és la seva expressió privilegiada. La generació postbeatneak d'artistes com Patti Smith o Richard Hell, el hardcore de grups menjo Minnor Threath o Discharge, els clàssics del punk britànic o de Nova York com Sex Pistols, The Clash, Nova York Dolls o Ramones, o referents de l'escena punk de l'Estat espanyol com La Banda Trapera del Río o Eskorbuto, són testimonis imprescindibles per entendre l'expressió i l'evolució de les subcultures.

En general, el periodisme de tribus urbanes o el pseudoassaig sobre els denominats «fenòmens juvenils», solen convertir els moviments contraculturals en fenòmens estranys a la mateixa societat en la qual es gesten. Rars animals, papallones d'ales negres o de coloraines, fongs que sorgeixen de la nit al dia. O, al contrari, quan ja no suposen un perill o són el passat anecdòtic per una banda de la població, es reconverteixen en folklore o en el relat benvolent del «tal com érem».

Servando Rocha, membre del Col·lectiu de Treballadors Culturals "La Felguera", forma part de la revista del mateix nom dedicada a la investigació, el coneixement i la difusió dels moviments de caràcter contracultural i polític que en les últimes dècades han intentat remoure els fonaments dallò establert.

Revistes

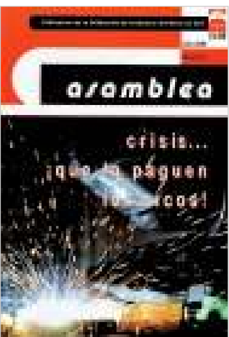
AFRIQUE SANS CHAINES
Revista bimensual (en francès) del grup de treball sobre Àfrica de CNT, 33 rue des Vignoles, 75020 Paris, africa@cnt-f.org / www.cnt-f.org

INFO_CGT PONENT
Butlletí informatiu de la Federació Intercomarcal de Lleida de la CGT, lleida@cgtcatalunya.cat / www.cgtlleida.org

JOAN XXIII ROIG I NEGRE
Butlletí de la secció sindical de CGT a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona, c/Joaquim Mallafré 4, Tarragona, tel. 645 102 243

ASAMBLEA
Revista de la Federació estatal de sindicats del metall, FESIM-CGT, Coso 157 local izda., 50001 Zaragoza, fesim_cgt@nodo50.org

> IMATGES QUE PARLEN

Els vídeos del conflicte de TMB

Josep Estivill

La CGT i altres entitats amb les quals comparteix una afinitat ideològica organitzen sovint activitats culturals i socials en les quals l'exhibició d'una pel·lícula o un documental és el detonant per al posterior debat. Però tot acaba aquí perquè, fins al moment, el sindicat llibertari no s'ha llançat, en general, a la producció i la distribució audiovisual pròpia. Diem en general perquè de fet sí que hi ha algunes excepcions.

Una de les excepcions més notables ha estat relacionada amb el conflicte dels treballadors de TMB, els quals durant dels mesos que va durar la seva lluita van recopilar els principals esdeveniment i els hi van donar sortida pública a través de la xarxa.

Aquests vídeos porten títols tan descriptius com "La impotència dun alcalde: Dos dies de lluita amb els treballadors de TMB", Vídeo Assemblea de Conductors de TMB 29-2-08, Sindicalistes de la CGT es van concentrar ahir al matí a la plaça de Sant Jaume per donar suport a la vaga dels conductors dautobús, Vídeo Assemblea de Conductors de TMB 29-2-08, Mobilitzacions Vaga Conductors autobusos TMB de Barcelona Desembre 07 i Gener 08, Compte enrere cap als dos dies i així fins a més d'un centenar de reportatges. En els vídeos es recullen entrevistes, declaracions als mitjans, xerrades públiques, etc. dels treballadors i sindicalistes dels autobusos de Barcelona i les diverses accions portades a terme entre la tardor del 2007 i la primavera de 2008: les vagues, les mobilitzacions, les accions de la policia, les declaracions dels polítics i així un munt d'aspectes d'aquesta lluita sindical.

La distribució massiva s'ha fet a través d'Internet, en llocs com YouTube, BlipTv, TuTVi, lògicament, als webs i blogs dels seus principals impulsors, com el Comitè de Descansos.

Destaquem aquesta iniciativa com a molt important perquè atorga una nova funció als mitjans de comunicació, una funció més lliure i independent, allunyada del control dels poders polític i econòmic, enriquint la pluralitat del panorama audiovisual amb la veu d'uns dels agents socials més rellevant com és la CGT i, en aquest cas concret, la veu dels treballadors i delegats d'un dels conflictes laborals més important dels darrers anys.

Més informació (i els vídeos):
http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?page=videos&annee=2008&mois=06
http://es.youtube.com/profile?user=Comitedescansos
http://es.youtube.com/user/benjabus

RICARD, DE L'ASSEMBLEA DE CIÈNCIES DE LA COMUNICACIÓ DE LA UAB

'El que volem és aturar Bolonya i després construir'

"El model actual i el que ens volen imposar no es poden aguantar per cap banda"

> LA FRASE...

"Fa més de deu anys que es duen a terme mobilitzacions per aturar aquest tipus de reformes universitàries"

LAssemblea de Ciències de la Comunicació era conscient que Bolonya també afecta les carreres de la facultat i va pensar en dur a terme una ocupació.

Laura Rosich

A finals de novembre es va iniciar un procés d'ocupació de diverses facultats universitàries en el marc de la lluita contra l'anomenat Pla Bolonya, començant amb les realitzades a la Universitat Autònoma de Barcelona i a la Universitat de Barcelona. La dinàmica d'ocupacions es va anar estenent per altres ciutats de Catalunya (Lleida, Girona,...) i altres punts de l'Estat espanyol, amb un procés combinat d'assemblees, accions i manifestacions que han conformat un moviment ric i divers que ha desenvolupat durant els mesos de novembre i desembre una lluita d'una intensitat que feia temps que no es veia a les universitats, en què són les assemblees de base, independents i sobiranes, el mitjà dorganització bàsic.

La I Trobada Estatal dAssemblees dEstudiantes Contra Bolonya, realitzada a València el 13 i 14 de desembre, suposava un salt qualitatiu en la coordinació dun moviment que cada dia està més proper al seu objectiu: guanyar aquesta lluita i aturar la degeneració de la universitat pública. Després de la Trobada, per primera vegada el moviment estudiantil assembleari ha arribat a una veritable dimensió estatal, participant en ell la major part de les universitats actualment mobilitzades.

Entrevistem el Ricard, membre de lassemblea de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona, sobre el procés organitzatiu portat a terme a la UAB.

-On i quan sorgeix la iniciativa docupar la Facultat de Ciències de la cComunicació de la Universitat Autònoma de Barcelona?

-Aquesta iniciativa sorgeix quan ens assabentem que lAssemblea de Polítiques i Sociologia havia decidit tirar endavant la proposta per ocupar la seva facultat. Lacció va comportar la crida a la participació de totes els assemblees del campus en aquella ocupació. Arrel daquí, es va proposar un calendari de mobilitzacions en el qual es preveia la celebració dun referèndum que decidís el futur del Pla Bolonya i les progressives ocupacions daltres facultats. LAssemblea de Ciències de la Comunicació era conscient que Bolonya també afecta les carreres de la facultat i va pensar en dur a terme una ocupació. A partir daquí, entre finals doctubre i principis de novembre es va començar a plantejar com havia de ser aquesta ocupació. Lacció es va anar perfilant, fins que el dia 19 de novembre hi va haver una assemblea multitudinària a la facultat i la idea docupar es va tirar endavant.

-Com ha estat la lluita contra Bolonya des de locupació i quin ha estat el vostre dia a dia?

-Des de la facultat ens hem organitzat per comissions, cadascuna amb una feina específica: de logística, de material, dactivitats on es programen els tallers i conferències, de difusió que sencarrega del mailing, del bloc i delaborar i produir material audiovisual, comissió de neteja i per últim la comissió del dinar que sencarrega daconseguir el menjar i fer els àpats dels dinars i sopars populars. Ens hem anat organitzant per comissions amb voluntariat que ha anat participant més o menys activament des de locupació.

-Amb aquesta iniciativa reclamàveu que es fes públic el dèficit de la universitat, que sabsolguessin els expedientats i aturar Bolonya. Fins al moment, quins són els resultats obtinguts?

-De moment no podem parlar de resultats absoluts, però sí de resultats parcials. El referèndum per aturar Bolonya està tirant endavant i pel que fa al dèficit hem aconseguit que ens comencin a donar tota la informació sobre com i per què aquest problema i sobretot de quina manera sha de resoldre. Per últim, lafer dels expedientats és el més complicat, òbviament no hem aconseguit que els retirin, si no ja no estaríem aquí, però sí que hem aconseguit situar el debat a lactualitat de moltes facultats i universitats on no es parlava de Bolonya i daquesta manera, sha aconseguit que professors i treballadors de la universitat elaborin manifestos a favor de la retirada dels expedients.

-Hi ha hagut un nivell dimplicació dels estudiants i del professorat més elevat del que esperàveu?

-Sí, sense dubte. Ja que, lany passat i a principis daquest, lassemblea de comunicació només comptava amb la participació dentre 15 i 20 persones i en cap cas professors. Però, va ser el dia 19 de novembre quan en una assemblea general de la facultat hi van assistir vora uns 300 estudiants que vam decidir tirar endavant perquè es notava que la gent tenia ganes dimplicar-shi.

-De totes les mobilitzacions que shan dut a terme per aturar el Pla Bolonya: vagues, manifestacions lúnica que sha fet molt visible en els mitjans de comunicació han estat les ocupacions de les facultats o rectorats. Per què creieu que ha estat la mesura més efectiva?

-Ha estat la més efectiva ja que ha donat uns resultats més immediats. Tot i així, no podem oblidar que fa més de 10 anys que es duen a terme mobilitzacions per aturar aquest tipus de reformes universitàries. Amb les manifestacions encara no shavia aconseguit posar el debat a lagenda política de les institucions i els polítics. Però amb una mesura de pressió efectiva com és la paralització duna facultat sencera sha aconseguit donar limpacte necessari i el ressò perquè es continuï negociant i parlant del problemàtic pla.

- Que el sistema universitari espanyol arrossega problemes estructurals i té fissures en la seva aplicació és una realitat i una evidència. Per això dieu no a Bolonya. Però quina seria lalternativa per defensar?

-El plantejament de la nostra reivindicació és aturar Bolonya, congelar-ne laplicació i, seguidament, obrir un procés de diàleg i de debat entre totes les parts implicades, en què de manera transparent i global es construeixi un nou model duniversitat. Estem dacord que el model actual i el que ens volen imposar no es poden aguantar per cap banda i sens critica sovint per una actitud destructiva quan, precisament, el que volem és aturar Bolonya i construir. Per tant, aquest procés ha arrencat tot i que no sha fet del tot visible. De moment, però, sha posat el debat sobre la taula.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Canvi

Jordi Martí Font

Paraula màgica entre les paraules màgiques que fan anar tant els amos com els esclaus, tant les dretes com les esquerres, tant els opressors com els oprimits. Un mot polivalent perquè forma sempre part del context on es diu, de qui és lemissor i qui el receptor en el missatge que la conté.

És canvi passar de la dreta a lesquerra i ho és, també, passar dels serveis públics per a tothom al negoci que fan els rics amb coses bàsiques com lhabitatge, la salut, el menjar i la vida mateixa. Quan el canvi es dóna en aquests àmbits i ens fa caminar cap a menys que abans, el canvi no sanomena així i des de dalt li diuen millora. I tampoc ens els creiem.

Déu dóna els noms?

Deixa clar lAlcorà a la Sura 2 que va ser Déu qui va ensenyar al primer home, Àdam el creat, els noms, les coses, una a una. Quan tot seguit mostrà als àngels totes les coses del món, els interrogà pels noms de tots els éssers creats i ells li van contestar que només tenien coneixement del que Ell els havia mostrat. Déu digué aleshores a Adam que fes de profeta i els ensenyés els noms de tot, de cada cosa.

És també amb la paraula que el Déu cristià creà el món del no res a La Bíblia: Deu digué: -Que existeixi la llum. I la llum va existir. En canvi, serà lhome qui donarà nom als animals que Déu crearà per ajudar-lo: cadascun dels animals havia de portar el nom que lhome li posés. No serà així amb la dona, de qui en decidirà el nom directament Déu.

És així que els poderosos, en lestructuració del seu cap basat en poder, poder i poder, donen noms damunt del quals vivim els qui no tenim poder ni en volem. Ens anomenen amb paraus que ens semblen innocents però que no ho són pas. Cada mot sorgit de la boca del poder, com el que sortia de la boca dels déu que es deien únics, reprodueix la dominació que els dóna poder a ells i ens el nega a nosaltres.

Babel, llengües i confusió

El gran mite cristià referit a la llengua i a la confusió entre les paraules és Babel. Com a símbol de la no submissió dels homes davant de Déu, aquests aixequen una torre per assegurar el seu propi destí i el Déu bíblic els castiga posant confusió en el seu llenguatge perquè no sentenguin entre ells. La impossibilitat dentendres separa els humans i els allunya de la divinitat, que manté la total propietat i autoritat sobre leina de què va dotar lésser humà, el llenguatge.

Dir terrorista a un militar és designar-lo a partir de leina amb què treballa. Dir explotador a un empresari és anomenar-lo a partir de la relació -laboral- que hi mantenim.